

Người Mẹ Trinh Trắg

Contents

Người Mẹ Trinh Trắg	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	13
5. Chương 5	18
6. Chương 6	21
7. Chương 7	27
8. Chương 8	31
9. Chương 9	33
10. Chương 10	39
11. Chương 11	43
12. Chương 12	48
13. Chương 13	50
14. Chương 14	53
15. Chương 15	56
16. Chương 16	59
17. Chương 17	62
18. Chương 18	63
19. Chương 19	68
20. Chương 20	70
21. Chương 21	74
22. Chương 22	79
23. Chương 23	84
24. Chương 24	88
25. Chương 25	91
26. Chương 26: Chương 26	94
27. Chương 27: Chương 27	97
28. Chương 28: Chương 28	99
29. Chương 29: Chương 29	101
30. Chương 30: Chương 30	103
31. Chương 31	105
32. Chương 32	107

Người Mẹ Trinh Trắg

Giới thiệu

Họ là 3 người bạn gái chơi rất thân với nhau, có những hoài bão, có những ước mơ, đáng lẽ họ sẽ có

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-me-trinh-trang>

1. Chương 1

Đứa con trai nhỏ mới lên 3 tuổi của tôi từ bên ngoài chạy thẳng vào trong bếp ôm chặt chân tôi. Thằng bé ngược cái mặt nhỏ đầm nước mắt lên nhìn tôi, giọng nói ngọng nghịu: “Mẹ! Bo bị ngã”.

Tôi vội vàng tắt bếp gas, đặt đôi đũa sang một bên, ngồi xổm xuống ôm lấy thằng bé, xót xa hỏi: “Làm sao con bị ngã? Có phải lại chạy theo anh Thắng đá bóng không?”. Thằng bé phụng phịu, nó ra sức lắc đầu: “Không phải Bo chạy theo anh Thắng đâu, mẹ không được mắng Bo.”

“Ừ, mẹ không mắng Bo” tôi vỗ mấy cái vào mông nó. “Thế làm sao con ngã?”

“Anh Thắng đá bóng vào người con, con ngã.”

Thằng bé dùng bàn tay nhỏ quét ngang nước mắt trên cái má hồng hồng, tỏ vẻ ầm ức lắm. Điều bộ đó làm tôi suýt bật cười nhưng vẫn cố nghiêm giọng: “Con không chạy theo anh Thắng thì làm sao anh Thắng đá bóng vào người con được?”

Nghe tôi nói thế thì nó khóc òa lên. Tôi phải hết đất cát bám trên quần áo thằng bé rồi ôm nó vào nhà tắm. “Ngaoan! Bo là con trai, không được khóc nhè. Lần sau mà còn chạy theo các anh lớn đi đá bóng là mẹ phạt nghe chưa?”

Thằng bé nấc lên một cái, gật gật đầu. Nó rất sợ bị tôi phát hiện ra đi chơi đá bóng với mấy thằng bé lớn hơn trong làng. Con trai tôi rất kỳ lạ, nó không chịu chơi với mấy đứa cùng tuổi mà rất thích chơi với mấy đứa lớn hơn, cũng có thể vì từ lúc nó còn bé xíu thì mấy đứa trẻ trong làng đã hay lôi tha nó đi cùng nên thành quen.

Con trai tôi tên thật là Thành Đạt, nó là đứa trẻ rất đáng yêu, thân hình nhỏ tròn xinh, đôi mắt to đen láy lanh lợi, hai cái má mồm mồm trắng hồng, lại được cái hay cười, khóc chút là quên ngay.

Mặc dù ai cũng bảo con trai tôi không có nét giống tôi mấy nhưng tôi chẳng quan tâm, tôi chỉ mỉm cười tự hào, thơm lên cái má búng ra sữa của nó và bảo: “Dù sao nó vẫn là con trai tôi.” Mãi mãi là con trai tôi.

Tôi chính là một bà mẹ đơn thân, nhưng tôi chưa bao giờ cảm thấy mặc cảm hay tủi thân. Ngày tôi ôm Bo trở về nhà gặp bố mẹ và nói nó là con trai tôi, bố mẹ tôi đau khổ khóc lóc, thậm chí là muốn đuổi hai mẹ con tôi ra khỏi nhà vì xấu hổ với làng xóm, họ hàng. Tôi cắn răng chịu đựng tất cả những lời trách móc, những ánh mắt khinh bỉ coi thường, những lời dị nghị của hàng xóm xung quanh. Tôi không trách bất kỳ ai, họ có quyền như vậy, không chồng mà có con, là lỗi tại tôi, tôi bất hiếu.

Bố mẹ tôi cũng nhiều lần gặng hỏi về cha đứa bé nhưng tôi thà bị mắng thậm tệ chứ quyết không hé răng nửa lời. Lúc ấy, nghị lực duy nhất giúp tôi vượt qua tất cả chính là đứa con trai nhỏ, dù có chuyện gì đi nữa tôi cũng phải nuôi con trai tôi. Và cuối cùng tôi đã thắng, bố mẹ tôi đành đầu hàng trước sự gan lì của tôi. Mẹ tôi bảo: “Con dại thì cái mang” nên mẹ đã bao dung cho tôi, dang tay đón nhận đứa cháu ngoại không

mong muốn. Gia đình tôi cũng chẳng phải dư giả gì, bố tôi làm việc trong nhà máy lương không được bao nhiêu, mẹ tôi ở nhà làm nông, chỉ đủ tiền nuôi hai chị em tôi ăn học. Cũng may là còn một mảnh đất ông cha để lại nên bố mẹ tôi đồng ý cho hai mẹ con tôi ra ở đó, tự kiếm sống nuôi nhau. Tôi cũng đã hoàn thành chương trình cao đẳng Y Tế nên thuận tiện xin vào làm trong bệnh viện huyện, lương đủ nuôi sống hai mẹ con.

Chớp mắt một cái đã 3 năm, thời gian khó khăn nhất cũng đã qua, họ hàng làng xóm cũng đã chấp nhận mẹ con tôi. Ai cũng yêu quý Bo, khen nó vừa xinh vừa ngoan. Nhiều người con bảo tôi trông không giống phụ nữ đã có con, vẫn còn y như thời con gái, chẳng thay đổi gì. Cũng có người mai mối cho tôi, có cả mẹ tôi, bà muốn tôi lấy chồng để có chỗ dựa sau này, bớt vất vả khi nuôi con một mình nhưng tôi cứ lẩn tránh. Làm sao tôi biết được những người đàn ông đó có thật sự tốt với con trai tôi không, tôi không muốn vì tôi mà thằng bé phải sống theo sắc mặt người khác. Dù sao thì cuộc sống của mẹ con tôi cũng rất tốt, không thiếu thốn gì, cho nên không nhất thiết phải dựa dẫm vào một người đàn ông xa lạ nào đó.

Vật lộn với Bo trong nhà tắm ra, người tôi cũng ướt sũng. Thằng bé cười nắc nẻ chạy vòng vòng quanh nhà đùa nghịch để tôi phải đuổi theo sau bắt nó mặc quần áo.

“Bo! Đứng lại mặc quần áo đã. Xấu hổ quá đi thôi.” Tôi túm lấy nó kéo lại làm nó cười giòn tan.

Thằng Thắng, con nhà anh Huy bên cạnh chạy vào sân nhà tôi gọi to: “Cô Vân ơi! Thắng Bo bị ngã có sao không cô? Tại nó cứ đứng gần chỗ bọn cháu nên mới bị ngã.”

Tôi cười, chắc thằng bé sợ tôi trách nên mới sang báo cáo tình hình. Thắng mới học lớp 4, trẻ con nghịch ngợm làm chuyện thường, tôi không quan trọng truyện đó. Vừa mặc áo cho Bo, tôi vừa nói vọng ra: “Em Bo không sao. Lần sau nó còn chạy theo thì Thắng về mách cô nhé!”

Con trai tôi thấy Thắng sang thì hớn hở gọi to: “Anh Thắng!” Nó định chạy ra ngoài nhưng tôi đã nhanh tay kéo ngay lại, cau mày nghiêm khắc: “Đến giờ ăn cơm rồi, con biết chưa?”

Thắng chào tôi một tiếng rồi chạy về nhà, còn thằng nhóc của tôi thì chạy lon ton vào trong bàn, nhón chân trèo lên ghế, xếp chân ngồi nghiêm chỉnh, mặt ỉu xiu. Tôi chỉ tùm tùm cười rồi đi vào bếp dọn cơm. Không phải con trai tôi dối hay nó thích ăn cơm gì đâu, nó cũng nghịch ngợm, lười ăn như bao đứa trẻ khác, nhưng sau không biết bao nhiêu lần dọa dẫm, có khi là cả đánh đòn nó mới chịu ngồi im cho tôi dứt hết bát cơm đầy.

Vừa ăn thằng bé vừa ngửa mặt lên hỏi tôi: “Mai mẹ có phải đi làm không?”

“Có, mai con lại sang ông bà ngoại chơi. Tối mẹ lại đón con về nhà mình. Con phải nghe lời ông bà, nhớ chưa?”

Thằng bé nhai miếng cơm rồi gạt đầu, hai mắt sáng rỡ. Nói ra cũng thật buồn cười, con trai tôi thích tôi đi làm ban ngày để còn sang nhà ông bà ngoại quây phá vì ông bà ngoại chiều nó hơn tôi. Nhưng những ngày tôi phải trực đêm ở bệnh viện thì thật vất vả ẹ tôi. Không có hơi mẹ, Bo rất khó dỗ ngủ. Mẹ tôi phải kể chuyện rồi hát ru không biết bao nhiêu lần nó mới chịu ngủ. Có khi cháu chưa ngủ, bà đã ngủ quên mất, thằng bé sợ, khóc to, bà lại tỉnh dậy dỗ cháu ngủ suốt đêm. Mẹ tôi chưa bao giờ cần nhấc tiếng nào dù cho trước đây bà nói không nhận đứa cháu này nhưng tôi biết thật lòng mẹ rất yêu thương Bo.

Sáng hôm sau, tôi lại đưa Bo sang nhà ông bà ngoại như mọi lần. Thằng bé đeo sau lưng một cái ba lô nhỏ màu xanh. Nó nắm chặt tay tôi, nhảy tung tăng trên con đường làng quanh co, con đường đã trở nên vô cùng quen thuộc với cả hai mẹ con.

Làng tôi vẫn còn giữ được nhiều nét xưa cũ, thuần túy với những rặng tre rợp bóng bên đường, những cây cổ thụ lâu năm mà nhiều người chẳng còn nhớ nổi có từ bao giờ. Những ngôi nhà ngói đỏ cũ kỹ xen giữa những ngôi nhà mới xây xan xát, con đường có đôi chỗ gập ghềnh nhưng chẳng mấy khi làm con trai tôi vấp ngã. Mọi người trong làng sống với nhau bằng chữ “tình”, họ không giàu có nhưng chẳng khi nào trong đôi mắt và trên đôi môi tắt đi nụ cười rạng rỡ mà tôi tin vật chất không thể mua được.

“Mẹ, nhà ông bà ngoại đã ở phía trước.”

Con trai giật giật cánh tay tôi, gơ bàn tay nhỏ bé lên chỉ về phía ngôi nhà 2 tầng màu vàng nhạt, sân gạch đỏ và giàn su su trước cổng. Tôi còn chưa kịp phản ứng thì Bo đã rời khỏi bàn tay tôi, chạy như bay vào

cổng. Em trai tôi năm nay học lớp 12, đang dắt xe đạp ra cổng chuẩn bị đi học thì Bo chạy tới ôm chặt lấy chân. Thấy cháu trai, Tuyên gạt chân trống xe, bế thằng bé lên, thơm vào hai má thằng bé: “Hôm nay Bo sang chơi với cậu hả?”

Bo ôm chặt cổ Tuyên không nhẽo: “Cậu cho Bo đi học với cậu đi.”

Tuyên lại thơm vào má Bo thêm cái nữa: “Bo ở nhà với ông bà ngoại ngoan, cậu về sẽ mua bim bim cho Bo.”

Thằng bé gật đầu, cười toe toét rồi chu cái môi đỏ hồng lên thơm vào má cậu nó để nịnh nọt. Nhiều khi tôi cũng không biết nó giống ai mà có cái miệng rất khéo, chắc là giống...

Thấy Bo cứ quẩn lầy Tuyên không rời, sợ em muộn học, tôi phải nhắc Bo: “Bo vào nhà chơi cho cậu còn đi học.” Thằng bé quay cái mặt nhỏ bầu bĩnh lại nhìn biểu tình trên gương mặt tôi ra sao, rồi mới chịu tụt xuống khỏi người Tuyên, cùn cụt chạy vào nhà, miệng gọi ông bà ngoại thật to.

Tôi đưa tay lên xoa đầu Tuyên, em tôi lớn thật, đã cao hơn tôi một cái đầu, nom rất chững chạc.

“Đi học đi không muộn.” Tôi nhắc.

“Vâng, vẫn còn sớm mà chị. Tối nay chị có để thằng Bo lại bên này không?”

“Không. Hôm nay chị không phải trực, tối mai cơ.”

Tuyên có vẻ thất vọng khi tôi nói thế, rồi nó nhìn tôi kỳ quặc, hỏi: “Xe máy của chị đâu mà lại dắt thằng cháu yêu của em đi bộ thế này?”

Tôi bật cười: “À, xe chị hỏng, để ở nhà chú Liêm từ hôm qua, chắc sửa xong rồi. Lát qua lấy rồi đi làm luôn.”

“Vậy lên em chở một đoạn.” Tuyên đề nghị.

“Ừ, cũng được.”

Tôi chạy ù vào nhà chào bố mẹ một tiếng, thằng con bé bỏng của tôi thì không thèm đoái hoài gì đến mẹ của nó vì nó đang mải ăn trứng vịt lộn do bà ngoại đã luộc từ sớm.

Quê tôi độ này đang vào mùa lúa chín, chắc chỉ một tháng nữa là các nhà lại bận rộn với công việc gặt hái. Cánh đồng lúa đang dần ngả vàng bát ngát, gió thổi mát lộng, đem theo cả mùi hương hoa cỏ đặc trưng, mùi hương của lúa dịu dịu vừa vặn tạo nên một bức họa đồng quê sinh động. Gió thổi mạnh làm thằng Tuyên phải gồng người lên đạp, còn tôi bám chặt lấy thắt lưng nó, thà hồ thưởng thức hương vị đồng quê dịu ngọt, trong lành.

Ngày trước đi học trên thành phố, giữa thành phố xô bồ, tấp nập xe cộ qua lại, tôi chỉ nhớ cái hương vị đồng nội của quê mình. Cứ đến ngày mùa là tôi lại về giúp gia đình một vài buổi, dù mệt nhưng vẫn có cái vui của nó. Tôi chán ghét cuộc sống nơi đô thị, người người đi qua nhau với nét mặt thờ ơ dù cho họ sống cùng một dãy phố, tôi không hợp với cuộc sống như thế.

Hồi bé, tôi với đứa bạn thân nhất – cái Trinh, toàn nằm dài trên đồng rơm khô cạnh gốc cây nhãn trước cổng nhà tôi để ngủ át. Ngày ấy vô tư kinh khủng, chỉ suốt ngày cười tít mắt với những mơ ước ngây thơ và phi thực tế. Hai đứa toàn bị mọi người trêu là hai con tồ nên chơi thân với nhau. Toàn chống cằm ngồi nghe các mẹ, các chị nói chuyện chồng con, nói lấy chồng rồi khổ lắm, thế là hai đứa nắm tay nhau thề sống thề chết dưới gốc cây nhãn là sẽ không lấy chồng, ước sẽ không bao giờ phải lớn lên.

Nhưng rồi đứa trẻ nào cũng phải lớn lên, những ước mơ ngốc nghếch thời bé tí cũng dần vỡ vụn theo thời gian khi ta phải đối mặt với cuộc sống thực tế khắc nghiệt, để rồi nhận ra cuộc sống không giống như trong những giấc mơ thần tiên. Và khi đã nhận trọn vẹn mặt trái của cuộc sống rồi, ta mới biết không nơi nào bình yên bằng chính quê hương mình, nơi nuôi ta lớn lên, nơi có vòng tay ấm áp của cha mẹ luôn sẵn sàng chào đón dù ta có phạm phải những sai lầm lớn thế nào đi nữa.

Tôi lẩm nhẩm hái bài “Quê hương” của Đỗ Trung Quân mà đã lâu rồi không được nghe, tự dưng thấy yêu quê mình đến lạ.

“Quê hương là chùm khế ngọt
Cho con trèo hái mỗi ngày
Quê hương là đường đi học
Con về rợp bướm vàng bay
Quê hương là con diều biếc
Tuổi thơ con thả trên đồng
Quê hương là con đò nhỏ
Êm đềm khua nước ven sông...”

“Chị! Chị đang hát đấy à? Hát to lên em nghe với.” Tuyên quay lại ngó tôi một cái, nó đang cười bà chị của nó.

“Thôi đi, tại tự dừng nhớ lại mấy chuyện hồi còn nhỏ. Năm nay quê mình được mùa quá nhỉ! Nhà nào lúa cũng trĩu hạt.” Tôi đổi chủ đề để khỏi bị nó trêu.

“Trời! Em thấy năm nào cũng như năm nào, chẳng để ý.” Nói rồi, nó vòng tay lái rẽ lên đường lớn, cánh đồng lúa bát ngát đã ở lại phía sau lưng. Tôi chỉ tay về phía ngôi nhà có biển hiệu màu đỏ to tướng “sửa chữa xe đạp, xe máy” và bảo Tuyên dừng lại. Nó phanh kít một cái, làm tôi dúm đầu vào lưng nó, tôi đánh lên lưng Tuyên, miệng lẩm bẩm mắng vài câu. Nó chỉ cười cười rồi đạp xe đi luôn. Em trai tôi từ nhỏ đã thích trêu chọc bà chị này, rất nghịch ngợm nhưng chẳng khi nào tôi giận được nó cả.

Vào xưởng sửa xe của chú Liêm lấy xe, tôi đi làm ngay, cũng chẳng còn sớm sửa gì nữa. Tôi làm ở khoa sản, ngày nào cũng nghe tiếng trẻ con khóc, tiếng phụ nữ kêu gào trong phòng sinh, có lúc bận đến không ngẩng mặt lên được chứ đừng nói là có thời gian nghĩ đến chuyện gì khác.

Tôi đi một vòng qua các phòng bệnh xem có ai cần gì không, vừa ngồi xuống bàn nghỉ ngơi uống cốc nước thì chị Hoài bưng khay thuốc đặt lên bàn rồi huých vai tôi: “Nhìn kia! Mới có tí tuổi đầu đã đi phá thai. Trẻ con bây giờ càng ngày càng hư.” Tôi ngẩng đầu nhìn theo hướng chị Hoài. Một cô bé khoảng 15, 16 tuổi mặt mũi bơ phờ, trắng bệch đang đứng dựa vào bờ tường. Những trường hợp thế này không còn là hiếm nhưng người ta vẫn nhìn bằng ánh mắt ái ngại. Tôi không biết nên trách những cô gái trẻ không biết bảo vệ mình kia hay trách những kẻ vô lương tâm vứt bỏ họ, chỉ thương cho những sinh linh còn chưa thành hình trong bụng mẹ đã bị người ta nhấn tâm gạt đi. Làm việc ở bệnh viện mới thấy nhiều cảnh tượng thương tâm, không chỉ những đứa trẻ chưa ra đời đã bị phá bỏ mà cả những đứa trẻ vừa sinh ra đã bị mẹ chúng bỏ rơi. Những người mẹ thì luôn có lý do chính đáng của riêng mình, nhưng tôi tin những đứa con bé bỏng của họ dù còn ở trần gian hay trên thiên đường đều sẽ tha thứ ẹ chúng.

Tôi thở dài: “Bọn trẻ bây giờ bị ảnh hưởng bởi lối sống mới, gia đình lại không biết cách giáo dục cho tốt, không biết tự chịu trách nhiệm việc mình làm.”

“Nếu chị có con gái như vậy, chị sẽ đánh chết nó. Thật không chịu nổi.”

Chị Hoài luôn thấy bức xúc khi chứng kiến những chuyện như thế này. Thật ra những người mẹ vô lương tâm nói là nhiều thì không phải nhiều, nói là ít thì cũng không phải con số nhỏ. Cũng phải nhìn vào mặt khác, có những đứa trẻ vừa chào đời đã chết, có đứa bị bệnh tật bẩm sinh, những người mẹ chứng kiến đứa con mình sinh ra như vậy đã khóc đến chết đi sống lại. Tôi cũng làm mẹ, tôi rất hiểu tâm trạng đó, con đau thì mẹ cũng đau, con khóc thì mẹ cũng khóc.

“Một người mẹ tốt là một người vừa làm mẹ vừa làm bạn thân nhất của con mình. Khi nó đến tuổi muốn cất cánh bay, chúng ta không thể gông kìm nó đâu chị, nó sẽ bị thương. Mình phải dạy nó cách xuất phát sao cho an toàn.” Tôi nhẹ nhàng nói quan điểm của mình cho chị nghe.

Chị nghiêng đầu nhìn tôi, ra vẻ ngạc nhiên lắm: “Ái chà! Cô em tôi hôm nay như bác sĩ tâm lý ấy. Thảo nào thằng Bo nhà em đáng yêu như vậy. Em cũng nên tìm một người cha cho nó, nó sẽ sớm nhận ra sự khác biệt giữa nó và chúng bạn xung quanh.”

Tôi chỉ cười, một nụ cười quen thuộc khi ai đó nhắc đến điều này. Dĩ nhiên là tôi biết nó sẽ sớm nhận ra nhưng tôi không sợ khi phải đối mặt với điều đó.

Chị Hoài đứng dậy, vỗ vai tôi: “Người hâm mộ em đã đến.”

Tôi quay ra nhìn, quả nhiên từ xa anh chàng bác sĩ hiền lành khoa thần kinh đang đi đến. Anh nổi tiếng là người tốt tính, sống phóng khoáng nhưng số phận cũng chẳng được như ý. Anh đã phải từ bỏ cuộc hôn nhân kéo dài 5 năm cùng một đứa con trai nhỏ vì vợ anh ngoại tình, anh cũng rất muốn níu giữ mái ấm nhưng giữ làm sao nổi khi người phụ nữ đã vô tình. Giờ thì vợ và con trai anh đã yên ấm bên người đàn ông khác, còn anh vẫn một mình. Anh rất quý con trai tôi, có lẽ thằng bé làm anh nhớ đến con trai anh. Mọi người đều nói tôi nên mở lòng với anh, tôi cũng biết anh rất tốt với hai mẹ con tôi nhưng tôi luôn có cảm giác không xứng với anh.

2. Chương 2

Tôi đưa tay lên vẫy: “Anh Trí, qua đây uống nước.” Tôi rót chén nước chè đưa cho anh. Anh ngồi xuống, đón lấy chén, cười tươi: “Hôm nay ít bệnh nhân nên sang đây ngồi chơi với mọi người cho đỡ buồn. Có bạn gì thì cứ làm đi nhé, khỏi cần tiếp anh.”

“Được rồi, em cũng vừa nghỉ tay uống cốc nước mà.”

Anh nhấp một ngụm chè xanh rồi hỏi: “Thằng Tuyên nhà em năm nay thi đại học phải không? Nó thi trường nào?”

“Nó thi xây dựng anh ạ! Con trai mà, cũng chẳng biết có đậu không, em lo lắm.”

“Anh thấy nó học giỏi đấy chứ, học trường chuyên thì kiểu gì chẳng đậu. Sao không để nó theo ngành y như em?”

“Không” Tôi lắc đầu “Học y rất vất vả, em không muốn nó theo, nó cũng không hợp lắm.”

“Ừ. Mà tuần trước anh lên Hà Nội thấy quần áo trẻ con đẹp quá nên anh mua cho Bo một bộ. Trưa anh về nhà lấy để em mang về cho nó.”

Tôi tròn mắt nhìn anh, cười khỏ: “Trời ạ! Anh cứ hết lần này đến lần khác mua đồ cho nó. Em ngại lắm, chẳng cho anh được cái gì.”

Anh xua tay: “Anh thích thằng bé mà, coi như anh mua quà 1/6 cho nó đi, cũng sắp tới rồi.”

“Anh chu đáo quá!” Tôi cảm kích nói.

Điện thoại của tôi reo trong túi áo, móc tay vào trong túi áo blouse trắng lấy ra chiếc điện thoại nhỏ nhấp nháy báo sắp hết pin và Thúy đang gọi. Tôi đang định bấm nút nghe thì điện thoại tắt ngấm, hết sạch pin, tối qua tôi đã quên không sạc. Bỏ lại điện thoại vào túi, chắc là không có chuyện gì, Thúy vẫn thường gọi điện thoại hỏi thăm tôi, chúng tôi học cùng lớp cao đẳng với nhau, chơi rất thân. Bây giờ Thúy đang làm việc tại một bệnh viện lớn trên Hà Nội, lại sắp sửa lấy chồng, tôi cũng mừng cho nó.

Anh Trí giơ máy điện thoại của anh ra trước mặt tôi: “Máy em hết pin à? Lấy máy anh mà gọi này.”

Tôi đẩy tay anh lại, từ chối: “Không cần đâu ạ, cũng không có chuyện gì quan trọng đâu.”

“Ừ. Vậy thôi, chắc anh cũng phải quay về làm việc đây.”

“Vâng, chào anh!”

Anh đi rồi, tôi cũng rời bàn, tiếp tục công việc của mình.

Chiều muộn, tôi mới từ bệnh viện trở về nhà, qua nhà bố mẹ đón Bo về luôn. Suốt đường về, chỉ có một đoạn ngắn mà con trai tôi lú lo cái miệng nhỏ không ngừng nghỉ. Bo kể hết chuyện này đến chuyện nọ làm bao nhiêu mệt mỗi suốt một ngày làm việc của tôi bay biến hết.

Đền xe vừa rọi vào cửa nhà, tôi chưa kịp nhìn gì thì Bo đã reo lên: “Cô Thúy! Cô Thúy mẹ ơi!”

Tôi giật mình, neho mắt nhìn người đang đứng trước cổng, đúng là là Thúy. Sao nó lại về nhà tôi vào giờ này? Tôi dựng xe trước sân, bế Bo xuống đất, ngạc nhiên hỏi: “Sao mà đến không bao tao một câu.”

Thúy không vội trả lời tôi, nó cúi người ôm Bo vào lòng cứng nịnh: “Con trai lớn quá! Có nhớ cô không?”

Thằng bé cười toe: “Bo rất nhớ cô Thúy.”

Tôi lấy chìa khóa mở cửa vào nhà, Thúy vừa bế Bo vừa trách tôi: “Lúc sáng tao gọi ày mà có được đâu. Gọi mãi không được nên đánh liều xuống đây ngồi chờ, quên mất bệnh viện mà làm chỗ nào nên không đến. Bác hàng xóm cho tao ngồi nhờ cả buổi chiều, vừa mới ra đây đứng chờ.”

Tôi cười áy náy: “Điện thoại tao hết pin, biết mà gọi nhưng cũng chịu.”

“Có mỗi cái điện thoại thì hết pin. Thôi khỏi dùng, mà quảng đi luôn đi.” Thúy nói bằng cái giọng giận dỗi thế nhưng tôi biết nó chẳng có bụng dạ gì, tôi chỉ cười cười, rót cho nó cốc nước. Thúy mở túi lấy ra một bịch sữa và một hộp đồ chơi mới toanh đưa cho Đạt: “Quà của Bo đây, con mang đi chơi nhé!”

Bo ôm lấy đồ chơi mới, cúi đầu xin cô rồi hăm hở trèo lên giường. Tôi cau mày nhìn Thúy: “Lần nào đến chơi mà cũng mua quần áo với đồ chơi cho nó. Mà làm hư con trai tao mất.”

“Sướng bỏ xừ lại còn. Tao thấy từ ngày có Bo, mà chưa bao giờ phải mua đồ chơi cho nó mà đồ chơi vẫn đầy một giường đấy thôi. Nhờ thằng bé mà mọi người mới nhớ đến mà đấy!”

“Vâng, vậy xin chân thành cảm ơn.” Tôi bật cười, nói chuyện với Thúy luôn khiến tôi cảm thấy rất thoải mái. “Tối nay ở đây với mẹ con tao chứ?”

“Không lẽ mà muốn tao bắt xe lên Hà Nội trong đêm? Có gì đãi tao không đấy?”

Tôi chẳng nói gì, cứ thế đi vào trong bếp, Thúy cũng vào theo. Nó vẫn chưa chịu nói cho tôi biết có chuyện gì mà đột ngột đến đây. Tôi biết nó nhất định sẽ tự nói nên không vội hỏi ngay.

“Mày chuẩn bị cưới xin đến đâu rồi?”

Thúy vừa giúp tôi nhặt rau vừa trả lời: “Cưới xin một mỗi lắm mày ơi! Tuần trước vừa đi chụp ảnh cưới xong, 12 tháng sau ăn hỏi, 16 cưới luôn.”

Tôi huyếch vai Thúy: “Nhất mà ngon, kiếm ngay được anh con trai trường khoa tim mạch, vừa giỏi vừa đẹp trai.”

Nó không nói gì, chỉ cười hạnh phúc. Thúy bạn tôi không phải thuộc hàng quốc sắc thiên hương gì, nhưng ngoại hình dễ nhìn lại rất nhiệt tình, chu đáo không thể không khiến người ta yêu mến.

“Sao mà không hỏi xem tao đến tận đây là có việc gì. Mà không tò mò à?”

Tự dưng nó hỏi tôi như thế, giọng không được tự nhiên. Tôi quay ra nhìn, bắt gặp một ánh mắt mà suốt 4 năm nay tôi chưa thấy lại ở nó, tôi còn tưởng đã quên mất vậy mà bây giờ lại thấy lại. Ánh mắt u buồn ảm đạm báo hiệu một điều không lành, tôi bất giác giật mình, không lẽ lại xảy ra chuyện gì?

“Có chuyện gì thì mà nói luôn đi, đừng nhìn tao như thế.”

Thúy cụp mắt xuống, không dám nhìn tôi nữa, tay vẫn nhặt đều đều từng cọng rau. Giọng nó cất lên trông gian bếp nhỏ hẹp, rất trầm, rất buồn: “Anh ta đang tìm hai mẹ con mày đấy. Sớm muộn cũng tìm ra. Anh ta muốn giành quyền nuôi thằng Bo.”

Tôi nghe nó nói mà như sét đánh ngang tai, bàng hoàng đến rơi cả đôi đũa trên tay. Tôi gần như hét lên: “Cái gì? Anh ta không có quyền! Anh ta không có tư cách nhìn thấy Bo chứ đừng nói là nuôi nó.”

Thúy giữ chặt vai tôi, giúp tôi chấn tĩnh lại: “Mày nói nhỏ thôi, thằng Bo nghe thấy thì sao? Đừng tưởng nó là trẻ con không biết gì.”

Tôi cố tình phớt lờ lời cảnh báo của Thúy, gằn từng tiếng đau thương: “Chẳng phải anh ta đang ung dung bên cạnh người đàn bà phù hợp với anh ta sao? Ngày Bo chào đời, cái ngày đầy nước mắt và đau thương ấy thì anh ta ở đâu? Anh ta vui sướng tổ chức lễ cưới của mình. Bây giờ anh ta lấy tư cách gì giành giật quyền nuôi thằng Bo với tao? Nó là con trai tao, không bao giờ tao để nó rơi vào tay anh ta.”

“Tao biết, tao hiểu, tao cũng không bao giờ quên ngày ấy nhưng cả mày và tao đều phải chấp nhận sự thật là dòng máu đang chảy trong người thằng bé cùng dòng máu với anh ta. Anh ta là bố nó, mày muôn đời cũng không thể phủ nhận được.”

“Anh ta từng nói không nhận thằng bé, không tin nó là con ruột anh ta. Lẽ nào mày lại quên những lời lẽ trắng trợn ấy?” Tôi nhếch môi cười khinh bỉ. Tôi thà coi Bo không có bố còn hơn là nghe nó gọi tên khốn ấy là bố, tôi sẽ đau lòng lắm.

Ngập ngừng một lát, Thúy phân trần: “Thật ra vợ anh ta không có khả năng sinh nở, cho nên anh ta mới...”

“Mới nhớ tới thằng bé tội nghiệp mà anh ta từng ruồng bỏ chứ gì?” Nói rồi tôi mới chợt nhớ ra, vội hỏi: “Chẳng phải vợ anh ta từng mang thai sao? Sao bây giờ lại thành không có khả năng sinh nở?”

Thúy trả lời: “Sau đó bị sảy thai, rồi không sinh con được nữa. Tao cũng không rõ nội tình thế nào.”

Tôi cười giễu cợt: “Đáng đời! Gieo nhân nào gặt quả nấy thôi. Anh ta đáng bị như vậy. Ông trời đúng là có mắt.”

“Tao cũng ghét thằng khốn đó như mày. Tao cũng sợ anh ta cướp mất Bo vì dù sao anh ta cũng là bố nó. Nếu một ngày chúng ta phải đối mặt với chuyện đó, tao sẽ cùng mày giành giật đến cùng.”

“Thế mới là bạn tao chứ!” Tôi nắm tay nó, nụ cười lan dần đến khóe môi.

“Sáng mai mày đưa tao đi gặp cái Trinh nhé! Lâu rồi không ghé thăm nó, chắc nó giận tao lắm.” Thúy cúi đầu, nhẹ nhàng nói, trong mắt có chút áy náy.

“Tất nhiên là mày phải ra thăm nó rồi. Nhớ kể nó nghe nhiều nhiều chuyện, nó vốn thích nghe mày kể chuyện nhất mà. À, nhưng mà không được nhắc chuyện vừa rồi với nó kẻo nó sẽ lo lắng.”

“Tao biết mà.”

Tôi quay đi, cắn chặt răng, mắt hơi cay cay. Còn Thúy, tôi đã kịp nhìn thấy nó đưa tay lên quệt ngang mắt.

Cả đêm hôm ấy tôi không sao chợp mắt nổi và tôi biết Thúy cũng như thế, chúng tôi từng ngủ chung với nhau suốt 3 năm, hơi thở nó lúc ngủ say thế nào tôi còn nhớ rõ. Bo nằm giữa, tôi và Thúy nằm hai bên. Tôi nhắm mắt nghe hơi thở đều đều của thằng bé, mỗi lần nó trở mình, tôi lại quay sang sờ nắn tay chân nó, vỗ về nó. Tôi yêu đứa con trai bé bỏng này của tôi, yêu từng cử chỉ, nét mặt của nó, dù người ta có cho tôi cả thế giới này thì tôi cũng không cần vì thằng bé chính là cả thế giới với tôi. Suốt năm tháng qua tôi đã nhìn vào thằng bé mà sống, nếu tôi mất nó, tôi sẽ không biết mình phải làm gì nữa, làm sao mà tôi chịu nổi đây?

Sáng hôm sau, tôi dậy sớm để chuẩn bị bữa sáng cho hai cô cháu nó rồi đi chợ mua một ít hoa quả và mấy bông hồng đỏ. Lúc trở về thì hai cô cháu đã dậy và đang ngồi ở bàn ăn sáng rất vui vẻ. Tôi đặt các thứ đã mua lên bàn, xoa đầu Bo: “Sáng nay con không phải sang ông bà ngoại. Mẹ đưa con đi thăm mẹ Trinh, con thích không?”

Thằng bé cười tươi, gật gật đầu. Tôi lấy ra một quả cam chín vàng đưa cho Bo: “Cam của con đây, lát nữa con tự tay đưa ẹ Trinh nhé!”

Lần nào đi thăm Trinh, tôi cũng đưa cho nó một quả cam và bảo nó tự mình đưa cho Trinh, thằng bé đã quen và lần nào cũng phải cầm một quả cam rồi mới chịu đi.

“Mẹ, Bo nhớ rồi!”

Nơi Trinh yên nghỉ là một nghĩa trang gần ngôi chùa trong làng. Tôi bế Bo cùng Thúy đi ra giữa nghĩa trang, nơi có một ngôi mộ được lát gạch đỏ, trên bia ghi dòng chữ: “Phan Thanh Trinh” cùng năm sinh năm mất. Tấm ảnh gắn trên đó cũng rất đẹp, một cô gái có đôi mắt trong sáng, mái tóc đen dài cùng nụ cười rạng rỡ như ngày nào khiến người ta đau lòng.

Tôi đặt Bo xuống đất, sắp quả ra đĩa và cắm những bông hồng đỏ tươi vào lọ. Thúy châm hương, khăn vải rồi cắm lên bát hương trên mộ. Bo lon ton đến đặt quả cam lên trước mộ, giọng líu lo: “Quả cam của Bo ẹ Trinh, mẹ ăn đi.”

Tôi xoa đầu Bo: “Mẹ Trinh của con sẽ ăn, khi nào mình về thì mẹ sẽ ăn.”

Thúy rơi nước mắt, đặt nhẹ bàn tay lên mộ: “Tao đến thăm mày đây, lâu rồi tao mới lại đến thăm mày được, đừng có giận tao, tại tao bận quá thôi. Mày thì khỏe rồi, cứ thoải mái nằm ở đây, còn chúng tao với bố ***** thì khổ sở. Sống nhé, bây giờ thì ai cũng nhớ đến mày, chẳng quên nổi. À, mày xem thằng Bo có ngoan không? Trông cái Vân thế mà nuôi con giỏi thật, ai nhìn thằng bé cũng thích.”

Thúy nói nhiều, kể nhiều lắm. Tôi chỉ lặng lẽ đứng bên cạnh nắm bàn tay bé xíu của Bo, trong lòng lại dâng lên nỗi chua xót nặng nề. Ba đứa chúng tôi sao lại ra thế này chứ? Tôi biết trách ai? Giận ai bây giờ? Hay thực sự nó là số phận?

Số phận đã đưa đẩy chúng tôi lên đến cùng cực của nỗi đau và sự mất mát để nhận ra sự sống và cái chết cách nhau quá mong manh, và khi con người ta tuyệt vọng đến một mức độ nào đó thì nước mắt sẽ không còn đủ để diễn tả nữa. Tôi còn nhớ chính trên mảnh đất này, nơi quê hương yêu dấu này, tôi và Trinh đã cùng nhau lớn lên. Hồi nhỏ, Trinh gầy lắm, kinh tế nhà nó cũng chỉ như nhà tôi nhưng đông con hơn nên bố mẹ nó vất vả hơn bố mẹ tôi. Trinh là chị cả, dưới nó còn có một em gái và một em trai. Trinh rất ngoan, lúc nào cũng chỉ chăm chăm làm việc giúp bố mẹ, chắc vì thế nên nó mới gầy. Thế nhưng càng lớn Trinh lại càng xinh ra, tôi cũng là con gái mà nhiều khi cũng phải ngẩn ngơ nhìn nó chứ đừng nói đến đám con trai. Vì gia đình làm nông, suốt ngày phải phơi mặt ra nắng nên da nó không được trắng trẻo như con gái thành phố, nhưng bù lại da dẻ mịn màng, các nét trên gương mặt thanh tú, đẹp một cách thuần khiết.

Ngày ấy tôi hạnh diện lắm vì được làm bạn thân của nó, chơi với nhau rất vô tư, chẳng ganh tị hay cãi nhau bao giờ. Đám con trai trong huyện đứa nào cũng sẵn đón Trinh, người thích nó nhiều vô kể, thỉnh thoảng tôi cũng được thơm lây vì bọn họ đua nhau nịnh tôi để tôi còn nói giúp. Tôi vênh váo lắm, bắt bọn họ làm hết cái này đến cái khác tôi mới nói giúp. Rất tiếc, Trinh chẳng để ý đến ai, chỉ học với làm phụ giúp gia đình, nó chẳng bao giờ nghĩ chuyện yêu đương trai gái. Những miền quê như ở quê tôi, con gái lấy chồng rất sớm nên khi Trinh vừa tốt nghiệp cấp 3 đã có mấy nhà sang hỏi cưới, nhưng Trinh đều lắc đầu bảo: “Cháu còn phải đi học đại học.”

Thế là chúng tôi nắm tay nhau rời xa quê hương, lên thành phố với giấc mơ vào đại học. Khi ấy chúng tôi còn ngây thơ lắm, cứ ngỡ cuộc đời này toàn màu hồng, tương lại tươi sáng đang chờ phía trước, nụ cười trên môi chúng tôi rạng rỡ như hoa hướng dương. Nhưng cuộc đời vốn tàn nhẫn, cuộc đời không giống như giấc mơ thời non trẻ, chúng ta càng mơ ước thì lại càng không như là mơ. Chúng ta không thể mãi sống trong ước mơ, nếu nói con đường đi đến ước mơ là một thảm hoa hồng thì dưới thảm hoa ấy chắc chắn có một lớp gai nhọn, chẳng ai chạm đến thành công mà trên người không có vài vết xước. Mọi thứ đều cần phải khôn khéo nhưng chúng tôi nào biết.

Trinh ôn thi đại học rất chăm chỉ, còn tôi thì hơi lười. Ước mơ của Trinh là sau này sẽ trở thành một nhà ngoại giao, một nữ doanh nhân thành đạt, sẽ nuôi các em ăn học để bố mẹ không phải khổ nữa. Còn tôi, tôi thích làm bác sĩ, nhưng rõ ràng chẳng có bác sĩ nào lười mà thành tài được cả.

Chúng tôi xác định sẽ ở đây học tập lâu dài nên thuê hẳn một phòng trọ luôn, tiền nhà chia nhau nên cũng không đến nỗi đắt đỏ lắm. Bố mẹ hai đứa cũng không phải lo lắng nhiều.

Kỳ thi đại học qua đi, chúng tôi không về nhà chờ kết quả như các sĩ tử khác mà ở lại đây kiếm việc làm thêm để khi nào nhập học sẽ không phải lo xin tiền bố mẹ. Chúng tôi xin vào làm trong một quán coffee mang tên “Green coffee”. Sở dĩ chúng tôi xin làm ở đây cũng một phần vì cái tên và không gian nơi này, mang một hương vị đồng quê rất riêng, có nhiều cây xanh, sàn và tường đều được làm bằng gỗ vừa có vẻ ấm áp lại không kém phần sang trọng.

Từ ngày lên thành phố, Trinh trắng và xinh ra rất nhiều. Khách đến uống coffee trong quán dần biết đến nó, có người đến quán chỉ để ngắm nhìn nó. Có mấy anh chàng nhà giàu còn toàn cho Trinh thêm tiền, nghĩ ý muốn làm quen, muốn rủ nó đi chơi, xin số điện thoại nhưng nó đều tìm lí do tránh né. Trong số những người khách ấy, có một anh chàng rất đẹp trai, ăn mặc lịch lãm hợp thời thường xuyên đến quán, ai cũng nói anh ta là con trai của một ông chủ nào đó giàu có ở Hà Nội. Anh ta không giống như những người khách

khác đến đây tán tỉnh Trinh, anh ta chỉ ngồi im lặng một góc lặng lẽ quan sát Trinh làm việc. Anh ta cứ lặng lẽ như thế không biết bao nhiêu ngày.

Ông chủ quán Green coffee tên là Quân, đã 40 tuổi, có vợ con rồi nhưng tính tình vẫn như thanh niên, toàn xưng anh với đám nhân viên chúng tôi. Ông ta có 2 quán coffee như thế này trong thành phố, còn có một nhà hàng lớn làm ăn rất phát đạt. Ông ta có vẻ rất quan tâm đến tôi và Trinh, theo các anh chị làm trong quán nói lại thì từ ngày chúng tôi đến đây làm việc ông ta thường xuyên ghé quán. Thấy Trinh được lòng khách thì ông ta vỗ vai nó bảo: “Nhờ em mà quán đông khách, cố gắng làm tốt, anh tăng lương cho. Em nhớ cẩn thận đừng có mà mắc lừa cái đám háo sắc ấy.” Lúc ấy hai đứa tôi cảm động lắm, cảm thấy ông chủ của mình thật tốt, mọi thứ đều thuận lợi hơn mong đợi.

3. Chương 3

Chúng tôi chưa vui vẻ thoải mái được bao lâu thì đã có kết quả thi đại học. Hôm ấy, Trinh bị mệt nên xin nghỉ làm từ chiều, tối muộn tôi mới từ chỗ làm trở về, mang theo chút đồ ăn cho Trinh. Lúc tôi mở cửa vào nhà thì thấy phòng tối om, không nghĩ Trinh lại đi ngủ sớm thế. Mò mẫm bật đèn lên thì tôi giật mình khi thấy Trinh ngồi thu lu trong góc giường, hai tay bó gối, mặt gục xuống, mái tóc đen dài lòa xòa. Biết tôi đã về, nó liền ngẩng đầu lên, tôi không còn nhận ra con bạn xinh đẹp của mình nữa, hai mắt sưng húp, mặt đỏ ửng. Nó đang khóc, tôi vội đặt các thứ lên bàn, chạy đến ôm lấy nó: “Mày sao thế hả Trinh? Sao lại khóc đến mức này?”

Nó nhồm người choàng tay ôm lấy tôi: “Tao trượt đại học rồi mày ạ! Làm thế nào bây giờ? Tao thiếu 1 điểm mới vào được trường đó.”

Tôi ngăn cả người, tôi lười biếng thì chẳng nói làm gì, nhưng Trinh thông minh lại chăm chỉ như thế, trượt thì quá tiếc. Trường nó đăng kí dự thi lấy những 27 điểm, nó chỉ được 26, chẳng trách nó ngồi khóc đến mức này. Tôi vỗ về an ủi nó: “Ừ, thôi, tao biết rồi, không sao đâu. Không vào trường đó thì vào trường khác, điểm của mày cao như vậy thiếu gì trường mà lo.”

Nghe tôi nói xong thì nó cũng có vẻ nguôi nguôi, lau nước mắt hỏi tôi giọng khàn khàn: “Thế mày có vào được trường đại học Y không?”

“Tao á? Mày nghĩ tao đồ chắc, tao trượt rồi, tao học đâu có giỏi như mày mà vào nổi trường đại học Y, chẳng qua cứ đăng ký vậy thôi. Tao kỳ vọng cao đẳng Y hơn.”

“Con điên.” Nó đánh vào vai tôi một cái: “Bảo thi trường khác không thi, cứ y cơ.”

Cũng may sau đó tôi đỗ cao đẳng Y Tế khoa hộ sinh, thế cũng tốt rồi, tôi tạm hài lòng với chính mình, miễn là học ngành mình yêu thích là được rồi. Tuy nhiên, bố mẹ tôi lại rất thất vọng về đứa con vô tích sự là tôi, gọi điện thoại lên mắng tôi một trận làm tôi 2 tháng không dám về nhà, phải nhờ Trinh về lấy đồ lên giúp. Bây giờ nhớ lại khoảng thời gian ấy vẫn thấy buồn cười, nụ cười lại vô thức nở trên môi.

Trinh cũng dần quên đi nỗi thất vọng khi nó không vào được trường yêu thích sau khi nhập học, đã vui vẻ trở lại, tôi cũng vui lây. Việc nhập học của tôi cũng không có vấn đề gì, các bạn trong lớp toàn là nữ, họ đến từ khắp các tỉnh, tính tình ai cũng rất dễ thương. Người đầu tiên tôi ngồi cạnh cũng là người đầu tiên tôi quen trong lớp chính là Thúy, vừa quen tôi đã cảm thấy yêu mến cái tính hoạt bát hay nói hay cười của nó, chẳng ngờ được rằng sau này lại trở thành bạn thân. Biết nó chưa tìm được nhà trọ phù hợp, đang phải ở nhờ nhà họ hàng nên tôi bảo nó về chỗ tôi ở chung, càng đông càng vui mà tiền nhà cũng rẻ đi nhiều. Được cái cả 3 đứa chúng tôi đều thân thiện, dễ tính nên ở chung với nhau chẳng có xích mích gì. Buổi sáng cả 3 đứa đi học, trưa về nấu tạm gì đó để ăn, chiều và tối thì tôi và Trinh đều đi làm thêm, có mình Thúy ở nhà nên càng dễ hơn. Cứ thế chúng tôi đi qua năm học thứ nhất một cách yên bình.

Sang năm học thứ 2, tôi và Thúy chuyển sang học buổi chiều, nhiều khi cũng phải học suốt cả ngày nên tôi chỉ xin làm thêm ở quán được buổi tối. Tiền lương đương nhiên giảm đi nhưng vẫn đủ chi tiêu, bớt đi một

phần gánh nặng cho gia đình. Trinh thì vẫn làm như cũ, nó được ông chủ cưng nhất, chúng tôi nhìn ra được sự ái ngại trong mắt các nhân viên khác nhưng không hiểu lí do là gì.

Một hôm, chị Liên – quản lí của quán gọi chúng tôi ra một góc lúc chúng tôi đang chuẩn bị ra về. Nhìn chị có vẻ bí ẩn mà không biết có việc gì, tôi và Trinh dắt nhau đi theo chị. Chị ngó quanh, không thấy ai mới nói nhỏ: “Hai đứa, nhất là Trinh phải cẩn thận với ông chủ.”

Trinh ngẩn ra, tôi không nhịn được, hỏi: “Tại sao hả chị?”

Chị Liên mím môi rồi bảo: “Chị làm ở đây lâu hơn các em nên có nhiều chuyện hiểu rõ hơn. Ông Quân không tốt bụng như các em nghĩ đâu, xinh đẹp như Trinh nhất định phải tránh xa ông ta ra, càng xa càng tốt. Mặc dù các em vô tư nhưng chẳng nói trước được gì, hơn nữa vợ ông ta cũng chẳng vừa đâu. Chị chỉ nói thế thôi, nhớ lấy.”

Nói xong chị đi luôn vì bạn trai đang chờ bên ngoài. Hai chúng tôi nhìn nhau, chẳng biết phải nói gì. Chị Liên nói không có vẻ gì là dọa nạt mà hoàn toàn là một vẻ quan tâm chân thật, tôi không nghi ngờ gì chị, chỉ là chúng tôi đâu có làm gì đâu. Mãi đến lúc ngồi xe bus về nhà Trinh mới bấu lấy tay tôi, lo lắng hỏi: “Vân ơi, chị Liên nói thế làm tao sợ sợ thế nào ấy. Tao với ông Quân có chuyện gì đâu.”

Tôi khoác vai nó trấn an: “Không có chuyện gì đâu, mày đừng có nghĩ ngợi vớ vẩn. Chị Liên tốt bụng nên chị ấy mới nhắc nhở để mình tránh chứ không phải bảo mày có gì với ông chủ.”

“Ừ. Thôi, tốt nhất là tao tránh xa ông Quân ra một chút.” Ngưng một lát thì Trinh nói tiếp với vẻ hào hứng: “À, cái anh chàng đẹp trai thường xuyên đến quán một mình ấy, mày nhớ không?”

Hắn là nó đang nhắc đến anh chàng lặng lẽ ngồi một góc ngắm nó mà không hề tấn công. Tôi cười gật đầu: “Nhớ rồi, cái gã rất hay âm thầm ngắm mày, làm sao?”

Trinh hơi xấu hổ: “Ngắm gì mà ngắm! Chiều này anh ta đến quán, lúc ấy quán vắng tanh, tao mang coffee ra cho anh ta. Anh ta hỏi tên tao rồi còn hỏi mấy giờ tao tan ca.”

“Cuối cùng cũng xuất chiêu. Thế mày bảo sao?”

“Thì tao trả lời, anh ta chỉ cười chẳng nói gì. Nói chung tao thấy anh ta không hề giống mấy tên háo sắc khác.”

Đúng là anh ta không hề giống, tôi gật gù. Anh ta cũng có vẻ là con nhà tử tế, đáng đáp đường hoàng, ánh mắt mỗi khi nhìn Trinh đều dịu dàng như nước, tràn ngập yêu thương.

“Mày cũng có cảm tình với anh ta phải không?”

Bị tôi bắt thóp, Trinh ấp úng đáp: “Đã biết gì đâu mà cảm tình, tao còn chả biết tên anh ta. Chỉ cảm thấy anh ta hơi kỳ lạ thôi.”

Lúc đó tôi chưa dám khẳng định anh ta là người như thế nào nhưng tôi có linh cảm giữa họ sẽ đi xa hơn một người xa lạ.

Và đúng như những gì tôi đã nghĩ, mấy hôm sau, khi tôi vừa mới thay đồ chuẩn bị làm việc thì người con trai đó bước vào. Anh ta mang một dáng vẻ rất tự tin, không ngần ngại bước đến chỗ Trinh.

“Tối nay anh mời em đi ăn được không?”

Vẫn là đôi mắt dịu dàng ấm áp ấy, thử hỏi có bao nhiêu cô gái có thể cự tuyệt? Trinh cũng chỉ là một đứa con gái đơn thuần, nó cũng bối rối, ngó quanh rồi bảo: “Em phải làm việc, không thể đi. Xin lỗi anh!”

Anh ta không nói gì, bước thẳng đến chỗ ông chủ của chúng tôi mà hỏi: “Tối nay anh cho Trinh nghỉ làm có được không?”

Tất nhiên ông chủ không đồng ý, ông ta xua tay: “Nhờ có Trinh mà chỗ chúng tôi đông khách. Dù cậu có là con ông to bà lớn nào thì cũng không có quyền ra yêu cầu. Phải không Trinh?”

“Thế nếu Trinh muốn xin nghỉ thì sao?” Anh ta không có ý định bỏ cuộc.

Trình đưa mắt nhìn tôi cầu cứu, nó chạy đến chỗ ông chủ và nói với người con trai kia: “Anh ơi, mong anh hiểu cho, em còn phải làm việc. Hơn nữa em cũng không biết anh là ai, làm sao đi cùng anh?”

Anh ta mỉm cười, rút chiếc ví da đắt tiền từ túi quần sau, lấy ra chứng minh thư đặt lên bàn. Cả đám nhân viên chúng tôi vây quanh Trình xem, khách khứa cũng không khỏi hiếu kỳ. Thì ra anh ta tên Đặng Minh Hải, hơn chúng tôi 2 tuổi.

Chúng tôi còn chưa có phản ứng tiếp theo thì anh ta lại nói: “Anh chỉ muốn mời em ăn với anh một bữa cơm, ngoài ra không có ý gì cả. Nếu em cảm thấy như vậy là lãng phí thời gian của em thì anh sẽ trả tiền lương của buổi làm tối nay cho em. Còn nếu như vì em mà quán vắng khách, anh cũng sẽ đền bù tiền cho quán.”

“Nhưng vì sao anh lại muốn mời em ăn cơm?” Trình hỏi lại anh ta với một vẻ mặt mơ hồ.

“Anh nhắc lại này, anh không có ý gì cả, chỉ là muốn làm bạn với em. Nhiều ngày đến đây uống coffee thấy em làm việc, anh rất muốn kết bạn với em, chỉ thế thôi. Nếu em không muốn đi, cũng không sao, anh có thể mời em vào một dịp khác.” Giọng anh ta rất nồng ấm, kết hợp với một đôi mắt đen dịu dàng chân thành khiến không chỉ Trình mà những cô gái ở đây cũng phải ngây ra.

Ông chủ không nói câu nào, im lặng tức là đồng ý nhưng sự im lặng này rõ ràng cũng là bất đắc dĩ.

Chị Liên đứng phía sau đẩy lưng Trình: “Con bé này, còn đứng ngây ra đấy! Ông chủ cho nghỉ rồi, mau vào thay quần áo.”

Trình vẫn đứng ngẩn ra, tôi phải kéo tay nó chạy vào phòng thay đồ. Nó luống cuống lấy quần áo vừa thay vừa hỏi tôi: “Tao vẫn lo lo, đi thế này có được không?”

Tôi biết tính Trình hay lo nên nói cứng: “Đi đi, không vấn đề gì. Ăn một bữa thôi mà. Mà xem chứng minh thư của anh ta rồi còn gì. Tao thấy anh ta là người tử tế đấy, không khéo mà lại đổi đời.”

Tôi cười ha hả làm gương mặt nó cũng giãn ra chút ít. Nó cười đánh vào vai tôi: “Đổi cái gì mà đổi, chỉ là một bữa ăn thôi mà.”

Thế là Trình cũng chịu đi cùng cái tên công tử nhà giàu đẹp mã đó. Tôi và mọi người tiếp tục công việc như bình thường, trong lòng tôi hoan hỉ reo mừng vì cuối cùng bạn mình cũng tìm được một người ưng ý, chưa biết tương lai sẽ thế nào nhưng thấy nó vui tôi cũng vui.

Tối ấy tôi cứ nghĩ nó sẽ về nhà muộn hơn tôi nhưng khi tôi về thì đã thấy nó về nhà cười nói vui vẻ với Thúy, hai đứa còn đang ăn đồ ăn Trình mang về. Trình kể lại đầu đuôi buổi hẹn cho tôi và Thúy nghe. Nó nói Hải là sinh viên năm cuối ngành quản trị, hè tới là ra trường, anh ta rất lịch sự, ăn nói dễ nghe, lại nhất mực giữ khoảng cách với nó, không hề xâm phạm, còn chủ động đưa nó về nhà sớm nữa. Nghe xong tôi cũng thầm thở phào nhẹ nhõm, cũng may anh ta là người tử tế, không thì có chết tôi cũng không để Trình đến gần.

Còn nhớ khi đó Thúy nhéo tay tôi trêu đùa: “Hôm nào cho tao nhìn mặt cái gã cướp mất con bé xinh đẹp này đi!”

“Được thôi!” Tôi vênh mặt lên hứng trí: “Hôm nào ra quán chơi, tao chỉ cho.”

Thúy gật đầu lia lịa. Chúng tôi bắt Trình hôm nào đó phải bảo anh ta mời hai chúng tôi một bữa. Trình bĩu môi: “Tao với anh ta có gì đâu mà chúng mày cứ như vớ được vàng thế?”

Thúy vỗ đùi một cái: “Lại chả vàng nữa. Anh ta đang cua mày, phải nịnh bọn tao là đúng rồi. Vân nhỉ?”

Tôi đồng tình: “Đúng rồi. Mà không sao, bọn tao có thể đợi đến khi hai người chính thức.”

“Mày nghĩ Hải thích tao thật à?”

Lúc đó tôi không thể nào hiểu nổi sao Trình lại hỏi một câu đương nhiên như thế, tôi cười ngoác miệng: “Chứ còn gì nữa. Ai mà thừa hơi ngày nào cũng đến quán gọi một tách coffee để ngắm mày?”

Trình chỉ ậm ừ, nó bảo chưa tin lắm, cũng không dám nghĩ bừa, chuyện đến đâu tính đến đó. Trình là thế, tính nó vốn thận trọng, chuyện chưa rõ ràng, nó không bao giờ nghĩ quá xa vời thực tế. Chơi với nó từ nhỏ,

tôi rất rõ, nó đã động lòng anh chàng tên Đặng Minh Hải kia. Nếu như anh ta là một người tử tế thì chẳng có gì phải bàn, nhưng nếu mọi chuyện không như những gì chúng tôi nghĩ thì sao?

Những ngày tiếp sau đó, Hải thường xuyên đến quán gặp gỡ Trinh, thỉnh thoảng lại nói ông chủ cho Trinh nghỉ làm để hai người đi chơi. Ông chủ không dám không cho nhưng tất cả chúng tôi đều nhìn ra ông ta không hề vừa lòng, ông ta hay nói bóng nói gió về Trinh nhưng chúng tôi mặc kệ, cũng không ai nói lại với Trinh. Mãi sau tôi mới biết vì ông ta nể gia đình nhà Hải nên mới thả cho anh ta đưa Trinh đi như thế.

Thế rồi cái gì đến cũng phải đến, ngày valentine đã xảy ra một sự kiện mà cho đến giờ tôi vẫn nhớ đến từng chi tiết và có lẽ là Trinh cũng vậy. Ngày hôm ấy, quán Green coffee cũng như bao nhiêu quán khác, trang hoàng đẹp để chào đón các đôi tình nhân. Mọi thứ đều được nhân viên chúng tôi chuẩn bị tươm tất, nào nến, nào hoa hồng tươi ở các bàn, còn treo cả những hình trái tim nho nhỏ.

Đúng 8h tối, có một nhóm thanh niên bước vào quán, trông họ không có vẻ gì là đến đây gây chuyện nhưng lại thu hút hoàn toàn sự chú ý của mọi người vì không những họ ăn mặc bảnh bao mà trên tay mỗi người đều cầm một bó hồng nhỏ. Họ vừa vào đã hỏi thăm ngay Trinh đang ở đâu, tôi nghe được liền kéo Trinh ra. Trinh vừa xuất hiện thì họ lại ra hiệu cho Trinh đứng nguyên tại chỗ, chúng tôi chẳng hiểu ra làm sao, Trinh cũng ngơ ngác chẳng kém nhưng vẫn rất hiếu kỳ theo dõi. Chỉ thấy họ dải những cành hoa hồng dọc từ chỗ Trinh đứng tới cửa chính của quán thành hai hàng tạo ra một lối đi, rồi cũng đứng dàn hai bên. Từ cửa, một người con trai tay cầm một bó hồng lớn bước vào. Anh ta mặc áo sơ mi bên trong, khoác ngoài là áo vest tối màu, quần jean xanh bao lấy đôi chân dài vững chãi càng làm anh ta thêm lịch lãm lại không hề kém đi phần trẻ trung. Tôi phải thừa nhận là anh ta khá đẹp trai với nụ cười tỏa nắng, đó chính là Đặng Minh Hải.

Khách khứa trong quán, cả nhân viên chúng tôi đều dừng hết mọi hoạt động để theo dõi một màn trước mắt giống như xem một bộ phim điện ảnh hấp dẫn. Hải từ từ từng bước tiến đến chỗ Trinh, trao bó hoa cho nó và nói ngắn gọn: “Có lẽ anh không cần phải nói nhiều, những gì anh muốn cho em biết chỉ là, anh yêu em.”

Anh ta nói không lớn nhưng ngữ điệu đều rất tự tin, mắt nhìn thẳng vào Trinh, không một chút bối rối, chất chứa đủ tình cảm yêu thương nồng nàn. Tôi không biết những người khác như thế nào nhưng khi nhìn Trinh, tôi biết nó đang vô vàn hạnh phúc, lúng túng trước đôi mắt quá thành thật của Hải.

“Hãy làm bạn gái của anh!” Hải lại nói khiến cho chúng tôi được một phen nín thở chờ đợi, dồn hết mắt về phía Trinh.

Trinh đưa mắt sang nhìn tôi, có vẻ bối rối, tôi kiên định gật đầu. Nó cắn môi, cúi đầu nhìn bó hoa hồng trong tay, nhẹ nhàng gật đầu. Và cũng chỉ đợi có thế, tất cả mọi người có mặt ở đó đều vỡ òa trong niềm vui. Hải cúi đầu, hôn nhẹ lên môi Trinh rồi ôm nó quay một vòng. Tôi cũng sướng rơn như chính mình được tỏ tình, ôm chặt chị bạn làm cùng. Có lẽ từ nhỏ chúng tôi đã lớn lên bên nhau, quá thân nhau nên có những cảm xúc đặc biệt hơn. Dù sao thì đó cũng là một valentine rất trọn vẹn và đáng nhớ.

4. Chương 4

au ngày hôm đó, Trinh sống trong niềm hạnh phúc vô bờ, ngày nào cũng thấy nó cười nói vui vẻ đâm ra nó đã xinh lại càng xinh hơn. Hải đúng là con cái nhà giàu, chiều chuộng Trinh hết mức, ngày nào cũng đưa đón nó đi học đi làm, quần quýt bên nhau làm người ta thực ghen tỵ. Anh ta chẳng tiếc tiền mua đồ cho Trinh, còn mời cả tôi và Thúy cùng đi ăn nhà hàng, toàn là những nơi đắt tiền. Thúy hết lời khen ngợi anh ta, nào là đẹp trai, phóng khoáng, ga lăng,... Trinh còn tâm sự với hai đứa chúng tôi là Hải nói Trinh không cần phải đi làm thêm nữa, tiền tiêu vật hàng tháng sẽ do anh ta chu cấp nhưng Trinh không đồng ý, nó không muốn sống bằng đồng tiền của người khác. Về điểm này, chúng tôi hoàn toàn đồng ý. Dù chúng tôi chẳng giàu có gì nhưng cũng có lòng tự trọng của riêng mình, chúng tôi có thể kiếm tiền bằng chính sức lao động của mình chứ không phải ngửa tay xin người khác, như thế mới có thể ngẩng cao đầu mà sống.

Một buổi sáng mát mẻ, tôi rất muốn đến nhà sách tìm mua vài cuốn sách hay ho về nghiên ngẫm, nhưng rủ mãi mà Thúy cứ nằm lì trên giường không chịu đi. Cuối cùng tôi đành phải đi một mình.

Và đúng như những gì cái tên vô duyên đó tuyên bố, hắn rất hay đến quán tôi làm để uống coffee. Lần nào cũng tìm cách trêu chọc tôi bằng được, tôi trốn cũng không xong. Cũng không biết hắn ta hỏi đâu ra tên của tôi, lần nào đến không thấy mặt tôi thì liền gọi đích danh.

Một lần, vừa nhìn thấy hắn bước vào cửa là tôi đã vội vàng vàng chạy bán sống bán chết vào trong, định bụng dặn mọi người là bảo tôi nghỉ ốm, nhưng thế nào vẫn bị hắn nhìn thấy.

“Này, y tá tương lai.” Hắn gọi to.

Tôi mặc kệ, cầm đầu đi vào, nhưng rồi hắn lại gọi tiếp, càng to rõ ràng hơn: “Cái cô phục vụ cách mặt đàn ông kia!!!”

Nếu tôi nhớ không nhầm thì cả quán đã quay ra nhìn tôi. Biết là không có cách thoát thân nên tôi dừng bước, thật bình tĩnh đi đến chỗ hắn, lấy hơi: “Xin hỏi anh uống gì?”

Hắn đứng khoanh tay trước ngực: “Cái quán này hay nhỉ? Nhân viên cái kiểu gì mà nhìn thấy khách thì vội vàng chạy, chưa mời khách ngồi đã hỏi đồ uống?”

Tôi còn đang á khẩu thì Trinh từ bên kia chạy sang tiếp ứng. Nó nở nụ cười ngọt ngào, dùng sự nhu mì để át đi: “Xin lỗi anh, mời anh ngồi, tối nay quán hơi đông khách nên phục vụ không được chu đáo. Mong anh bỏ qua.”

Hắn nhìn Trinh một lát, chẳng rõ là loại ánh mắt gì nhưng thực sự đúng kiểu nhìn của một luật sư, rất tinh nhanh như muốn tìm ra điểm yếu của đối phương. Rồi anh ta lại đổi ánh nhìn sang cái bàn mà Trinh chỉ, anh ta bao quát rất nhanh xung quanh, cuối cùng lắc đầu: “Chỗ này nhiều khói thuốc, tôi không thích.”

“Vậy anh có thể đến chỗ gần cửa sổ, vẫn chưa có người ngồi.” Trinh nhẹ nhàng đề nghị, một tay hất hất tôi, ý bảo hãy đi chỗ khác. Tôi cũng rón rén đi trong khi hắn ta không để ý. Nào ngờ mới được hai bước thì lại nghe cái giọng rất khiêu khích của hắn: “Cái cô phục vụ kia, có phải cô chỉ thích phục vụ phụ nữ thôi không?”

Khách khứa xung quanh lại ngẩng lên nhìn tôi. Cái tên này, đến đũa xinh đẹp nhu mì như Trinh mà cũng không lời kéo được, hắn muốn gì ở tôi đây? Tôi đứng im tại chỗ, không quay đầu lại cũng không bước tiếp.

“Xin lỗi anh, bạn ấy không được khỏe, tôi sẽ giúp anh chọn đồ uống, được không ạ?” Trinh lại tiếp tục nói với hắn.

Chỉ nghe tiếng hắn trả lời: “Tôi không thích bạn giúp, tôi chỉ thích những bạn cách mặt đàn ông thôi.”

Trinh áp ứng không biết nói gì nữa. Tôi bực mình, cái tên này, người hiền lành như Trinh không thể nói lại rồi. Tôi bảo Trinh đi làm việc của mình, còn tôi ở lại đối mặt với hắn. Thấy tôi đi đến, hắn mới ung dung ngồi xuống ghế, lại tiếp tục động tác quen thuộc, quảng cuốn menu lên bàn và bắt tôi giới thiệu hết cả đồ ăn và đồ uống trong đó giống như tôi phải trả bài trên lớp vậy. Lần này tôi không thể nhịn thêm được nữa, hơn nữa tối đó ông chủ không có ở quán nên tôi càng không biết sợ, khoanh tay trước ngực nói: “Tôi chưa từng gặp ai nhạt nhẽo như cậu. Tại sao lần nào cậu cũng bày trò này thế? Con trai mà nhỏ nhen. Tôi là phục vụ bàn nhưng cũng có tự trọng, không phải để cậu đem ra làm trò hề rồi xỉ nhục.”

Nghe tôi mắng xong, hắn không giận mà còn cười rõ tươi. Hắn cũng khoanh tay trước ngực giống tôi, ngả người ra ghế.

“Tớ đâu có xỉ nhục Vân? Vân hiểu nhầm rồi. Chẳng lẽ Vân thiếu tự tin đến thế cơ à?”

“Chuyện này chẳng liên quan đến tự tin hay không.” Mặc dù tôi đúng là một người thiếu tự tin, nhưng cũng không thể để hắn biết. “Cậu không xỉ nhục tôi thì cũng là đang trêu chọc tôi.”

Hắn thở dài, ra cái vẻ oan ức lắm: “Tớ có trêu chọc gì Vân đâu. Trí nhớ của tớ không được tốt nên phải nghe Vân nói đi nói lại nhiều lần.”

“Nhưng lần nào cậu cũng chỉ gọi coffee thôi mà.”

“Thế à?” Hắn nhướn mày: “Thì ra lần nào tớ cũng chỉ gọi coffee. Được, lần này tớ gọi thêm một cái bánh kem đi.”

Tôi cắn môi nhìn hắn, như muốn dùng chính đôi mắt này thiêu chết hắn luôn. Trong lòng tôi thầm mắng **** hắn nhưng thế nào cũng không dám nói ra vì dù sao hắn cũng là khách, nếu có Thúy ở đây thì hắn nhất định chết với nó.

Trước khi quay vào trong, tôi bỏ lại cho hắn một câu: “Tôi sẽ chuyển chỗ làm.”

Thực sự lúc đó tôi đã nghĩ thế thật, tức nước vỡ bờ. Hắn tắt cười, gọi giật tôi lại, giơ hai tay lên ngang đầu: “Ok Ok. Tớ không trêu Vân nữa là được chứ gì? Không cần chuyển đâu, tớ thế là từ giờ tớ nghiêm túc. Thật đấy!”

Tôi ngoảnh mặt lại nói một câu: “Quá muộn rồi” Và đi thẳng vào trong.

Lúc mang bánh và coffee ra cho hắn, hắn túm chặt vạt áo tôi, mặt tỏ ra đáng thương như đứa trẻ bị mẹ bỏ rơi. Tôi cố nhịn cười, nghiêm giọng hỏi: “Lại cái gì nữa? Bỏ ra tôi còn đi làm việc.”

“Đừng bỏ đi mà. Đừng bỏ rơi tớ mà bạn Vân. Tớ chỉ thích được Vân phục vụ thôi, không có Vân tớ sẽ tội nghiệp lắm!”

“Cái gì?” Suýt nữa tôi đã cười phá lên vì bộ mặt của hắn. “Tôi chẳng phải mẹ cậu, cũng chẳng phải chị cậu, bỏ rơi cái gì? Thế lúc cậu bắt tôi giới thiệu hết cả quyển menu đến khô cả mồm thì sao? Có tội nghiệp tôi không?”

Hắn nhe răng cười, nói nhỏ: “Xin lỗi. Đùa thôi mà. Thế tối nay mấy giờ Vân được nghỉ làm?”

“Để làm gì? Không liên quan đến cậu.”

“Thì để tớ xin lỗi mà. Tớ mời Vân đi ăn khuya.”

Tôi trợn mắt nhìn hắn: “Cái gì? Cậu tưởng tôi là con cóc chắc? Ai biết cậu có ý đồ gì?”

“Tôi thì có thể có ý đồ gì với cậu? Nếu muốn có ý đồ thì phải là với cô bạn xinh xinh lúc nãy kia.”

Công nhận là tôi không xinh, nhưng có đến mức phải nói trắng ra như thế không?

Thấy tôi không nói gì, cậu ta lại hỏi: “Tôi không đáng tin đến thế cơ à?”

“Người ta đi lừa bịp thì người ta nói cho cậu chắc?” Tôi phản kháng.

Hắn cười khổ: “Tớ lấy toàn bộ danh dự của một sinh viên luật ra thế được chưa? Tớ mà lừa Vân, ra đường bị xe đâm chết, hết đường về quê luôn.”

Tôi nghĩ một lúc, không nói gì, đi vào trong. Lúc đó cũng chỉ còn hơn 1 tiếng nữa là hết giờ làm, hắn hiểu rằng tôi đồng ý đi cùng hắn nên ngồi đó chờ luôn.

Lúc quán đóng cửa, tôi bảo hắn chờ ở ngoài, vì chúng tôi là sinh viên nên mọi người đặc cách cho không phải dọn dẹp, về nghỉ sớm. Tôi bảo Trinh về trước để đi với tên kia, Trinh hơi cau mày, vỗ vỗ má tôi, nhỏ nhẹ nói: “Mày phải cẩn thận đấy. Đừng có mà tin lời của cậu ta quá, ai biết cậu ta là người như thế nào. Có cần tao đi cùng không? Tao với anh Hải đi cùng, không thì tao chẳng yên tâm.”

Nhìn Trinh như mẹ quan tâm con, tôi cười: “Không sao, tao tự biết bảo vệ mình. Mày về nói lại với Thúy để nó khỏi lo.”

Tôi biết tính Trinh hay lo nên dù nó đi về thật nhưng trong lòng nó sẽ chẳng yên tâm, cái mặt cứ xiu xuống. Tôi chỉ không ngờ hôm đó khi Thúy biết tôi đi với hắn, Thúy đã vội vàng gọi điện thoại mắng tôi một trận té tát, còn dọa nếu tôi không về nhà trước 12 giờ thì sẽ băm vằm hắn và tôi ra.

Hắn đào tôi trên chiếc xe máy, nói sẽ đưa tôi đi ăn đồ nướng. Tôi thầm nghĩ, hình như tôi và hắn cùng khẩu vị, hoặc là hắn đọc được suy nghĩ của tôi vì đúng là khi đó tôi thèm ăn đồ nướng thật.

Đang đi thì hắn hỏi tôi: “Vân là người ở đâu?”

“Tôi ở Nam Định, nhưng không phải ở thành phố đâu, tôi ở huyện.”

Hắn cười khe khẽ: “À, đất học đây. Đố Vân biết tớ là người ở đâu?”

Tôi ngạc nhiên: “Tôi tưởng cậu là người ở đây?”

“Giống lắm à? Thực ra cũng là sinh viên tỉnh lẻ thôi. Tớ ở Hải Phòng.”

“Thì ra là dân đất cảng.” Tôi lầm bầm.

“Vân vẫn chưa biết tên tớ phải không? Tớ tên là Cường.”

“Ừ, Cường.” Tôi không nói gì nữa, chẳng biết phải nói gì với cậu ta, tôi không phải người giỏi ăn nói cho lắm.

Hắn hơi ngoái đầu lại nhìn tôi: “Này, không phải vẫn còn giận tớ đấy chứ? Tớ đã xin lỗi và chủ động mời đi ăn khuya còn gì?”

“Thì tôi có nói gì đâu.”

“Chẳng cởi mở gì cả.” Hắn nói có chút hờn dỗi.

“Nhất định phải cởi mở à?”

“Đúng!”

“Thế thì xin lỗi nhé, tôi không thể.”

“Vì sao?”

“Vì tôi không thể cởi mở với một người tôi không thân thiết, cũng chưa hiểu rõ.”

“Hay nhỉ? Nhưng mà không cởi mở thì làm sao hiểu rõ người ta.”

Tôi ngẩng ra, chưa biết phải trả lời thế nào thì hắn đột nhiên lao xe lên vỉa hè, cạnh một quán ăn nhỏ. Thì ra đã đến nơi, tôi rõ ràng xuống xe, bước sau hắn.

Tối hôm ấy, tôi và Cường thực sự đã rất vui vẻ. Tôi cứ nghĩ sinh viên luật rất khô khan và cứng nhắc nhưng Cường đã xua đi ý nghĩ cổ điển đó bằng những câu nói đùa, những lời trêu chọc, những câu chuyện thú vị của giờ học luật. Khoảng cách giữa chúng tôi được rút ngắn lại một cách đáng kể, cũng từ hôm ấy, tôi và cái tên vô duyên đó chính thức trở thành bạn. À, còn nữa, tôi đã trở về nhà trước 12 giờ đêm. Nhà sách buổi sáng ngày thường cũng không đông lắm, tôi dễ dàng tìm sách hơn nhưng thực tế là tôi lại không biết mình muốn tìm gì. Có lẽ tôi sẽ tìm một cuốn tiểu thuyết vui vui hoặc đúng tâm trạng. Tôi đi vòng vòng qua các kệ sách truyện nước ngoài, chỉ có một vài người đứng đó. Lâu không đến nhà sách, sách truyện tiểu thuyết tràn lan mà hình như không phải truyện nào cũng chất lượng. Có những cuốn nghe tên thì rất ấn tượng, khi cầm lên đọc qua nội dung mới biết là chẳng có gì đáng để đọc. Thế rồi một cuốn sách màu hồng hồng với tựa đề: “Xin cách đàn ông” của tác giả Katarzyna Grochola đập vào mắt tôi, không hiểu sao tôi lại thấy nó thu hút đến thế, có lẽ vì cái tên khiến người ta tò mò. Tôi cầm nó lên, chăm chú xem qua nội dung. Còn chưa kịp xem hết thì bên cạnh vang lên một giọng nói con trai có phần châm biếm: “Xin cách đàn ông, còn trẻ mà sao lại đọc cái tên nghe tối tăm thế này?”

Tôi ngẩng đầu sang nhìn, đó là một chàng trai trẻ, cao ráo, chắc cùng tuổi với tôi hoặc hơn 1, 2 gì đó là cùng. Anh ta không phải loại đẹp trai nổi bật nhưng cũng sáng sủa, dễ nhìn, đôi mắt ánh lên tia trí tuệ, trên tay còn ôm mấy cuốn sách về luật nên tôi đoán anh ta học luật.

Bình sinh tôi là người không thích bắt chuyện với người lạ, chẳng phải kiêu kỳ mà là chẳng biết phải nói gì. Vì thế tôi cố tình lơ tịt anh chàng vô duyên đó đi, tiếp tục cầm đầu vào cuốn sách. Tôi còn chưa đọc thêm được chữ nào thì lại nghe anh ta nói: “Chảnh thế? Mình chỉ muốn góp ý cho bạn thôi mà.”

Rõ ràng anh ta cố ý chọc tức tôi, tôi vênh mặt lên đáp: “Bạn đang làm phiền người khác nghiên cứu sách vở đấy bạn ạ!”

Tưởng nói thế thì anh ta sẽ hiểu ý mà không làm phiền nữa, ai ngờ tôi vớ phải tên mặt dày, nghe tôi nói xong không biết ngượng mà còn cười: “Mấy cái tiểu thuyết này có gì mà phải nghiên cứu. Bạn muốn nghiên cứu mình cho bạn mượn mấy quyển luật này.”

Tôi xua tay, ôm cuốn “Xin cách đàn ông” vào lòng rồi bảo: “Xin lỗi, tôi không ham mê.” Tôi lập tức đi sang khu sách y học nhằm tránh cái tên vô duyên đó, nào ngờ anh ta đi lẻo đẻo sau lưng tôi, nói lằng nhằng:

“Sao lại không ham mê? Sống ở xã hội này ai cũng cần biết và hiểu luật pháp. Nếu không mãi mãi bị người ta bắt nạt.”

Anh ta nói thì không phải không đúng nhưng lúc đó tôi chỉ muốn yên tĩnh một mình. Tôi tức quá, quay ngoắt lại: “Tôi sẽ tìm luật sư để nhờ tư vấn.”

Câu nói ấy của tôi lại càng làm anh ta hồ hởi, đứng chặn trước mặt tôi, mắt sáng rực: “Trời ạ! Vậy thì bạn gặp đúng người rồi. Mình xin tự giới thiệu, mình là luật sư tương lai.”

Tôi thật muốn hét ầm lên ngay tại đó, tôi có thù oán gì với anh ta đâu? Tôi quyết định mặc kệ anh ta, đi kiếm sách y học về đọc, thăm nghĩ không lẽ sinh viên trường luật ai cũng phải nhiều lời và vô duyên thế sao?

Thấy tôi không trả lời, lại coi anh ta như không khí nên anh ta càng chứng tỏ sự tồn tại mãnh liệt của mình bằng việc tiếp tục hỏi han tôi: “Bạn học y hả? Thì ra là bác sĩ tương lai.”

Tôi vẫn tiếp tục coi anh ta như không khí, xem những cuốn sách mình muốn xem với hy vọng cháy bỏng là anh ta sẽ tha cho tôi. Nhưng không, anh ta vẫn tiếp tục: “Này, bác sĩ tương lai, xem ở đây chỉ có vài người, bạn có thể mở lòng nói chuyện với luật sư tương lai này không?”

Tôi hừ một tiếng, quay ngoắt lại nghiêng rằng nói từng câu từng chữ: “Có phải sinh viên trường luật ai cũng nói nhiều và vô duyên như bạn không? Bạn đang làm xấu mặt sinh viên luật đấy. Với cả chúng ta không quen biết, tôi không nhất thiết phải trả lời bạn.”

“Thôi được rồi, bác sĩ tương lai.”

“Tôi không phải bác sĩ tương lai.”

Anh ta ngơ ngác khi nghe tôi phủ nhận, cẩn thận hỏi lại: “Ồ, thế bạn nghiên cứu sách y làm gì?”

“Y tá cũng cần học.”

“Ừ thì y tá tương lai...”

Không để anh ta nói hết câu, tôi xua tay rồi ôm sách chạy nhanh ra quầy thanh toán mà không dám ngoái đầu lại. Tôi mà còn nghe thêm câu nào từ miệng anh ta nữa thì chắc đầu tôi nổ tung mất. Lúc cần yên tĩnh thì lại gặp cái tên vô duyên đó phá khuấy, rõ ràng ngày hôm đó tôi cực kỳ đen đủi mà, đến chiều còn không làm được bài kiểm tra, khóc không ra nước mắt.

Tôi kể lại chuyện gặp phải một tên học luật vô duyên với Thúy và Trinh nghe, hai đứa nó không những không đồng cảm mà còn cười ha hả nói tên đó thú vị. Thúy còn bảo đang muốn làm quen với sinh viên trường Luật mà không có cơ hội, thế mà tôi lại không thèm để ý đến. Trời ạ! Hai đứa nó có phải là bạn thân của tôi không?

Một tối nọ, khi tôi đang làm việc rất nghiêm túc ở quán thì có một nhóm thanh niên khoảng 3, 4 người đi vào. Tôi không để ý lắm, mang nước đến bàn và xem khách gọi gì như thường lệ, tự nhiên có một giọng nói rất quen thuộc truyền đến.

“A! Y tá tương lai chanh hỏi chanh làm ở đây à?”

Tôi giật mình ngẩng đầu, dưới ánh đèn mờ của quán tôi nhận ra đôi mắt sáng tinh quái kia, mặt tôi lập tức biến sắc, không nghĩ lại là cái tên vô duyên mà tôi gặp ở nhà sách mấy hôm trước. Hôm nay hắn có đồng bọn đi theo nên có vẻ tự tin hơn, mà tôi thì không được gây sự ở đây, khách hàng luôn là Thượng Đế.

Tôi lờ tịt lời hắn nói, coi như không nghe thấy gì, lễ phép hỏi: “Các anh uống gì ạ?”

Một người trong số đó cười cười hỏi: “Không uống mà ăn có được không?”

Tôi vẫn từ tốn: “Vâng, quán chúng tôi có một vài đồ ăn nhẹ, anh có thể xem qua.”

Nhưng rõ ràng cái tên vô duyên kia không chịu tha cho tôi, hắn ngồi ngay cạnh chỗ tôi đang đứng, giọng cộc nhả: “Y tá tương lai. À không, y tá “xin cách đàn ông” chứ nhỉ? Bạn có thể vui lòng giới thiệu hết đồ uống và đồ có thể ăn ở đây không?”

Tôi trợn trừng mắt nhìn bộ mặt cợt nhả của hắn. Hắn bẻ đầu xi xầm gì đó, hắn chỉ quay lại nháy nháy mắt với đám bạn rồi ngược lên nhìn tôi chờ đợi. Tôi hít sâu một hơi, lạnh lùng trả lời: “Đồ uống và đồ ăn đều ở trong menu, các anh có thể chọn gì tùy ý.”

Hắn lập tức vươn tay giằng lấy cuốn thực đơn mà bạn hắn đang cầm rồi ném lên bàn, mỉm cười nói: “Nhưng mà các anh thích nghe thuyết trình hơn, thế mới sinh động.”

Nếu có thể, tôi rất muốn đập ngay cái khay đang cầm trên tay vào bản mặt cười cợt nhả của hắn. Hắn không những vô duyên mà còn nhỏ mọn, chỉ vì hôm ở nhà sách tôi không nói chuyện với hắn mà bây giờ hắn trả thù, gây khó dễ cho tôi. Tôi nắm chặt hai bàn tay, bắt đầu giới thiệu lần lượt về đồ uống và đồ ăn. Quán này cũng là một quán lớn, có đến hơn chục loại đồ uống, đồ ăn nhẹ như bánh hay kem cũng không ít. Thế mà khi tôi khổ sở đọc xong một hồi thì bạn của hắn lại lên tiếng: “Nhanh quá bạn ơi! Bạn thử nói lại xem có những loại sinh tố gì?”

Tôi lại kiên nhẫn nói thật chậm, thật chậm từng loại sinh tố.

“Tớ lại quên mất có những loại kem gì rồi.” Một người khác lại hỏi.

Tôi lại tiếp tục kiên nhẫn hết mức có thể. Và đến khi tôi nói đến khô cả cổ thì bọn họ mới chịu tha cho tôi bằng một câu: “Thôi được rồi, cho các anh 4 tách coffee.” Thật không thể chịu nổi, chỉ gọi 4 tách coffee thì có cần tra tấn tôi đến mức ấy không?

Lúc tôi quay người đi vào trong còn nghe hắn nói to: “Nhân viên ở đây phục vụ nhiệt tình thật! Phải thường xuyên đến mới được” Thế là cả đám cười rộ mà chẳng kiêng nể gì. Tôi thầm nghĩ sẽ nhớ kỹ mặt 4 người này, nếu họ đến lần nữa thì có chết tôi cũng không ra tiếp.

Tôi vào trong uống hết hai cốc nước để hạ hỏa mà vẫn chưa hết tức. Kể ọi người nghe, họ chỉ cười và lại khen tên vô duyên đó thú vị, tôi không biết thú vị ở điểm gì, họ đâu có phải đọc hết cuốn thực đơn ấy mà biết, đứng tê cả chân. Lúc đó tôi tức lắm, nhưng sau nhiều năm nhớ lại chuyện xảy ra khi đó, nó như một cơn gió mát của kỷ niệm thổi ùa về làm tôi không thể không cười thoải mái, nghĩ sao ngày ấy chúng tôi lại vô tư và trẻ con đến vậy.

5. Chương 5

Những ngày sau đó, Cường vẫn hay đến quán tôi chơi, khi thì một mình, khi thì cùng bạn, đến nỗi cậu ta biết hết tên nhân viên trong quán. Cậu ta vẫn thường trêu chọc tôi nhưng tôi đã quen, lúc lờ đi, lúc đáp trả. Và thỉnh thoảng, rất ít thôi, tôi thấy Cường ngồi trầm tư một mình, mắt nhìn về phía tôi. Nếu tôi mỉm cười với cậu ta, nhất định cậu ta sẽ cười lại nhưng là một nụ cười đặc biệt hiền lành khiến tôi phải chết lặng vì kinh ngạc.

Nếu như từ ngày Trinh yêu Hải liền trở nên vui vẻ, hoạt bát thì từ ngày tôi có thêm người bạn là Cường thì thấy cuộc sống thú vị hơn rất nhiều. Thúy hay trêu tôi “lửa gần rơm lâu ngày cũng bén”, tôi hiểu ý Thúy nhưng tôi khẳng định tin rằng giữa tôi và cậu ta chẳng thể bén nổi cái gì.

Có một thời gian, khoảng hơn 1 tháng gì đó, Cường mất tăm mất tích, không hề đến quán, cũng chẳng nhắn tin hay gọi điện thoại gì cho tôi. Tôi không hiểu cậu ta bận cái gì, nhưng thà chết tôi cũng không gọi hỏi thăm cậu ta mặc dù trong lòng khó chịu không yên. Cứ thỉnh thoảng lại kiểm tra điện thoại xem có tin nhắn gì không, đến quán cũng phải nhìn xung quanh xem cậu ta có ngồi đâu đó không. Tôi cứ ngớ ngẩn như thế mà không hề biết đó chính là nỗi nhớ, phải mãi sau này tôi mới nhận ra cảm xúc ấy của chính mình.

Tôi không nhớ được chính xác là bao lâu sau Cường mới trở lại quán đều đặn, chỉ nhớ là hôm đó đã rất muộn, quán chỉ còn vài ba người. Bao nhiêu lâu không gặp, tự nhiên cậu ta đến làm tôi hơi bất ngờ, tôi nhú mày đi về phía cậu ta. Đến gần tôi mới nhận thấy cậu ta gầy đi nhiều nhưng miệng thì vẫn như cũ, cười rất tươi: “Cho tớ một tách coffee đi Vân.”

Tôi không nói gì, đi vào lấy coffee, trong lòng có chút hậm hực. Lúc mang coffee ra thì cậu ta nói muốn tôi ngồi cùng, quy định của quán là nhân viên không được ngồi với khách nhưng bây giờ chẳng còn mấy khách nữa nên tôi ngồi xuống. Tôi cũng muốn xem cậu ta muốn nói điều gì.

Thấy tôi yên lặng không nói, cậu ta mở miệng nói trước: “Vân không hỏi vì sao tớ đến muộn thế à?”

Tôi cố tình tỏ ra thờ ơ trả lời: “Ai biết được, cậu rất ngẫu hứng mà.”

Cường thở dài, nằm bò ra bàn nhìn tôi: “Cả tháng nay không gặp, Vân có nhớ tớ không?”

Tự dưng bị hỏi như thế, dù tôi không có gì với cậu ta cũng sẽ bối rối, đằng này cả tháng qua ngày nào tôi cũng ngóng cổ xem cậu ta có đến không. Tôi xấu hổ, mặt nóng bừng, vuốt tóc vuốt tai, sờ sờ mũi, cố lấy lại bình tĩnh rồi hất hàm đáp: “Nhớ gì mà nhớ, không gặp thì tôi càng rảnh chứ sao.”

Cường cười rất tươi, như là không thể tươi hơn được nữa: “Nhớ tớ đúng không? Biết mà!”

“Đã bảo không cơ mà. Cậu bị lãng tai à?” Tôi hơi gắt.

Nhưng vấn đề là cậu ta không coi lời nói của tôi ra gì. “Tớ rất muốn đến gặp Vân nhưng không thể. Thông cảm cho tớ nhé! Mấy tháng qua tớ phải tập trung làm một việc rất quan trọng, đành phải cắn răng gác nỗi nhớ của chúng ta lại.”

“Tôi nhắc lại một lần nữa, tôi không nhớ cậu.” Tôi nói rành mạch từng chữ.

“Thôi được rồi, giận tớ vì đã biến mất mà không nói lời nào chứ gì?”

Tôi lườm cậu ta một cái rồi quay mặt đi, không thể nói chuyện được với cái tên này nữa.

“Vân ơi! Vân không quan tâm đến người ta à? Ít ra cũng phải hỏi xem tớ làm việc quan trọng gì chứ!” Giọng cậu ta nũng nịu làm tôi phát ớn.

“Thế cậu bận chuyện quan trọng gì?”

Cậu ta ngồi thẳng người lên, nói nghiêm túc: “Tớ phải ôn thi, hôm nay mới thi xong.”

“Ôn thi?” Tôi khá ngạc nhiên, tầm thời gian đó chưa nghe nói trường nào đang thi. “Trường cậu thi sớm thế cơ à?”

“Không, không phải thi học kỳ, thi cái khác cơ.”

“Thi cái gì?” Cường đã thành công dụ dỗ trí tò mò của tôi.

“Trường tớ có mở một cuộc thi để giành học bổng đi du học ở Anh. Đây là một cơ hội lớn cho sinh viên. Tớ cũng đăng kí dự thi và kỳ vọng rất nhiều nên mới lao đầu vào ôn luyện.”

Thảo nào cậu ta trông gầy hắc đi như vậy, tôi cũng không ngờ một người trông có vẻ vô lo vô nghĩ như thế lại có một ý chí rất lớn. Tự nhiên tôi lại cảm thấy xấu hổ với bản thân mình, tôi là một người rất dễ hài lòng với cuộc sống, không phải không biết cố gắng mà là không thuộc loại người tham vọng. Tôi chỉ cần một cuộc sống bình thường, đủ ăn, đủ tiêu, không phải lo nghĩ quá nhiều là được rồi.

“Cậu có tự tin là sẽ giành được học bổng không?” Tôi hỏi.

“Trường tớ có rất nhiều người giỏi. Học bổng lại chỉ có 2 suất cho 2 người đạt điểm cao nhất thôi.” Cường lo lắng thực sự, có thể thấy kỳ thi đó quan trọng với cậu ta thế nào.

“Thi viết à?”

“Cả viết cả thực hành.”

“Thực hành thế nào?” Tôi tò mò hỏi.

“À, thì đưa ra một tình huống thực tế, sinh viên phải đối đáp trực tiếp với giáo viên giống như thi vấn đáp, lại giống như trên một phiên tòa. Thú vị phết!”

Tôi chống tay lên cằm nhìn cậu ta cười: “Tôi rất mong cậu sẽ giành được học bổng.”

“Thế à? Nhưng mà nếu như vậy thì chúng ta sẽ phải xa nhau ít nhất là 3 năm, chưa kể tớ học hành dốt nát, học mãi không tốt nghiệp được thì sao? Tớ sẽ nhớ Vân lắm, Vân cũng sẽ nhớ tớ đúng không?”

Tôi vươn tay cốc đầu cậu ta: “Đừng có luyên thuyên nữa, uống mau lên còn về. Không gặp thì không sao, gặp thì toàn nói linh tinh.”

Tôi bối rối đứng dậy đi vào trong, bỏ mặc Cường ngồi đó một mình, cũng chẳng để ý cậu ta rời khỏi lúc nào. Đến khi tôi đang tha thẩn ra khỏi quán để về nhà, mắt còn đang nhìn theo Trinh và Hải ôm ấp nhau trên xe máy từ từ đi về hướng ngược lại thì bên cạnh có tiếng gọi: “Ê!”

Tôi giật mình, quay ngoắt lại đầy cảnh giác, trời đã khuya thế này thiếu gì kẻ lưu manh, biến thái. Nhưng kẻ lưu manh ấy đang cười toe toét với tôi, kẻ mà tôi tưởng đã phải ra về từ lâu.

“Cường à?” Tôi xác nhận lại.

“Chứ không thì ai?” Cậu ta đang đứng dựa vào xe, tay quay quay trùm chìa khóa.

“Làm gì chưa về? Đứng đây làm gì?”

“Đi ngắm trăng không?”

“Hả?” Tôi ngửa cổ nhìn lên bầu trời đen kịt, trời khá trong, ít mây với một vầng trăng 16 treo lơ lửng vừa tròn vừa sáng, đẹp không ta siết. Tôi chẳng nghĩ ngợi nhiều, gật mạnh đầu.

Cường đưa tôi lên một cây cầu, ở đây rất thoáng đãng, gió thổi không quá mạnh, đủ để người ta dang trào cảm xúc. Tôi vịn tay lên thành cầu nhìn không gian bao la phía trước, cả con đường bên dưới đang tỏa ra ánh sáng lung linh nhờ đèn đường. Đứng ở đây, những con đường phía dưới giống như một dải lụa đính kim cương cao cấp, xa hoa, tôi chưa từng biết những con đường ấy có thể đẹp đến thế.

“Từ đây nhìn xuống, thành phố rất đẹp phải không?”

Tôi quay sang nhìn Cường, thì ra cậu ta cũng đang nghĩ như tôi. Tôi gật đầu: “Ừ, nhưng đây không phải quê hương mình nên tôi luôn có một cảm giác lạc lõng.”

“Quê Vân đẹp không? Bao giờ cho tớ về chơi đi.” Cường cười híp mắt.

Trời ơi! Bây giờ tôi mới phát hiện ra cậu ta có một nụ cười rất duyên. Tim tôi cứ đập thình thịch liên hồi. Quay mặt đi chỗ khác trả lời: “Quê tôi à? Cũng không có gì.”

“Nhà tớ ở sát biển đấy, có chút đất nên kinh doanh khách sạn. Hè là tớ lại về, phụ được cái gì thì phụ. Bao giờ rảnh, tớ dẫn Vân về quê tớ chơi, tớ sẽ miễn phí tiền khách sạn cho. Đặc ân đấy nhé!”

Tôi xì một cái rõ dài: “Chẳng thêm. Mà có phải ở Hải Phòng gần đảo Cát Bà đúng không?”

“Lại còn phải hỏi cái đấy á? Kiến thức địa lý kém quá đấy. Thích Cát Bà à? Hôm nào tớ dẫn đi, anh chị tớ có một nhà nghỉ ở đấy.”

“Nhà cậu có bao nhiêu khách sạn, nhà nghỉ thế?” Không khéo tôi lại đang quen con nhà đại gia cũng nên.

Ai ngờ, cậu ta cười nghiêng ngả: “Cái gì mà mấy cái. Nhà tớ có phải đại gia đâu mà có tiền xây mấy cái. Có hai cái đó thôi.”

Tôi mỉm cười gật đầu, cảm thấy mình cũng thật ngốc nghếch, tự dừng lại đi hỏi một câu vô duyên như thế.

“Vân ơi!”

“Gì cơ?” Tôi quay lại.

“Có thích xem bói không? Đưa tay đây tớ xem cho.”

“Cậu cũng biết xem á?” Tôi kinh ngạc.

“Ồ, biết chút chút.”

Tôi còn chưa đồng ý, Cường đã chụp lấy tay tôi, ngửa lòng bàn tay lên vuốt vuốt hai cái rồi hỏi một câu mà tôi cho là khá ngu ngốc: “Tay lắm chai thế này?”

“Tôi là con nhà nông, từ bé đã phải giúp mẹ làm việc, có phải ăn chơi như ai đó đâu.”

“Ai đó? Lúc bé tớ cũng toàn phải giúp gia đình đấy! Vì hồi đấy khó khăn hơn bây giờ, không đủ người làm.”

“Xem thì xem nhanh lên, đừng có mà lợi dụng cảm tay người ta.”

Cường cười ha hả rồi đưa tay tôi lên trước mặt ra vẻ xem xét, chẳng biết có xem được thật không mà cũng chăm chú thấy gớm. Xem một hồi thì cậu ta phán: “Vân sống cũng lâu đấy, đường tình duyên hơi trắc trở nhưng nếu lấy được một chàng luật sư thì chắc chắn hạnh phúc.”

Tôi rút ngay tay lại, rõ là vợ vắn, tôi biết là không thể tin được cậu ta mà. Tôi ghé mắt lên hỏi: “Thế à? Thế thì phải làm phiền cậu giới thiệu cho tôi một anh luật sư thông minh, tài giỏi rồi.”

Cường đưa tay lên vuốt trán: “Trời ạ! Một anh chàng luật sư tương lai ngời ngời ở ngay trước mặt mà còn phải giới thiệu cái gì?”

Tôi đặt tay lên vai Cường: “Nhưng mà tôi chỉ thích người hơn tuổi thôi. Haha”

Cường làm bộ mặt méu máo, giả khóc. Tôi đẩy nhẹ cậu ta một cái: “Thôi không đùa nữa. Mà này, vì sao cậu không học ngành quản lý khách sạn hoặc là cái gì đó liên quan đến kinh doanh?”

Cường cười khổ: “Sao ai cũng thắc mắc điều này nhỉ?”

“Thì nhà cậu kinh doanh khách sạn còn gì?” Tôi trả lời theo lẽ dĩ nhiên.

“Ừ, nhưng mà tớ lại không thích. Kinh doanh khách sạn nghe thì oai lắm nhưng chẳng phải cũng chỉ là đi phục vụ người ta hay sao? Cũng chỉ là khom lưng, cúi đầu trước người khác. Với cả khách sạn vùng biển này chỉ kinh doanh được mùa hè, mùa đông thì làm gì có khách. Cho nên tớ muốn làm một nghề mà người ta phải đến và phụ thuộc vào mình, chứ không phải mình phụ thuộc vào người ta, cảm giác thích hơn nhiều.”

“Cho nên mới chọn luật à?”

“Ừ.” Cậu ta ngẩng cao đầu tự mãn. “Mặc dù ngành này khá phức tạp và đau đầu nhưng tớ rất thích cảm giác đứng trong phiên tòa lên tiếng bảo vệ cho cái mà mình tin là đúng đắn.”

Tôi còn nhớ ánh mắt của Cường khi đó, nó sáng ngời lên một niềm đam mê, một niềm tin vững chắc về con đường mà cậu ta đã chọn. Tôi chưa từng biết khi hoài bão đang đầy trong đôi mắt thì có thể đẹp đến như vậy. Có lẽ tôi đã thích Cường từ khi đó, cũng có lẽ đó là một sự ngưỡng mộ hay bất kỳ điều gì đó mà tôi không biết tên. Lúc ấy tôi không quan tâm, chúng tôi chỉ ngồi bên cạnh nhau cùng với cơn gió hiu hiu và ánh trăng sáng vàng vạc.

6. Chương 6

Trăng đêm đó đẹp lắm, từ ngày đó đến giờ tôi cũng chưa từng bắt gặp ánh trăng nào đẹp hơn như thế, kể cả là ngay lúc này, cũng là vầng trăng ngày 16 tròn đầy, có Thúy bên cạnh, có cả Bo. Cả hai ngồi cùng tôi trên hiên nhà, Bo ngả đầu vào lòng tôi dụi dụi: “Mẹ ơi, Bo buồn ngủ quá!”

Tôi bế hẳn thằng bé lên lòng: “Để mẹ ru Bo ngủ nhé!”

Thằng bé gật gật đầu rồi áp mặt vào trong lồng ngực tôi. Thúy ngả đầu xuống đầu gối nhìn tôi chăm chú.

Vừa vỗ nhẹ hông Bo, tôi vừa cất tiếng hát ru mà ngày bé mẹ vẫn thường ru tôi ngủ:

“À á à ời... à á à ời...”

Cái cò đi đón cơn mưa

Tối tăm mù mịt ai đưa cò về

Cò về thăm quán cùng quê

Thăm cha thăm mẹ cò về thăm anh

À á à ời...à á à ời...”

Một lúc thì Bo đã ngủ say, ngoan ngoãn giống như một chú mèo con nho nhỏ trong lòng tôi. Đôi mắt Thúy cũng mơ màng, đôi môi hơi mỉm cười, nó nói nhỏ: “Không nghĩ mày cũng biết hát ru. Mày làm tao nhớ hồi bé quá!”

“Tao chỉ học mẹ tao thôi.” Tôi cười rồi cẩn thận đứng dậy bế Bo vào trong giường.

Lúc tôi quay ra vẫn thấy Thúy ngồi rất yên lặng nhìn ánh trăng trên cao. Biết tôi đi ra, nó nói: “Hồi bé tao cứ khăng khăng nói với tất cả đám bạn cùng làng là trăng đi theo tao, tao là người đặc biệt nhất. Bọn nó cãi lại rằng trăng cũng đi theo chúng nó. Tao vẫn cãi, cãi bằng được là trăng chỉ đi theo tao thôi, còn suýt đánh nhau nữa.”

Tôi phì cười: “Thì ra từ bé mày đã ghê gớm.”

Thúy vênh mặt lên: “Chứ sao? Tao không thích bị người khác bắt nạt. Tao chẳng chịu nhịn được như cái Trinh, cũng chẳng thể bao dung được như mày đâu.”

“Cũng may là có anh Hoàng chịu được cái tính của mày. Tao thấy anh Hoàng không chỉ là một bác sĩ giỏi mà còn là một người đàn ông tốt. Mày may mắn lắm đấy.” Tôi ngược lên nhìn trời và kết luận điều đó. Dù sao đi nữa, trong ba đứa chúng tôi thì Thúy vẫn may mắn hơn cả, thật tốt. Khi chuyện của Trinh và tôi xảy ra, tôi chỉ cầu mong sao Thúy sẽ bình yên, sẽ được hạnh phúc, hạnh phúc thay phần của hai đứa chúng tôi. Có lẽ ông trời đã nghe thấy lời cầu nguyện của tôi, hoặc là...

“Mày có tin là Trinh đang nhìn chúng ta từ trên cao kia không?” Trinh khoác vai tôi, đôi mắt nó lấp lánh.

“Tin! Nhất định nó sẽ phù hộ cho Bo, ày và cho tao.”

Lúc trước tôi xem phim, hay nghe được là khi người ta chết sẽ biến thành một vì sao, tôi chỉ cười nhạt, cảm thấy vô cùng vô vẩn. Nhưng bây giờ thì tôi biết tại sao người ta lại nói thế dù biết là nó rất vô vẩn, vì tà tin như thế còn hơn là không có gì để tin tưởng.

Ngập ngừng một lát, Thúy bảo: “Tao thấy mày với cái anh Trí bên khoa thần kinh cũng được đó, sao mày không tự tình một cơ hội, hãy thử xem sao. Mày đâu phải...”

Tôi ngắt lời Trinh: “Tao với anh ấy chỉ là bạn thôi, cũng như các đồng nghiệp khác, không có gì đâu. Chưa nói đến việc tao từng bị mang tiếng khắp làng chuyện chữa hoang. Mặc dù anh Trí từng có một đời vợ nhưng lại không như những người khác, anh ấy rất tốt tính, hiền lành, phóng khoáng, sống đúng mực. Có khối người muốn thay thế cái vị trí mà bà vợ cũ của anh ấy bỏ lại đấy!”

“Một người tốt như thế sao vợ anh ta lại bỏ chứ? Chắc chắn là có vấn đề.”

“Đúng, đúng là cô ta có vấn đề đấy. Người tình cũ của cô ta quay về, thế nên dù đã có một đứa con 2 tuổi nhưng vẫn quyết đi theo tiếng gọi của tình yêu. Li dị xong, cô ta được quyền nuôi con, anh Trí chẳng được gì.”

Thúy rất bất mãn: “Lại còn có loại phụ nữ đấy à? Không thể chấp nhận được. Vậy mà anh Trí cũng chịu được, thật là nhu nhược.”

Tôi lắc đầu: “Tao từng hỏi anh vì sao không giữ chị ấy. Anh ấy bảo dù rất muốn nhưng người phụ nữ là người giữ lửa cho gia đình, khi người giữ lửa đã cố tình đóng băng mọi thứ thì chẳng còn hy vọng nữa. Buông tay cũng là một dạng hạnh phúc.”

“Anh ta có vẻ là người rất sâu sắc, được đấy!”

“Nhưng mà tao không nghĩ đến chuyện lấy chồng nữa đâu.” Tôi cụp mắt, cười buồn. Dù anh Trí luôn ở bên cạnh hai mẹ con tôi 2 năm nay, sẵn sàng giúp đỡ hết mình, nhưng tôi vẫn chỉ xem anh như một người bạn, chưa từng có ý nghĩ gì xa xôi khác.

“Vân, mày phải tìm được hạnh phúc cho riêng mày chứ. Mày có nhớ hơn 4 năm trước tao đã khuyên mày điều gì không? Nhớ chứ? Hãy yêu đi để sau này khỏi phải hối tiếc. Nhìn qua thì mày với Trinh có vẻ giống nhau nhưng thật ra lại có một sự khác biệt hoàn toàn lớn. Mày biết là gì không?”

Tôi lắc đầu, chăm chú nhìn Thúy. Nó dí tay lên trán tôi và bảo: “Mày còn lâu mới bằng cái Trinh. Nhìn nó có vẻ yếu đuối, cần bao bọc thể thôi nhưng nó mạnh mẽ hơn mày nhiều. Khi gặp một vấn đề cần đối mặt, nó sẵn sàng nghênh đón, ngoài yếu trong mạnh. Còn mày thì ngược lại, cứ tưởng mạnh mẽ lắm nhưng mà tao biết thừa, bên trong mày rệu rã lắm rồi. Bỏ ngay cái mặt nạ xuống cho tao nhờ.”

Tôi yếu đuối ư? Tôi có đúng như những gì Thúy nói không? Tôi không biết, chính tôi cũng không biết. Mỗi ngày tôi vẫn mỉm cười, chỉ có khi màn đêm buông xuống, đối diện với chính nội tâm mình, nhìn lại tình cảnh của mình, tôi thấy mệt mỏi rã rời, cảm thấy mọi thứ cứ chới với không biết phải bám vào đâu. Có khi lại nằm khóc một mình khi nghĩ về quá khứ, những ngày tháng tươi đẹp, cả những ngày đau thương. Có lẽ Thúy nói đúng, Trinh mạnh mẽ hơn tôi rất nhiều, nó sẵn sàng đón nhận những thử thách, đối mặt với nỗi sợ hãi của chính mình và nó có những khát khao. Còn tôi, tôi không có những ước mơ lớn lao, đơn giản là vì tôi sợ thất bại, tôi sợ tôi không thể có được nó, tôi sợ bị tổn thương nên tôi luôn giữ mình một vỏ bọc an toàn nhất, an phận nhất.

Thúy nắm chặt tay tôi, nói kiên định: “Đừng vì bất kỳ ai cả, hãy nghĩ cho hạnh phúc của chính mày trước. Bố mẹ của mày đều muốn mày hạnh phúc, tao và Trinh cũng thế, cả thằng Bo nó cũng muốn mẹ nó hạnh phúc đấy. Cái Trinh nó biết mày thế này, nó không vui đâu.”

Tôi vẫn im lặng, ngả đầu xuống hai đầu gối. Thúy vuốt tóc tôi, nó như nghĩ ra điều gì, dịu giọng hỏi: “Mày còn nhớ Cường đúng không? Mày và cậu ta yêu nhau bao lâu rồi?”

“Khoảng 3 tháng gì đó.” Tôi trả lời.

“Mày có hối hận không?”

“Lúc đó không. Bây giờ cũng không.”

Thúy gạt đầu, không nói nữa, chỉ lặng lẽ ôm tôi thật lâu.

Sáng hôm sau, tôi đưa Thúy và Bo sang thăm bố mẹ Trinh, cũng may là cuối tuần nên được nghỉ làm. Nhà của Trinh cách nhà tôi không xa, chỉ đi bộ 5 phút là đến. Kể từ khi Trinh mất, tôi vẫn thường dẫn Bo sang chơi để bố mẹ Trinh khỏi buồn. Ngày nghe tin xấu về Trinh, mẹ nó ngất lên ngất xuống, phải nhập viện, bố Trinh thì bình tĩnh đến mức làm người ta phát sợ. Cả quãng đường đến nhận xác Trinh, bác trai không nhỏ lấy một giọt nước mắt, chỉ thấy mặt mũi bác ấy trắng bệch cả ra, nhẹ nhàng vuốt tóc Trinh rồi bình thần bảo: “Đưa bố thể là đủ rồi đấy con gái, dậy đi, dậy bố đưa về nhà.” Rồi bác ấy lại lay lay người Trinh: “Dậy đi con, dậy đi. Em trai con đang bảo con mua cho nó quyển sách đấy, dậy rồi bố con mình cùng đi mua.”

Tôi và Thúy đứng bên ngoài mà nước mắt cứ ứa ra không ngừng. Bác ấy lại quay lại hỏi tôi, gương mặt bác thần nhiên đến đau lòng: “Nó ngủ say quá Vân ạ! Bác gọi mãi không được. Nó ngủ lâu chưa? Hay để nó ngủ lúc nữa nhé!”. Bác ấy lại bình tĩnh ngồi xuống ghế chờ.

5 phút sau lại lay lay người Trinh: “Dậy được chưa con? Trời sắp tối rồi đấy. Về thôi kéo muộn.”

Tôi lo bác ấy cứ như vậy sẽ phát điên nhưng cả người lại cứ cứng đờ, không làm sao được. Thúy mạnh mẽ hơn tôi, nó bước vào phòng, nhẹ nhàng bảo bác: “Bác ơi, Trinh bạn ấy... bạn ấy thực sự đã đi rồi, bạn ấy đã rời khỏi chúng ta rồi. Cháu xin lỗi.”

Bác ấy im lặng rất lâu, cả không gian xung quanh cũng như đứng yên theo, rồi đột nhiên bác ấy quỳ thụp xuống, ôm chặt xác Trinh khóc lớn: “Nó nói dối bác cháu ạ! Mấy tháng trước nó bảo nó bận học nên không về được, nó đã hứa là sẽ về, thể mà nó không về. Nó không về nữa, mãi mãi không về được nữa rồi.”

Những lời nói đau đớn thống khổ ấy vẫn còn vang vọng đâu đó bên tai khiến tôi rơi nước mắt lúc nào chẳng hay.

“Mẹ, mẹ không được khóc. Bo thương mẹ.”

Bo đang được tôi bế trên tay, vươn bàn tay nhỏ ra lau đi giọt nước mắt đang lăn trên má tôi. Tôi khẽ cười, thơm lên mũi thằng bé: “Ừ, mẹ không khóc.”

Thúy nhìn tôi, đôi mắt u ám: “Mày lại nhớ chuyện cũ đấy à?”

Tôi không trả lời, nhìn về phía trước: “Đến nhà Trinh rồi, mình vào đi.”

Nhà của Trinh cũng như bao nhiêu ngôi nhà ở vùng quê khác, có vườn, có ao, ngôi nhà hai tầng màu vàng, trước hiên còn mắc một chiếc võng và bố Trinh đang ngồi đung đưa trên đó, tay cầm quạt giấy phe phẩy.

“Ông Tân, cháu đến rồi!”

Bo gọi to rồi rời khỏi vòng tay tôi, chạy lon ton lên thềm nhà, lao vào vòng tay ông Tân của nó. Bác trai dang tay đón thằng bé vào lòng rồi ngẩng đầu nhìn chúng tôi. Hai đứa chúng tôi chào bác một tiếng, ngồi trên thềm nhà, tôi hỏi: “Cả nhà đâu hết rồi hả bác?”

Bác trai bế Bo ngồi trên đùi, niềm nở với chúng tôi: “Bà ý đang làm cái gì ngoài vườn ấy. Còn cái Thủy với thằng Tài thì đi học rồi. Hai đứa vào nhà uống nước.”

“Thôi, bọn cháu ngồi ngoài này cho thoáng cũng được ạ!” Tôi cười nói.

Thúy mang túi quà nó chuẩn bị sẵn đưa cho bác trai: “Cháu có hộp bánh biếu hai bác. Bác còn nhớ cháu không ạ? Cháu Thúy đây!”

Bác nhìn từ đầu đến chân Thúy một hồi rồi cười gật đầu: “Nhớ, bác nhớ rồi. Cháu học ở trên Hà Nội cùng Vân và Trinh đúng không?”

“Vâng ạ, cuối tuần nên cháu về đây chơi với Vân và ghé thăm nhà mình.”

“Ừ, bác cảm ơn. Xa xôi đến chơi là bác đã vui lắm rồi, còn quà cáp làm gì. Ngồi chơi để bác đi lấy nước.”

“Dạ thôi, bác cứ ngồi nghỉ đi, không cần nước nôi gì đâu ạ!”

Tôi muốn đi tìm bác gái nên đứng dậy: “Để cháu ra vườn xem bác gái có cần giúp gì không. Thúy cứ ngồi đây, tí tao ra ngay.” Và không quên đe dọa thằng nhỏ nhà tôi: “Bo, con ngồi yên đó ẹ, nghe chưa? Đừng có nghịch ngợm.”

Nó lập tức nhướn người lên hỏi: “Mẹ đi đâu đấy?”

“Mẹ ra vườn tìm bà Tân, con ngồi yên đây với ông và cô đi.”

“Con cũng đi mẹ ạ!”

Tôi biết nó muốn ra vườn để nghịch ngợm nên nghiêm giọng: “Con đừng có hòng ra vườn nghịch ngợm.”

Thằng bé chun mũi lại cãi: “Bo không nghịch đâu, thật đấy. Sao mẹ lại không tin Bo cơ chứ?”

Tôi trợn mắt nhìn thằng bé, không hiểu nó học câu sau ở đâu ra. Thúy thì che miệng cười: “Mấy phim truyền hình bây giờ hay có câu này lắm. Mày cứ liệu hồn không con trai tao lại nhiễm tính nết của mấy thằng trên phim đó Vân.”

“Chắc tao phải hạn chế cho nó xem tivi.”

Bác trai cười cười, kéo tay Bo lại: “Ra đây với ông nào. Mẹ đi một lúc là về, Bo ngoan ngồi đây, ông lấy bánh cho con ăn, được không?”

Thấy thằng bé ngoan ngoãn ngồi trong lòng bác trai, tôi mới yên tâm đi tìm bác gái.

Tôi thấy bác gái đang hái rau ngoài vườn sau, bác ngồi xổm, mặc áo nâu và đội nón lá, bàn tay thoăn thoắt hái những lá ngải cứu. Từ ngày Trinh mất, bác gầy và già đi nhiều, nhìn cái dáng còm còm làm việc mà tôi như đứt từng khúc ruột. Tôi cố gắng kéo ra một nụ cười tươi, chào bác một tiếng rồi cũng ngồi xuống giúp bác hái một ít.

Nghe tiếng tôi, bác gái ngẩng đầu, hơi đẩy cái nón lá lên cho tôi nhìn rõ làn da sạm màu của bác: “Ồ, Vân à con? Sang lúc nào?”

“Con mới sang thôi ạ! Cả cái Thúy bạn con nữa, nó mới về chơi nên con đưa nó sang đây chơi với nhà mình luôn.”

“À, Thúy, bác nhớ rồi. Nó sắp lấy chồng đấy phải không?” Bác dừng lại, nhìn tôi bằng đôi mắt ngời sáng.

“Vâng, sang tháng là nó ăn hỏi ạ!”

“Thế à? Tốt quá nhỉ, cứ phải có gia đình mới yên tâm được. Thế thằng Bo có sang không?”

“Có ạ, nó đang ngồi trên nhà với bác trai. Bác có làm gì nữa không để con giúp.”

Nghe tôi hỏi bác mới nhớ ra công việc mình đang làm, vội vàng xua tay, đẩy tôi đứng dậy: “Thôi, bác xong rồi. Đứng lên đi vào nhà không có nắng, để đầu trần thế này ra đây bao giờ. À, thế có ăn cà chua không? Bác lấy ang về mà ăn, mới chín, ngon lắm con ạ.”

“Thôi ạ! Bác trông được mấy mà cứ cho con, nhà con vẫn còn.”

“Còn cũng lấy về mà ăn. Để bác ra lấy cho, cả Thúy nữa, cho nó mang lên Hà Nội biếu nhà chồng.” Bác cười vang.

“Vâng, thế cho con xin.”

Rồi bác đứng lên, cầm rổ đi nhanh ra vườn cà chua. Trước nay mẹ Trinh vẫn thế, rất tốt bụng và nhiệt tình. Vườn nhà bác trồng nhiều loại rau nên không cho tôi cái này thì lại cho cái khác, dần dần tôi cũng quen, coi gia đình Trinh như gia đình tôi, các em Trinh như các em tôi.

Cái ngày tôi ôm Đạt về làng, bị mọi người xì xào bàn tán là không chồng mà có con thì chỉ có mỗi mình mẹ Trinh là đến bên nắm tay tôi bảo: “Thôi con ạ, kệ người ta, cố gắng mà nuôi con cho tốt. Đều là con là cháu rút ruột đẻ ra, bố mẹ con cũng chẳng nỡ đánh đuổi hay trách mắng gì đâu.” Chỉ vài câu thôi nhưng cũng đã đủ giúp tôi tiếp thêm nghị lực, vượt qua khó khăn.

Tôi giúp bác gái bê rổ cà chua lên nhà, Thúy vừa thấy thì đã reo lên như trẻ nhỏ: “Ôi! Nhiều cà chua thế ạ? Cho con một quả bác nhé, chắc ăn sống được nhỉ?”

Bác gái đặt rổ rau lên nắp bể, múc nước rửa tay rồi cười bảo: “Nhà bác trồng, sạch lắm, không phun thuốc gì đâu con, rửa cho hết bụi bẩn là ăn được. Mà bác cho hai đứa rổ cà chua ấy đấy!”

“Thật ạ? Thế thì không còn gì bằng.” Mắt Thúy sáng rỡ, nhảy mấy bước ra bể nước rửa qua qua quả cà chua đỏ mọng rồi gặm ăn tại chỗ.

Tôi nhìn qua chỗ Bo, thấy nó đang ăn bánh ngon lành, không để ý đến ai. Tôi liền nhắc nhở: “Bo ơi, con chào bà chưa?”

Thằng bé ngẩng đầu khỏi cái bánh, cười tít mắt: “Con chào bà Tân.”

Bác gái lau lau đôi tay ướt vào áo rồi đi ra chỗ Đạt đang tay: “Cái thằng cún con của bà, ra đây bà xem nặng thêm được tí nào chưa?”

Bo tay cầm bánh, chạy đến ôm lấy cổ bác gái: “Bà ơi, mẹ bảo Bo là con heo béo, không phải cún đâu.”

Cả nhà bật cười, bác gái nhéo má nó bảo: “Chết rồi, heo béo là phải mang đi thịt đấy, Bo có sợ không?”

Thằng bé lắc đầu, chu cái miệng đỏ hồng giải thích: “Heo béo ở trong chuồng mới bị thịt, Bo không ở trong chuồng đâu.”

“Heo béo nào cũng bị thịt đấy Bo ạ!” Thúy trêu thằng bé.

Thằng bé nghĩ một lát, lại lắc đầu: “Bo không phải heo béo đâu.”

“Thế Bo là con gì?” Thúy lại hỏi.

Thằng bé quay sang nhìn tôi rồi đưa bàn tay lên chỉ: “Là con mẹ Vân.”

Tôi rất bất ngờ khi Bo nói ra câu ấy, còn hai bác thì lại được một trận cười.

Thúy huých tôi: “Mày dạy nó đấy à?”

Tôi vênh mặt tự hào vì có đứa con thông minh tuyệt vời: “Tự nó nghĩ ra đấy chứ. Con trai tao thông minh thật, không biết giống ai mà lẻo mép thế cơ chứ?”

“Giống bố nó chứ ai.”

Nghe câu trả lời của Thúy, tôi cứng người nhìn nó, hơi thở cũng khó nhọc, giống như tôi vừa bị một nhát dao đâm vào tim. Hình như Thúy cũng chỉ buột miệng, thấy tôi nhìn nó bằng ánh mắt kỳ lạ, nó mới ý thức được mình vừa nói gì, cúi đầu cắn môi. Không khí xung quanh cũng trở nên gượng gạo bất thường. May mà bác gái nhanh chóng phá tan không khí đó bằng một tiếng cười: “Giống ai cũng được, miễn cứ khỏe, ngoan là được rồi, Bo nhỉ?”

Tôi cũng cố làm ra vẻ tự nhiên, đến ngồi cạnh bác trai hỏi thăm: “Bác còn đau khớp chân nữa không ạ?”

“Cũng thỉnh thoảng, già rồi mà, đau xương khớp là bình thường.”

“Vâng, bố mẹ con cũng hay đau lúc trở trời.”

“À, thế thằng Tuyên nhà con thi trường gì?”

“Thi xây dựng ạ, cũng không biết thế nào. Cái Thủy nhà mình thi ngành ngoại giao đúng không ạ?”

Thằng Tuyên nhà tôi và Thủy – em Trinh học cùng lớp nên em trai tôi cũng hay nói chuyện về con bé. Con bé có vẻ cương quyết thi vào trường mà Trinh đã thi trượt. Dù không ai nói ra nhưng ai cũng nhận thấy Thủy đang muốn sống tiếp cuộc đời của Trinh, thực hiện những ước mơ mà Trinh còn dang dở. Ai cũng đau lòng nhưng không ai dám nói hay cấm cản vì đó là lựa chọn của con bé. Thủy rất giống Trinh nhưng mạnh mẽ hơn Trinh nhiều, mỗi khi nói chuyện với Thủy, tôi đều nhìn thấy hình ảnh của Trinh trong đó, cảm giác như Trinh đang nhìn tôi, nói chuyện với tôi thông qua Thủy vậy.

“Hai bác đang lo em Thủy thi trượt, trường đó cao điểm quá!” Bác trai dăm chiêu than thở.

“Không sao, cứ để em thử sức bác ạ! Nếu trượt thì còn nguyện vọng 2, còn năm sau. Hai bác đừng lo.”

Tôi cố gắng động viên hai bác, cố gắng không nhắc đến Trinh, cố gắng giữ mọi thứ thật tự nhiên, dù cho những cố gắng ấy đang khiến tôi kiệt sức dần.

Hai bác nhiệt tình giữ chúng tôi lại ăn cơm trưa nhưng lại lỡ hẹn với bố mẹ tôi nên đành từ chối hẹn khi khác.

Thế là cả ba chúng tôi, hai lớn một nhỏ ôm hai túi cà chua, men theo con đường làng quanh co trở về nhà bố mẹ tôi. Trên đường, từng tốp học sinh mặc áo trắng đeo nhau trên xe đạp đùa nghịch, bây giờ là đứng giờ tan học buổi sáng, nhìn mấy đứa vui vẻ cười nói khiến tôi cũng vui lây. Tôi nhìn sang Thúy, nó cũng giống tôi, bị thu hút bởi đám học sinh ấy. Đôi mắt Thúy sáng ngời, có lẽ nó cùng suy nghĩ với tôi, muốn trở lại lúc còn đi học, được mặc bộ quần áo học sinh trắng tinh như thế.

Thời còn đi học, hình như ai cũng ghét, ghét sáng nào cũng phải dậy sớm, ghét bộ quần áo đồng phục nhàm chán, ghét ngày nào cũng phải làm một núi bài tập mà chẳng được đi chơi, ghét kiểm tra, ghét bị điểm kém. Nhưng khi thời ấy qua đi rồi thì ai cũng ước được một lần quay trở lại. Ước có một ngày thức dậy mọi thứ lại trở về như cũ, lại được mặc chiếc áo đồng phục trắng tinh và cắp sách đến trường, được hòa vào những trò đùa rất học sinh hay những mối tình ngây thơ ngốc nghếch. Một khi đã trưởng thành rồi, người ta mới biết cái thời học sinh ấy đáng quý đến mức nào, có thể chúng ta bị bố mẹ mắng mỗ vì việc này việc khác, bị thầy cô trách phạt vì lười học, có thể bị điểm kém, nhưng tất cả những điều ấy chẳng là gì khi phải đối mặt với cuộc sống khắc nghiệt ngoài kia, sẽ không đơn giản là mắng mỗ hay trách phạt. Để một ngày khi ngẫm nghĩ lại sẽ thấy tất cả những gì chúng ta ghét thời đi học sẽ trở thành những kỷ niệm đẹp đẽ nhất, giống như tôi, ước lại được ngồi trong lớp nghe tiếng thầy cô, ước lại được chụm đầu so đáp án bài kiểm tra với bạn bè, ước lại được nghe tiếng trống trường rộn vang.

“Vân ơi, tao muốn học lại cấp 3 quá!” Thúy lay lay tay tôi nói.

“Ừ, tao cũng thế, vui nhỉ? Hồi đấy mỗi lần tan học là tao với Trinh lại phải tránh mấy cái đuôi của nó đấy, bám chặt khiếp lên được.”

Thúy bật cười: “Thế à? Ai bảo nó xinh quá làm gì, mày còn bị mệ lầy nữa chứ.”

Tôi cũng cười: “Hồi đấy tao cũng nói nó thế. Tao còn bảo nó là đi học thì chất bùn lên mặt cho bớt xinh đi.”

“Haha. Nó mà ở đây thì thế nào cũng bảo bọn mình ghen tỵ với nhan sắc của nó à xem.”

“Ừ, chắc chắn thế.”

Tôi không cảm thấy mất tự nhiên vì Thúy vẫn thường nhắc đến Trinh khi chỉ có hai chúng tôi. Thúy khiến tôi có cảm giác rằng Trinh chưa bao giờ đi xa khỏi chúng tôi, nó vẫn ở đây, ngay bên cạnh. Ngay cả lúc này, tôi cũng có cảm giác Trinh đang thật gần, có thể đang khoác tay tôi và Thúy, nghiêng đầu mỉm cười thật tươi như nó vẫn thường làm khi chúng tôi đùa nhau. Gọi đó là ảo giác cũng được, tưởng tượng cũng được, dối lòng cũng được, Trinh vẫn sống trong tôi.

7. Chương 7

Thoảng một cái ngôi nhà của bố mẹ tôi đã hiện ra trước mắt, cây nhãn lâu năm trước nhà xòe tán rộng in bóng xuống sân gạch như muốn ôm lấy căn nhà nhỏ, che đi cái nắng oi bức của buổi trưa hè.

“Mẹ ơi, nhanh lên! Ông ngoại kia!” Con trai tôi quấy quấy hai cái chân đang quắp bên hông tôi và hô lên.

“Biết rồi, ông ngoại con không đi mất đâu mà lo.”

Thúy cười, véo mũi thằng bé: “Cái thằng ranh này, ông ngoại nó có khác, tinh thế.”

Lúc đi vào tôi mới nhìn rõ bố đang ngồi uống nước chè cùng anh Trí dưới giàn cây thiên lý. Con chó nhỏ mà Tuyên nuôi nhảy lên vẫy vẫy đuôi mừng chúng tôi.

Anh Trí nhìn ba chúng tôi mỉm cười: “Chào em! Chào cháu, Bo.”

Bo vẫy vẫy tay: “Cháu chào chú Trí. Ông ngoại!” Rồi lập tức rời khỏi tôi và chạy đến sà vào lòng ông ngoại.

“Anh đến lúc nào thế?” Tôi hỏi.

“Anh mới sang thôi.”

Tôi không bất ngờ khi thấy anh Trí ở đây vì bố mẹ tôi thỉnh thoảng lại mời anh sang ăn cơm, chẳng cần hỏi tôi cũng hiểu rõ ý tứ của bố mẹ tôi thế nào. Tôi cũng không để ý nhiều, coi anh như một người anh trong nhà. Anh Trí là con trai thứ, bố mẹ anh ở với vợ chồng anh cả, thành ra sau khi ly hôn anh chỉ có một mình. Bố mẹ tôi xưa nay vẫn rất quý mến anh nên cứ hay gọi anh sang chơi dù chúng tôi ở khác làng, không thì rảnh rỗi anh cũng sang chơi cờ với bố tôi.

Còn chưa chờ tôi giới thiệu, Thúy đã lên tiếng làm quen trước: “Anh là anh Trí phải không ạ? Em là Thúy, bạn học của Vân.”

Tôi cau mày nhìn Thúy nhưng nó làm như không biết. Anh Trí cũng rất nhiệt tình đáp lời: “Ừ, chào em, không nghĩ em cũng biết anh.”

“Vân cũng hay nhắc đến anh nhưng anh khác xa so với tưởng tượng của em.”

Tôi muốn đá Thúy một cái nhưng nó đã nhanh nhẹn chạy đến ngồi cạnh bố tôi. Bố tôi kéo ghế cho nó ngồi: “Ngồi đi Thúy. Anh Trí này làm cùng chỗ với cái Vân đấy!”

“Vâng, Vân cũng đã nói với con.”

Tôi chẳng biết nói gì, giả bộ ngoảnh tìm mẹ, rồi đi ra bể múc nước rửa mặt, tuy vậy những lời nói của anh Trí vẫn không thoát khỏi tai.

“Anh rất tò mò không biết Thúy tưởng tượng anh như thế nào?”

Thúy trả lời: “Em tưởng anh phải đeo một cặp kính to giống như các giáo sư vì bệnh viện em thì ai làm ở khoa thần kinh cũng bị cận cả.”

Anh Trí cười, cũng đùa lại: “Vậy sao? Bệnh viện của bọn anh, khoa thần kinh chỉ có một mình anh là không cận cho nên bệnh nhân nghĩ chuyên môn anh kém hơn.”

“Em thì không nghĩ thế đâu. Vân khen anh rất tốt, lại là bác sĩ giỏi mà.”

Dù Thúy muốn vun vào cho tôi và anh Trí nhưng nó cũng không cần thiết phải lộ liễu thế chứ? Cũng may, vừa lúc đó thì Tuyên cũng đi học về làm gián đoạn cuộc nói chuyện kỳ quặc, nó chào cả nhà rồi dừng lại hỏi thăm Thúy: “Chị Thúy, ở đây chơi với chị em một tuần chứ ạ?”

Thúy cười hì hì: “Ở đây một tháng chị cũng chẳng ngại nhưng mà chị em có nuôi nổi chị không thôi.”

Tôi đi ra, nói chen vào: “Chị Thúy mà ở đây một tháng thì chồng tương lai của chị ý về bóp chết chị mất.”

Bố tôi nghe tôi nói xong mới nhớ ra chuyện cưới hỏi của Thúy, chuyển sang hỏi: “À, phải rồi, Thúy tháng mấy thì cưới?”

“Dạ, sang tháng bác ạ. Đến hôm ấy thì cả nhà mình lên ăn bữa cơm với gia đình con nhé!”

Bố tôi cười gật đầu: “Ừ, chắc chắn rồi. Thế chồng con làm gì?”

Thúy bên lên trả lời: “Chồng con cũng là bác sĩ, chuyên khoa tim mạch ạ!”

Tôi còn tưởng mình nhìn nhầm, bao nhiêu năm làm bạn, lần đầu tiên tôi thấy Thúy xấu hổ. Nhìn vẻ mặt này của Thúy là tôi cũng đủ biết nó thích anh chàng đó nhiều như thế nào.

“Thế là tốt rồi, là tốt rồi.” Bố tôi gật đầu nói, tuy miệng cười nhưng khi nhìn vào đôi mắt bố, tôi thấy ông như che giấu một nỗi buồn khó nói.

Mẹ tôi từ trong bếp đi ra, chắc cũng đã nghe được phần nào câu chuyện nên nói luôn: “Nhất Thúy rồi nhé, lấy được chồng Hà Nội, bố mẹ dưới quê cũng được nhờ.”

Thúy chỉ cười bảo: “Có gì đâu ạ, thành phố chưa chắc đã tốt, đất trập người đông, cuộc sống bon chen lắm ạ! Nhiều lúc con muốn về nhà thăm bố mẹ cũng khó.”

Tôi biết Thúy không muốn chạm đến sự tổn thương sâu nhất của gia đình tôi về tôi, tuy rằng nó đã qua đi nhưng không phải là hoàn toàn biến mất. Bố mẹ tôi vẫn luôn mong muốn tôi có được một cuộc sống như Thúy.

Mẹ tôi cũng là người hiểu biết, tế nhị nên bà chuyển qua chuyện khác: “Thế chuyến này về có ghé quê thăm bố mẹ không?”

“Dạ không, vì đằng nào mấy hôm nữa con cũng phải về để chuẩn bị lễ ăn hỏi ạ.”

“Thế hả? Mà thôi, cơm nước xong rồi, vào ăn đi cho nóng.”

Tôi và Thúy vào bếp giúp mẹ dọn cơm, cả nhà lại có một bữa cơm cuối tuần đầm ấm với những món ăn đậm chất nông thôn. Thăng nhóc nhà tôi ăn hết bát cơm đầy thì liền nhảy lên ngoáy ngoáy cái mông làm trò cho cả nhà, còn hát cả những bài hát mà tôi đã dạy nữa, giọng hát ngọng nghịu không rõ lời của thằng bé làm cả nhà cười vỡ bụng.

Lúc về, mẹ tôi còn cho Thúy ít rau tươi nhà tự trồng, coi như chút quà quê. Thúy thì chẳng chê thứ gì, đồ ăn được thì càng thích hơn vì các thứ trên Hà Nội vừa đắt mà chưa chắc đã tươi ngon, nó lại không thể thường xuyên về nhà mang lên được nên những thứ cây nhà lá vườn này là thiết thực nhất.

“Vân, mày vẫn còn giữ cái này à?”

Thúy hỏi tôi như thế sau khi tôi vừa cho Bo đi ngủ trưa. Tôi quay ra, một tay Thúy đang cầm một chiếc nhẫn cổ đã ủa màu, tay kia cầm cái hộp nhỏ bằng gỗ mà tôi dùng để đựng nhẫn.

Tôi bước đến, nhìn chiếc nhẫn và mỉm cười: “Ừ, sao lại phải vứt nó đi chứ?”

“Mày giữ cũng giỏi thật!”

“Giỏi gì mà giỏi. Cỏ đã khô héo hết rồi, bông hoa trắng trên đó cũng chẳng còn nhìn ra màu sắc gì.” Tôi cầm nhẵn lên, thử đeo vào ngón giữa, vẫn vừa, bao nhiêu năm thế mà nó vẫn vừa.

Tôi rất hạn chế lấy chiếc nhẫn cỏ này ra xem, đối với người khác nó là một vật vô giá trị nhưng đối với tôi thì nó vô giá vì nó chứa đựng cả một kỷ niệm khó quên. Mỗi khi trông thấy nó, rất vô thức, tôi lại tự men theo con đường mòn của ký ức trở về thời gian hơn 4 năm trước.

Đó là vào khoảng thời gian chúng tôi đang phải lao đầu vào ôn thi học kỳ, cuối năm thứ 2 rồi nên tôi không thể rong chơi được nữa. Tôi phải xin tạm nghỉ làm ở Green coffee để tập trung học, ông chủ không hề phản nản gì mà còn dặn dò tôi khi nào thi xong thì quay lại làm. Nói thật là từ khi Trinh yêu Hải, ông chủ Quân của chúng tôi ít đến quán hẳn, nhưng cứ khi nào đến thì đều hỏi Trinh. Ai cũng biết ông ta háo sắc, có vợ con rồi nhưng vẫn bồ bịch bên ngoài nên chẳng có gì là lạ khi ông ta quan tâm đến Trinh hơn các nhân viên khác.

Một buổi chiều, tôi nhận được tin nhắn của Cường rủ đi đâu đó, cậu ta không nói trước. Tôi còn đang cầm điện thoại trên tay lưỡng lự không biết nên đồng ý hay từ chối thì Thúy đi đến giật điện thoại của tôi xem xem, sau đó cười phá lên ném trả lại: “Đi đi! Tôi khỏi về ăn cơm cũng được, tao càng được ăn nhiều.”

Tôi đánh nó một cái, đuổi đi nấu cơm rồi mới nhắn lại cho Cường một tin đồng ý.

Rất nhanh Cường đã có mặt ở khu nhà trọ của tôi. Cậu ta chào tôi bằng một nụ cười tươi rói làm tôi suýt lóa mắt. Thì ra cậu ta đưa tôi ra bến sông Hồng, con đường gập ghềnh làm tôi phải bám chắc vào áo cậu ấy nếu không muốn bị bay ra khỏi xe. Tôi cứ luôn miệng hỏi cậu ta đưa tôi đến đây làm gì nhưng cậu ta một mực không chịu nói.

Lúc Cường dựng chân trống xe ở dải đất trống cũng là lúc tôi nhận ra mặt trời đang dần dần buông mình từ trên cao xuống, tỏa ra ánh vàng cam rực rỡ. Tôi ngây ra khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, không nghĩ khi mặt trời lặn cũng có thể đẹp đến mức này. Những đám mây phía cuối trời cuộn thành những đám lớn, nhờ mặt trời mà được nhuộm thành một màu cam tuyệt đẹp, lại kết hợp với mặt nước sông long lanh và cây cỏ ven bờ đã tạo nên một bức tranh đầy màu sắc về một chiều hè ngập nắng.

“Ra đây để ngắm hoàng hôn, đẹp đúng không?” Vừa nói Cường vừa ngồi xuống bãi cỏ xanh dưới chân, đồng thời kéo tôi cùng ngồi xuống. Bị bất ngờ, tôi mất đà ngã về phía trước may mà có Cường đỡ kịp. Vấn đề là sao tôi và cậu ta giống một cặp thể này nhỉ? Tôi hơi ngượng ngập với loại không khí này, rõ ràng là cậu ta đang cố tình tạo ra khung cảnh lãng mạn, nhưng để làm gì? Lúc đó tôi chẳng còn tâm trạng để ngắm hoàng hôn vì trong đầu là hàng loạt câu hỏi.

Và tôi đã cố tình phá hỏng không khí bằng một câu: “Cậu đưa tôi ra đây chỉ để làm trò nhật nhèo này thôi à?”

“Cái gì mà nhật nhèo? Lãng mạn thế còn gì. Tại trong phòng trọ ngột ngạt quá nên mới rủ Vân ra đây chơi. Sướng thế còn gì.”

Cường cười và rất tự nhiên đưa tay lên khoác vai tôi, tôi cũng không chút kiêng nể gì mà hất ra, kèm theo là một cái lườm. Cậu ta coi như không có gì, mắt nhìn về phía tây, khép hờ. Tôi cũng yên lặng nhìn về phía đó, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn những nhóm bạn đang chơi đùa xung quanh tạo ra một không khí rất huyền ảo, bên cạnh đó lại có những cặp tình nhân lặng lẽ ngồi bên nhau giống như chúng tôi, à không, chúng tôi không phải là một cặp tình nhân.

“Ở đây không khí trong lành nhỉ?” Tôi cố ý phá tan sự yên lặng giữa tôi và Cường.

“Ừ. Lúc nào buồn chán tớ hay ra đây ngồi một mình, cảm giác như nhà thơ. Haha!”

“Vậy sao? Tôi thì có cảm giác như được về nhà.”

Đúng thế, ngồi đây và nhắm mắt lại là tôi có thể tưởng tượng ra cánh đồng quê mình đang ở trước mắt. Những ngày hè oi nóng thế này, tôi và Trinh nhất định sẽ ngồi dưới một gốc cây to nào đó đón gió hoặc chơi đùa cùng những đứa khác trong làng. Ý nghĩ đó khiến tôi không còn cảm giác lạc lõng giữa thành phố xa hoa này nữa, cả thiên nhiên như ôm gọn lấy mình.

“Vân!” Tiếng gọi của Cường làm tâm hồn bỗng bình của tôi quay ngược trở về. Vừa mở mắt ra đã thấy bàn tay thon dài của cậu ta xòe ra trước mặt với một chiếc nhẫn làm bằng cỏ tươi. Tôi rất bất ngờ, cầm lên xem xét với vẻ đầy hứng thú.

“Không ngờ cậu khéo tay như vậy. Cho tôi nhé?”

“Ừ, cho Vân đây!”

“Nhưng nhẫn gì mà chẳng có mặt, phải có mặt đá hay kim cương gì chứ?” Tôi nói đùa.

“Lại còn đòi hỏi cao thế?” Cường đưa mắt nhìn quanh rồi với tay ra hái một bông hoa dại nhỏ màu trắng. Bàn tay cậu ta khéo léo kết bông hoa lên trên chiếc nhẫn rồi đưa lại cho tôi. “Đeo thử xem có vừa không?”

Tôi vô tư chẳng suy nghĩ gì đeo luôn vào ngón giữa, vừa in. Tôi cười tít mắt hết lời khen cậu ta khéo tay, còn đòi cậu ta dạy cho cách làm. Nhưng mà tay nghề tôi quá vụng về, non kém, làm thế nào cũng không đẹp bằng chiếc nhẫn mà cậu ta làm cho tôi.

“Dân biển mà làm nhẫn cỏ giải thế?”

Cường chỉ mỉm cười, không trả lời. Tôi ngắm nghía chiếc nhẫn cỏ xấu xí mà mình tự làm, không thể so sánh được với chiếc Cường đã làm. Tôi định ném đi thì Cường ngăn lại: “Đừng ném đi, đưa cho tớ.”

“Để làm gì? Rất xấu mà.”

“Cứ đưa cho tớ, xấu cũng không sao.”

Rồi Cường giành lấy chiếc nhẫn, tự đeo vào tay mình. Hình như hơi trật, cậu ta phải cố nhét mới vào. Thấy thế, tôi nói: “Trật đúng không? Tháo ra đi, đeo trật sẽ bị đau tay.”

Cường lắc đầu: “Không đau. Hơi trật thôi mà, không vấn đề gì.”

Cậu ta cười ngây ngô giống như vừa vớ được chiếc nhẫn vàng. Nhìn hai chiếc nhẫn trên tay tôi và Cường, tự nhiên trong tôi dâng lên một suy nghĩ kỳ quặc, vì sao tôi lại đeo nhẫn của cậu ta thế này? Thế này chẳng phải tôi và cậu ta đang trao tín vật cho nhau sao?

Tôi chưa kịp nghĩ thêm điều gì xa hơn thì Cường đã đứng dậy và giục tôi đi về vì trời đã gần tắt nắng, tối quá sợ không nhìn rõ đường ra.

Rồi chúng tôi cùng nhau đi ăn, cùng nhau than thở về cuộc sống, về việc học tập. Cường nói ngày mai sẽ có kết quả của kỳ thi giành học bổng, trông cậu ta không có gì là lo lắng nên tôi cũng chẳng có cơ hội động viên hay an ủi.

Trước khi Cường đưa tôi về nhà, cậu ta đưa tôi đi vòng vòng dạo phố. Về đêm thành phố này luôn rực rỡ ánh đèn, người người ra đường đi dạo. Các đôi tình nhân đeo nhau trên chiếc xe máy ôm ấp rất tình tứ. Và cả... tôi nhìn thấy Hải và Trinh, hai người đi trên chiếc xe máy đắt tiền của Hải ngang qua tôi và rẽ vào một nhà hàng sang trọng bên kia đường. Tôi chỉ kêu lên một tiếng nhỏ đủ để Cường có thể nghe thấy.

“Sao vậy?” Cậu ta đi chậm lại, quay đầu hỏi tôi.

Tôi chỉ ra phía Hải và Trinh đang dừng xe bên ngoài nhà hàng: “Bạn tôi!”

Cường cũng nhìn ra đó, nhận ra ngay: “À, Trinh phải không? Đó là người yêu bạn ấy à?”

“Ừ, đẹp trai chứ?”

Cường cố ngoái lại nhìn lần nữa, lắc đầu: “Không nhìn rõ mặt nhưng mà có vẻ là con nhà giàu.”

“Ừ, anh ta là con nhà giàu mà. Trinh rất may mắn đúng không?”

Cường cười nhạt, tôi không rõ vì sao khi ấy cậu ta lại phản ứng như thế, từ lúc quen nhau tôi chưa bao giờ thấy cậu ta có phản ứng như vậy bao giờ. Cậu ta chậm rãi nói: “Cuộc sống chẳng thể nói trước được ai may mắn hơn ai, cái gì thì cũng có cái giá của nó cả. Chẳng ai có được tất cả mà cũng chẳng ai mất đi tất cả.” Ngưng một lát cậu ta hỏi tôi: “Vân nói xem, giữa một người đẹp trai giàu có, đi xe ga, ô tô, có thể mua cho Vân mọi thứ và một người đi xe số như tớ, chẳng mua được gì quý giá cho Vân thì Vân chọn ai?”

8. Chương 8

Mặc dù không hiểu tại sao đột nhiên Cường lại hỏi thế nhưng tôi vẫn trả lời thành thật: “Tôi chẳng bao giờ may mắn rơi vào trường hợp đó đâu.”

“Nhưng đây là nếu, là nếu cơ mà. Vân sẽ chọn ai?”

Tôi không suy nghĩ, trả lời luôn: “Thì chọn người phù hợp với mình.”

“Thế nào là phù hợp?” Cường vặn vẹo.

“Phù hợp từ lối sống đến hoàn cảnh sống, có thể là cùng lớn lên trong một hoàn cảnh hoặc là có gì đó tương đồng.”

“Tại sao?”

“Vì khi chọn chung sống với một người nên chọn người cùng hoàn cảnh sống, như thế mới dễ dàng hiểu nhau.”

Không thấy Cường nói gì, tôi cũng không để ý lắm, chỉ thờ dãi hỏi một câu vu vơ: “Mà cậu có cảm thấy cuộc sống này giả tạo quá không?”

“Cậu có biết tại sao thời ông bà hay bố mẹ chúng ta, người ta sống thật với nhau hơn không?”

Một câu hỏi không đợi câu trả lời, Cường nói luôn: “Bởi vì thời đó chẳng có gì cả, ai cũng như ai, không có nhiều vật chất như bây giờ để mà lợi dụng nhau. Còn bây giờ, mối quan hệ đem lại rất nhiều lợi ích, tiền bạc là công cụ, lợi dụng lẫn nhau chính là quy luật sống của hiện tại. Nếu không có quan hệ tốt, không bám trụ tốt sẽ dễ dàng bị đá khỏi cuộc chơi. Hiện thực tàn nhẫn thế đấy!”

Những lời nói ấy của Cường đến giờ tôi vẫn còn nhớ rõ mồn một. Càng trưởng thành thì tôi lại càng cảm thấy những lời Cường nói hoàn toàn đúng, nhưng lúc đó tôi còn quá trẻ để hiểu được.

“Mà thôi, nói mấy chuyện cuộc sống nhạt nhẽo đó làm gì? Vân không thắc mắc vì sao hôm ở nhà sách tớ lại lần la đến làm quen à?”

Câu hỏi của Cường làm tôi tỉnh ra, tôi cứ tưởng hôm đó cậu ta không có việc gì làm nên mới ra trêu tôi cho đỡ chán, chẳng lẽ lại có nguyên nhân? Tôi không nhận được, hỏi: “Tại sao?”

Cường vòng tay lái để rẽ ra đường nhà tôi rồi cười khe khẽ: “Thật ra trước khi gặp ở nhà sách thì chúng ta đã gặp nhau rồi, nhưng chắc Vân chẳng nhớ nổi đâu. Tớ có đến quán Green coffee một lần và lần đó chính Vân đã ra tiếp. Hôm ở nhà sách nhìn quen quen nên đến gần xem đúng không, ai ngờ đúng thật, thế là trêu cho đỡ chán.”

Tôi tròn mắt lên, nói thật là tôi không thể nghĩ đến tình huống này. Tôi không thể nghĩ ai đó có thể nhớ được mình chỉ sau một lần gặp sơ sơ, vì sự thật là tôi chẳng có gì nổi bật hơn người khác. Nếu người đó là Trinh thì dễ hiểu thôi, nhưng tôi không được xinh đẹp như Trinh mà cũng chẳng có nụ cười và cách nói chuyện cuốn hút như Thúy. Thịnh thoảng cũng có người khen tôi có duyên, nhưng chắc hẳn bấy nhiêu đó không thể làm tôi nổi bật hơn người khác.

“Cậu có trí nhớ tốt đấy!” Đó là lí do duy nhất tôi có thể lí giải cho việc Cường nhớ ra tôi.

“Trí nhớ tốt á? Ồ, cứ cho là thế đi.” Giọng Cường có chút gian manh nhưng tôi không có thời gian mà đánh giá vì xe đã dừng trước cổng nhà trọ.

Tôi nhớ là Thúy đã la oai oái lên khi thấy tôi trở về nhà với một chiếc nhẫn cổ trên tay. Nó còn chỉ thẳng vào mặt tôi và kết luận: “Cường thích mày thật rồi, con diên ạ!”

Tôi chẳng nói gì, mặc kệ cho nó đoán già đoán non, yêu đương, tôi chưa nghĩ đến.

Hơn 11 giờ đêm hôm đó, khi tôi đang gật gù cùng Trinh và Thúy học bài thì tôi nhận được một tin nhắn của Cường. Tôi đã rất ngạc nhiên vì chưa bao giờ cậu ta nhắn muộn như thế. Mở máy ra xem, một mẫu tin ngắn ngắn những đủ làm tôi sốc đến tỉnh cả ngủ: “Vân làm bạn gái của tớ nhé!”

Tôi nhìn chòng chọc vào cái điện thoại trên tay, Thúy tò mò ngo sang nhìn. Vừa đọc được dòng tin thì nó cười phá lên: “Thấy chưa? Cậu ta thích mày mà. Đồng ý đi!”

Trình ngẩng đầu lên, kéo điện thoại của tôi qua xem, nó không cợt nhả như Thúy mà rất nghiêm túc hỏi tôi: “Thế nào? Mày nghĩ sao? Có thích Cường không?”

Thích hay không lúc đó tôi không thể nào xác định được, đúng là tôi có cảm tình với Cường nhưng có lẽ chưa đến cỡ tình yêu.

“Tao cũng không biết.” Tôi trả lời. “Thế làm sao mày biết mày thích Hải?”

“Thì hay nghĩ đến, lâu không gặp sẽ thấy nhớ. Nếu như khi đi chơi với Cường mày cảm thấy thoải mái, cứ muốn đi cùng cậu ấy thì tức là mày đã thích cậu ấy.” Trình nhỏ nhẹ giải thích.

“Nói thật là tao cũng hay nghĩ đến Cường, đi chơi cũng thấy vui. Thế có phải là thích không?”

Thúy cầm quyển vở đập vào đầu tôi: “Thế là thích rồi. Cậu ta không giống hạng play boy yêu đương chơi bời đâu. Đồng ý mau lên, con điên!”

Trình kéo tay Thúy: “Mày đứng có nóng, phải để nó suy nghĩ chứ, đồng ý ngay làm sao được.”

Thúy phản bác: “Thế sao lúc Hải ngỏ lời với mày thì mày đồng ý luôn được?”

“Trời ơi, đó là vì tao đã xác định được tình cảm rồi, còn Vân thì chưa.”

Tôi không chịu nổi vò đầu: “Thôi, chúng mày đừng nói nữa!”

Cả hai đứa im re và mặc kệ cho tôi suy nghĩ nhưng tôi còn chưa kịp suy nghĩ được gì thì điện thoại lại báo tin nhắn, vẫn là Cường: “Tớ biết Vân còn thức. Chắc ngạc nhiên lắm hả? Không cần trả lời ngay, tớ mong Vân trả lời đúng theo trái tim mình. Dù thế nào đi nữa thì tớ vẫn mong chúng ta không mất đi tình cảm ban đầu.”

Tôi bối rối, tim đập thình thịch liên hồi, đôi mắt vô tình nhìn đến chiếc nhẫn cổ trên bàn và gương mặt sáng sủa tươi cười của Cường liền hiện ra. Tôi thích cậu ấy rồi ư? Không thể tin được, thực sự lửa đã bén vào đồng rơm lạnh lẽo này rồi. Tôi thở dài một hơi, chậm chạp bấm bấm điện thoại soạn một tin nhắn, sau mấy lần viết rồi xóa, xóa rồi lại viết thì tôi cũng soạn xong một dòng tin ưng ý.

“Ngày mai có kết quả thi đúng không? Nhớ báo tin tốt cho tôi đấy. Chúc may mắn!”

Hơi ngu ngốc một chút nhưng tôi chẳng biết nói gì ngoài mấy câu này. Rất nhanh sau đó có tin nhắn đến: “Có phải nếu tớ giành được học bổng thì Vân sẽ đồng ý làm bạn gái của tớ không?” Kèm theo là cái biểu tượng mặt cười.

Tôi chỉ trả lời hai chữ: “Ngủ ngon.” Rồi lập tức tắt máy, chỉ sợ cậu ta lại nói gì đó thì tôi không biết phải ứng phó ra sao. Nhưng dù cái điện thoại đã tắt nguồn nằm im một góc thì tôi vẫn bị chi phối bởi những hình ảnh về Cường, nó cứ chạy vòng vòng trong đầu tôi như một cuốn phim. Và sự thật là đêm đó tôi đã mất ngủ, mất ngủ để nghiệm ra một điều là tôi đã thích Cường.

Tôi vẫn còn nhớ, ngày hôm sau trời mưa tầm tã suốt cả ngày, tôi và Thúy đi thi buổi sáng, buổi chiều hai đứa nằm dài trên giường trong khi Trình phải đến trường. Có lẽ trời mưa nên tính tình Thúy cũng trở nên mềm mại khác thường, nó nằm ôm tôi và hỏi: “Mày nghĩ đến lời của Cường chưa?”

“Tao thích Cường rồi mày ạ!” Tôi thừa nhận không che giấu.

Thúy cười hì hì, nằm ngửa ra nhìn lên trần nhà: “Cứ yêu đi. Mình còn trẻ, cứ nên yêu mày ạ, đừng tự nhốt mình trong một vỏ bọc kín bưng, sau này cũng sẽ không phải hối tiếc vì đã không có một thời sinh viên yêu đương hết mình. Miễn là không vượt quá giới hạn, cứ nên giữ lại ình một phần, một chỗ có thể rút lui. Hiểu không?”

Tôi gật đầu, hiếm khi nào Thúy nói chuyện với giọng điệu nghiêm túc như thế. Thúy rất hay đùa nhưng tôi biết những lời nói đùa của nó không bao giờ là vô nghĩa.

“Sao mày không yêu hả Thúy? Mày cũng có người thích đấy thôi.”

“Không phải là tao không muốn mà là chưa tìm được người thích hợp. Mà với Trinh tìm được người phù hợp rồi thì đừng bỏ qua. Biết đâu đấy, đó lại chính là chồng tương lai của chúng mày.”

“Thôi đi, tao chưa nghĩ xa như vậy.”

Thực ra tôi cũng ngầm thừa nhận những điều Thúy nói, cuộc sống mà, làm sao biết trước được những gì sẽ xảy ra. Có những người chúng ta tưởng rằng sẽ không bao giờ yêu, không bao giờ cưới nhưng đó lại chính là người sẽ cùng ta đi đến hết cuộc đời.

9. Chương 9

10 giờ đêm đó, tôi nhận được điện thoại của Cường, cậu ta bảo đang ở ngoài khu nhà trọ của tôi. Tôi không suy nghĩ gì chạy ra, quên cả cầm ô. Cường đứng dưới hiên trước một ngân hàng cách khu trọ của tôi vài bước chân. Tóc cậu ta hơi ướt, áo mưa vắt trên xe, thấy tôi thì giơ tay lên vẫy vẫy. Tôi chạy qua hỏi: “Mưa thế này không về nhà còn đến đây tìm tôi làm gì?”

Cậu ta cười cười: “Vừa đi liên hoan với mấy đứa trong lớp về.”

“Nhân dịp gì?”

“Tất nhiên là một dịp đặc biệt, Vân đoán xem.”

“Sinh nhật à?”

Cường lắc đầu, nụ cười vẫn không biến mất. Tự nhiên tôi nhớ ra một điều, tay bắt giắc túm lấy cánh tay cậu ta, mắt mở to kinh ngạc: “Không phải cậu đã...trúng...trúng...”

Cường hiểu ý tôi, gật gật đầu: “Ừ, tớ giành được học bổng toàn phần rồi. Thật bỏ công cầm đầu cầm cổ học cả tháng trời.”

Miệng tôi cũng từ từ nở ra một nụ cười: “Chúc mừng nhé! Cậu giỏi thật đấy, được đi học ở Anh, ngưỡng mộ quá! Thế bao giờ thì đi?”

Cường tắt cười, nhìn tôi bằng ánh mắt xa lạ, lại có vẻ như trách móc, rồi nhẹ nhàng nhả ra mấy chữ: “Vân muốn tớ đi làm à?”

Tôi há miệng định nói nhưng lại không biết phải nói gì, rõ ràng câu hỏi đó của Cường không chỉ đơn giản có như thế. Tôi gượng cười: “Chẳng phải cậu rất mong có được suất học bổng này sao?”

“Đúng là tớ đã rất mong, nhưng mà tớ lại tìm được một lí do giữ chân mình ở lại.”

Tôi không phải con ngốc, đương nhiên biết cậu ta đang muốn nói điều gì, nhưng cái nhìn chằm chằm của cậu ta khiến tôi không biết phải làm gì.

Đột nhiên Cường kéo tay tôi, miệng lại cười tươi như cũ: “Đi, đi ăn đêm.”

“Thôi, muộn rồi, với cả tôi ăn mặc thế này...” Nhìn lại tôi mặc bộ đồ ở nhà, còn Cường mặc áo sơ mi, quần jean dáng hoàng, chẳng xứng tí nào.

Cường vẫn cười như cũ: “Không sao mà.” Rồi cậu ta nhảy lên xe, mặc áo mưa, đội mũ bảo hiểm.

Tôi vẫn đứng đực ra, tiếp tục lấy một lí do khác: “Không có mũ bảo hiểm.”

Dường như biết trước tôi sẽ nói như thế nên cậu ta trả lời luôn: “Không cần, phạm luật một lần cũng được. Trùm áo mưa lên không ai thấy đâu. Phạt thì tớ chịu cơ mà. Đi nhanh lên.”

Không còn cách nào từ chối, tôi miễn cưỡng leo lên xe Cường, vì phải trùm áo mưa nên tôi lại tiếp tục miễn cưỡng ngồi sát vào cậu ta hơn lúc bình thường.

Trời mưa nên đường xá cũng thưa thớt người qua lại, ai nấy cũng chỉ vội vàng để trở về nhà, mặc dù mưa đã không còn lớn như lúc chiều nhưng cũng đủ làm ướt người. Tôi mặc quần áo mỏng manh nên hơi lạnh, bàn tay dính nước mưa cũng lạnh toát. Cứ như Cường hiểu thấu cơ thể tôi vậy, cậu ta luồn tay trái ra sau nắm lấy tay tôi kéo ra phía trước. Tôi hơi giật mình, muốn rút tay lại nhưng lại bị cậu ta giữ chặt.

“Đừng có tiết kiệm hơi ấm như thế chứ, nên chia sẻ cho bạn với. Mưa lạnh thế này!”

Bàn tay Cường cũng lạnh như tay tôi nhưng lớn hơn, bao gọn lấy tay tôi, một cảm giác ấm áp diệu kỳ lan tỏa xuống tận đáy lòng.

Chúng tôi cùng ăn cháo gà ở một quán ven đường, cùng ngắm mưa rả rích bên ngoài. Cảm giác ấm áp càng tăng lên khi cả hai ngồi sát cạnh nhau chứ không ngồi đối diện như mọi lần. Tôi vẫn còn nhớ hôm đó bà chủ quán nhìn chúng tôi đầy ngưỡng mộ: “Nhiều khi cô cũng muốn trở lại thời trẻ như các cháu. Vui phết!”

Cường khoác tay lên vai tôi: “Cô thấy bọn cháu đẹp đôi không ạ?”

Bà chủ gật gù đầu: “Đẹp đẹp!”

Tôi hất tay Cường ra: “Bọn cháu là bạn thôi cô ạ!”

Cường nghiêng đầu nhìn tôi: “Không phải ngưỡng. Vân đã ăn cháo của người ta rồi, nhẫn cũng đã đeo rồi, bây giờ còn chối cái gì?”

“Cái gì? Ăn ăn cái gì? Nhẫn đấy là...”

“Là là cái gì? Tự Vân đeo vào chứ tớ có ép đâu? Tớ không biết, Vân không trốn được đâu.”

Nhìn chúng tôi cãi nhau qua lại, bà chủ quán vừa làm vừa cười, lúc thanh toán tiền còn bớt cho chúng tôi 5 nghìn lẻ.

Trên đường về, Cường vẫn diễn lại màn cũ, kéo tay tôi vòng qua hông nhưng lần này tôi bạo dạn hơn, dùng cả hai tay ôm cậu ta, đầu áp vào lưng cậu ta. Ôm thế này tôi mới thấy Cường gầy gầy, nhìn bình thường thì khỏe khoắn, hóa ra người toàn xương.

“Cậu gầy thật đấy!” Tôi nói.

Cường hơi ngoái đầu lại, giọng như đùa: “Sao? Vân xót à?”

“Ừ, xót chứ!” Giọng tôi nhẹ bằng như một tiếng thì thầm và cảm nhận được người Cường hơi cứng lại, có lẽ là ngạc nhiên. Tôi không muốn trốn tránh hay lừa gạt chính tình cảm của mình, cái gì đến thì hãy cứ để cho nó đến thật tự nhiên, cứ để nó dâng trào. Thúy nói đúng, hãy cứ yêu kéo sau này lại hối tiếc vì tuổi xuân sẽ chẳng bao giờ quay trở lại.

Cường đi chậm, chiếc xe nhẹ nhàng lướt đi trong màn mưa mỏng. Bàn tay cậu ta siết chặt lấy tay tôi, giọng nhỏ nhẹ và nghiêm túc: “Vân, tớ thích Vân.”

Tôi mỉm cười, tôi không biết là Cường có thể cảm nhận được nụ cười của tôi sau lưng cậu ta không nhưng tôi vẫn mỉm cười và chỉ trả lời lại bằng một tiếng: “Ừm.”

Tôi biết Cường chắc chắn hiểu ý tôi, cậu ta rất thông minh nên chắc chắn sẽ hiểu, bởi vì có những thứ không nhất thiết phải nói ra thành lời nhưng ý nghĩa của nó còn lớn hơn. Có thể tình cảm của chúng tôi lúc đó chỉ đơn thuần là thích vì yêu là một cái gì đó quá thiêng liêng mà chúng tôi chưa thể chạm đến, nhưng tôi biết sẽ không dừng lại ở đó vì trong tôi và Cường đều có cái gì đó đang lớn dần lên.

Và trong đêm mưa ấy, tôi và Cường cứ lặng lẽ đi trên đường, mặc kệ những chiếc xe khác vội vã ngang qua. Tôi cứ ôm Cường như thế, Cường cứ nắm tay tôi như thế, cứ chậm chạp rong ruổi như thế và còn cả giọng hát vụng về, yếu ớt của tôi.

“Chiều này trên phố chợt có cơn mưa bay.

Giọt mưa vội vã nhẹ rơi mắt người,

Mưa có vui như em và anh?

Và mưa vẫn thế nhẹ lắm khi bên anh

Vì mưa cũng biết từ trong tim này,

Mưa với anh tối sao ngọt ngào...”

Mãi tới bây giờ những khoảnh khắc đẹp ấy vẫn còn in đậm trong tâm trí tôi, thỉnh thoảng tôi lại nhớ đến nó và cười ngây ngô. Giống như những khoảnh khắc đó chỉ vừa mới xảy ra ngày hôm qua, giống như tôi vẫn là đứa sinh viên năm 2 ngốc nghếch ngày nào, giống như nụ cười tươi sáng của Cường vẫn còn ở ngay trước mắt mà chỉ cần vươn tay ra là tôi có thể chạm vào khuôn mặt cậu ấy.

Trong cuộc đời này, hẳn là có nhiều chuyện chúng ta không muốn nhớ đến nhưng mọi thứ lại luôn đi ngược lại mong muốn, càng không muốn nhớ thì nó càng in đậm, dần dần trở thành một con đường mòn in sâu trong não, muốn xóa cũng không xóa được. Tôi đã từng muốn quên Cường, quên đi những tháng ngày tươi đẹp đó nhưng tôi nhận ra rằng mình vốn dĩ không thể quên và cũng không muốn quên. Tại sao phải cố gắng quên đi những khoảnh khắc khiến mình hạnh phúc? Nếu những kỷ niệm đó đã làm tôi hạnh phúc trong quá khứ thì hãy cứ để nó chiếm giữ một góc trong trái tim, để tôi có thể mỉm cười mỗi khi nhớ lại.

Cũng đã hơn 4 năm trôi qua kể từ ngày ấy, tôi đã có cuộc sống riêng, bây giờ Bo là tất cả với tôi, tôi cũng chỉ cần có thằng bé. Nhìn nó chạy tới chạy lui chơi đùa, cái chân ngắn tũn nhún nhún bước những bước dài sà vào lòng tôi, úp cái mặt nhỏ trắng hồng vào bụng tôi rồi ngẩng đầu cười nắc nẻ: “Mẹ, mẹ bé Bo quay quay đi!”

“Quay quay sẽ bị chóng mặt.” Tôi nheo cái mũi xinh xắn của thằng bé.

“Bo không chóng mặt đâu. Mẹ quay quay Bo đi mẹ.” Nó với cánh tay lên đòi tôi bế.

Tôi bế xốc thằng bé lên nhưng không quay tròn mà vỗ mấy cái vào mông nó: “Cuối tuần mẹ đưa Bo đi đám cưới cô Thúy nhé! Bo có thích không?”

Bo ngây thơ hỏi lại: “Đám cưới là gì hả mẹ?”

“Đám cưới là cô Thúy của con đi lấy chồng, cô và một chú nữa sẽ cùng sống với nhau như mẹ và Bo.” Tôi từ từ giải thích.

Thằng bé đảo mắt suy nghĩ một lát rồi hỏi tôi: “Thế bao giờ mẹ đám cưới ạ?”

Tôi ngậy người nhìn Bo, trong giây lát tôi không biết phải trả lời nó như thế nào, hình như câu hỏi quá khó đối với tôi. Khi nào thì tôi sẽ đám cưới?

Bước chân của ai đó đặt lên thềm nhà cùng với một giọng nam trầm làm tôi giật mình đôi chút: “Bo có thích chú đám cưới với mẹ con không?”

Tôi vừa ngẩng đầu thì Bo đã rời khỏi vòng tay tôi, chạy đến bên người đàn ông ngoài cửa, miệng reo lên: “Chú Trí!”

Anh cúi người bế Bo lên, ánh mặt trời của buổi chiều muộn từ bên ngoài hắt lên bờ vai rộng của anh làm tôi không nhìn rõ đôi mắt anh lúc đó nhưng nụ cười sáng lạn trên môi anh đổ lên mắt tôi thì rất rõ ràng.

Tôi cười gượng, như sợ anh hiểu lầm: “Em đang giải thích cho Bo biết thế nào là đám cưới.”

Anh gật đầu, ngồi xuống ghế: “Anh biết. Ở tuổi này, Bo sẽ thắc mắc rất nhiều thứ, đúng không?”

“Vâng, nó cũng giống như chúng ta hồi bé thôi mà.” Rồi tôi chuyển chủ đề: “Anh ở lại đây ăn cơm tối với mẹ con em nhé!”

Anh Trí nhún vai: “Nếu em đã mời thì anh cũng không khách sáo.”

Nghe nói đến ăn cơm, Bo quay ngoắt mặt vào lòng ngực anh Trí: “Bo chưa đói đâu mẹ ạ!”

Tôi ung dung đáp: “Vậy Bo cũng không cần ăn xúc xích luôn đúng không?”

Thằng bé phản ứng ngay, quay lại, chỉ chỉ vào cái bụng tròn xoe: “Bụng Bo sôi sôi, Bo phải ăn xúc xích mới được mẹ ạ!”

Cả tôi và anh Trí đều phì cười, tôi vươn tay xoa xoa cái bụng thằng bé: “Con heo béo lẻo mép này, dù bụng con có sôi thì mẹ cũng phải nấu cơm đã.”

Tối hôm ấy, mẹ con tôi đã tiếp đãi anh Trí bằng một bữa cơm rất đầm ấm, mặc dù không có đồ ăn đắt tiền, cao sang nhưng chứa đựng cả tấm lòng. Anh ngồi ăn cơm rất vui vẻ, có lẽ đã lâu anh không có một bữa cơm gia đình đúng nghĩa. Tôi có thể nhìn thấy niềm vui mừng xen lẫn khao khát ẩn hiện trong đôi mắt anh. Cái cách anh chăm sóc cho Bo lúc ăn cơm khiến tôi thực sự tin rằng anh coi thằng bé là con trai anh. Anh từng nói với tôi rằng, anh không thể gặp con trai mình, anh không muốn làm đảo lộn cuộc sống của con và người vợ cũ. Nếu thằng bé muốn coi người đàn ông mà mẹ nó yêu là bố thì hãy cứ để nó làm như thế, anh không muốn để con trai mình suy nghĩ nhiều, miễn là người đàn ông đó đừng ngược đãi thằng nhỏ là được rồi. Tôi có thể hiểu anh đau lòng đến cỡ nào, cùng lúc mất đi cả vợ lẫn con, cho nên chẳng thể trách khi anh nhìn thấy Bo thì anh lại yêu thương nó đến vậy.

Thấy Bo đứng lên ghé ôm lấy vai anh Trí đòi công, tôi nhẹ giọng quát: “Bo ơi, con ngồi xuống ngay ẹ, bát cơm của con vẫn còn một nửa đấy!”

Thằng bé nhìn tôi rồi nhún nhún cái chân không chịu nghe lời, tôi nhíu mày nạt: “Bo, mẹ nói có nghe không? Hôm nay chú sang chơi mà con hư như thế thì lần sau làm sao chú sang chơi nữa?”

Anh Trí quàng tay ôm nó vào lòng nịnh: “Không sao, không sao. Bo ngoan đúng không? Bo phải nghe lời mẹ, ăn hết cơm, mai chú mua xe cần cẩu cho Bo, được không?”

Thằng bé cười toe toét, gật gật đầu trong khi tôi lắc đầu bất đắc dĩ: “Cái thằng bé này, chỉ thế là nhanh. Anh cứ chiều nó như thế thì nó hư đấy ạ!”

Anh không nói gì, chỉ mỉm cười, nụ cười ấy khiến tôi nảy sinh ra một loại ảo giác. Tôi vội cúi đầu xuống bát cơm như một đứa trẻ đang trực trào nước mắt mà không muốn để bố mẹ thấy. Tôi không biết con trai tôi liệu có đang bị ảo giác giống như tôi hay không. Lúc đầu, tôi không biết vì sao Bo lại hào hứng mỗi khi anh Trí đến, nhưng bây giờ thì tôi chợt hiểu ra, thằng bé cần có bố. Có phải tôi quá ích kỷ rồi không? Tôi giữ đứa con này cho riêng mình, tôi đã nghĩ nó không cần đến một người đàn ông, tôi đã nghĩ có thể một mình dạy dỗ con mà chẳng cần đến ai cả, sẽ mang đến cho nó tất cả những điều tốt đẹp nhất, mọi tình yêu mà một người mẹ có. Nhưng, tôi đã nhầm, hoàn toàn nhầm rồi thì phải. Giờ thì tôi đã nhận ra, mong muốn có một người cha chính là bản năng của mọi đứa trẻ. Tôi nghĩ đến bố đẻ của Bo, tay tôi bất giác run rẩy, vội vàng đặt bát đĩa xuống mâm.

“Em làm sao thế Vân? Không khỏe à?” Tôi đã không để ý rằng anh Trí vẫn quan sát tôi từ nãy tới giờ. Nhìn cách anh quan tâm đến tôi, tôi không thể nói rằng mình không có cảm giác gì.

“Em không sao đâu ạ! Anh cứ ăn đi.”

Anh không có vẻ gì là yên tâm nhưng cũng không biết phải làm gì nên quay sang nói với Bo: “Bo, con mau ngồi ăn ngoan. Mẹ giận rồi kìa. Chú với Bo ăn thì được không?”

Bo tròn mắt nhìn tôi, tụt xuống ghế ngồi nghiêm chỉnh rồi chu miệng lên hỏi: “Mẹ giận gì thế mẹ?”

Tôi lắc đầu cười, vươn tay sang vuốt má Bo, động viên thằng bé ăn nhiều hơn và tạm quên đi nỗi lo đang cháy trong mình.

Ngày Thúy cưới, hai mẹ con tôi lên trước một ngày để xem có thể giúp gì được không nhưng cũng chẳng giúp được gì vì vướng con nhỏ. Nhìn cái mặt rạng rỡ của Thúy mà tôi cũng hạnh phúc lây. Thực ra tôi cũng đã từng mơ đến ngày này như bao nhiêu cô gái trẻ khác, cũng được tất tả chuẩn bị mọi thứ cho đám cưới của riêng mình, có một người đàn ông của riêng mình, sẽ luôn miệng kêu mệt nhưng đôi mắt thì không ngừng dâng lên niềm hạnh phúc. Trinh cũng từng có một giấc mơ như thế và khi nhìn thấy Thúy mặc bộ váy cưới màu trắng tinh khôi lộng lẫy thì tôi tin Thúy đã hoàn thành ước mơ của tôi và Trinh.

Lễ cưới truyền thống diễn ra trong một khách sạn khá sang trọng, mẹ con tôi ngồi chung bàn với đám bạn ở lớp cao đẳng trước đây, đứa nào đứa nấy mặt tươi như hoa, có đứa đã lập gia đình, có đứa chưa, có đứa đi một mình, có đứa đi với chồng, với người yêu, cũng có đứa bế con đi ăn cỗ giống tôi. Cả lũ đều kể lể, trò chuyện rất vui vẻ, cũng lâu chưa có buổi gặp mặt nào đông vui thế này. Ai nhìn thấy Bo cũng muốn bế nó một chút, được cái con trai tôi không biết lạ là gì, rất thân thiện, ai cười với nó là nó chịu theo.

Chúng tôi ngồi trò chuyện một lát thì trên sân khấu xuất hiện người dẫn chương trình, anh ta giới thiệu một hồi rồi từ ngoài cửa chính cô dâu, chú rể nắm tay nhau tiến vào. Ánh đèn chiếu theo từng bước đi

của họ. Chú rể mặc lễ phục đen, tóc chải gọn gàng, dáng dấp phong độ, dù cô dâu mặc váy cưới xinh đẹp lên sân khấu. Tiếp theo đó là gia đình hai họ phát biểu, tôi không nghe được mấy vì còn phải canh chừng thằng nhóc nghịch ngợm nhà tôi. Lúc ngẩng lên thì đã thấy đèn phản trao nhẫn, trong khung cảnh màu trắng lãng mạn với hoa hồng, ánh đèn vàng lung linh và các thiên thần nhỏ, họ đã thực sự thuộc về nhau. Thúy nở nụ cười e ấp đáng yêu, không thể tưởng tượng được Thúy cũng có nụ cười dịu dàng đến như thế. Tất cả khách mời đều vỗ tay tung hô vô cùng nồng nhiệt.

Một bạn nói: “Không nghĩ Thúy cũng có lúc dịu dàng vô hại thế kia. Lấy chồng rồi có khác.”

Đúng là Thúy có hơi khác thật nhưng tôi biết nó sẽ chẳng chịu thua thiệt khi về nhà chồng đâu. Thúy là đứa vô cùng thực tế.

Sau khi tất cả các nghi thức đã diễn ra thì chúng tôi bắt đầu nhập tiệc, cô dâu chú rể đi tiếp rượu từng bàn. Lúc đến bàn tôi, Thúy ghé vào tai tôi nói nhỏ: “Xong thì về nhà nghỉ đợi tao. Tao có việc cần bàn với mày.” Tôi chỉ gật nhẹ đầu một cái, không để lộ sự bất an trong lòng.

Lúc đã ăn uống xong, chúng tôi tranh nhau ra chụp ảnh với cô dâu, chú rể. Mẹ con tôi được ưu tiên chụp chung với cô dâu, chú rể một tấm. Khi ánh đèn flash của chiếc máy ảnh lóe lên xong thì mắt tôi cũng vô tình nhìn thấy một dáng người, tôi không thể tự khống chế được mình cứ nhìn chăm chăm vào người đó. Tôi không thể lí giải nổi tại sao người này lại có mặt ở đây hôm nay. Dường như cảm nhận được ánh mắt của tôi, anh ta liền ngẩng đầu lên, hai ánh mắt bất ngờ chạm nhau. Người đó nhíu mày nhìn tôi, còn tôi ngây người mất mấy giây mới định thần lại được, lập tức ôm chặt Bo chạy ra ngoài, không cần quan tâm chuyện gì xảy ra đằng sau. Bo thì luôn mồm hỏi: “Mẹ ơi, mẹ chạy đi đâu đấy? Bo phải chụp ảnh với cô Thúy.”

Tôi không còn tâm trí để trả lời thằng bé, cứ cắm đầu chạy. Chỉ tiếc là tôi không thể chạy nhanh hơn nữa vì anh ta đã đuổi kịp, kéo tôi lại đối mặt với anh ta. Tôi vừa ngây dại, vừa sợ hãi lại vừa vô cùng phẫn nộ, còn anh ta, cứ nhìn tôi rồi lại nhìn Bo, đầy kinh ngạc như không thể kinh ngạc hơn được nữa.

“Cô...cô chính là...” Đó là tất cả những gì anh ta có thể thốt lên được sau bấy nhiêu năm.

“Tôi không quen anh!” Tôi hùng hổ định bước đi nhưng lại bị anh ta cầm tay kéo ngược lại một cách thô bạo.

“Cô không quen tôi vậy sao phải bỏ chạy?”

Tôi nhếch miệng cười, nhìn anh ta bằng ánh mắt coi thường rõ ràng. Mấy năm qua đi, anh ta vẫn thế, vẫn đạo mạo, quá đẹp trai, nhưng nay còn có vẻ lịch lãm, quyến rũ của một người đàn ông thành đạt. Dù anh ta đã có vợ nhưng lại chẳng có vẻ gì là mang theo sự ràng buộc của gia đình mà vẫn giữ được phong thái phong lưu, lãng tử như xưa, có lẽ cũng chính vì cái dáng vẻ này mà biết bao cô gái say đắm, trong đó có cả Trinh.

“Đặng Minh Hải. Tôi không nhớ nhầm tên anh chứ?” Tôi đọc tên anh ta bằng cái giọng khinh khỉnh nhất mình có. Nếu đã buộc phải đối mặt thì tôi cũng không cần thiết phải né tránh làm gì.

“Vậy mà cô nói cô không quen tôi?”

“Đối với anh, những ai biết tên anh thì đều là quen sao? Tôi thì không nghĩ thế. Tôi sẽ tự khinh bỉ mình nếu tôi nhận là tôi có quen anh.”

Hải im lặng nhìn tôi một lát rồi cười khan hai tiếng, không cần bày ra bộ mặt đạo mạo giả tạo nữa: “Tôi nên khen cô có trí nhớ tốt hay sợ vì cô thù quá giai đây?”

“Anh nghĩ anh đáng để tôi hận thù ư? Anh còn không đáng để lưu trong bộ nhớ của tôi chứ đừng nói là đáng để hận thù.” Tôi vẫn cứng giọng nói, cố không để anh ta nhìn ra sự run rẩy của mình.

Trong khi tôi và Hải nhìn nhau không chớp mắt thì Bo kéo kéo áo tôi: “Mẹ ơi, chú này là ai?”

Tôi cau mày gắt nhỏ: “Con trật tự đi.”

Hải chuyển qua nhìn thằng bé, nghi hoặc hỏi: “Đứa bé này là...?”

“Nó là con trai tôi.” Tôi trả lời, lùi lại một bước, theo bản năng ôm Bo vào lòng như muốn bảo vệ con khỏi một sinh vật gớm ghiếc.

“Cô đã lập gia đình rồi sao?” Mắt anh ta chứa đựng ý cười nham hiểm: “Tôi trông đứa bé này không giống cô lắm. Hình như nó rất giống bố nó?”

“Đó không phải chuyện của anh!”

“Chuyện trước đây tôi thật sự không cố ý, cũng không nghĩ mọi chuyện lại trở nên tệ như vậy. Mong cô hãy tin tôi.” Hải đột nhiên xuống nước một cách đáng ngờ: “Cô biết đấy, tôi cũng không mong một kết cục như thế, khi đó tôi còn quá trẻ.”

“Tôi chẳng biết gì hết. Tôi chỉ biết kẻ đang đứng trước mặt tôi bây giờ là một con quái vật, một tên khốn vô trách nhiệm. Anh không đáng mặt đàn ông.” Tôi cố tình nhấn mạnh câu cuối.

Đúng lúc ấy có vài người đi qua, tò mò nhìn cả tôi và anh ta. Không thể tin, anh ta rất nhanh chóng lấy lại nụ cười quá dối hiền lành vô hại, nụ cười mà anh ta từng giành cho Trinh, gật đầu chào họ như là anh ta chỉ đang đứng trò chuyện với một người bạn bình thường. Sau khi họ đi, nụ cười ấy biến mất còn nhanh hơn. Thật đáng ghê tởm!

Anh ta nheo mắt lại một cách ẩn ý: “Không đáng à? Tôi nói cho cô biết, đừng cố tình động vào lòng tự tôn của một thằng đàn ông kéo sau này lại hối hận. Tốt nhất là cô nên biết điều một chút, trả lại cho tôi thứ thuộc về tôi.”

“Tôi chẳng giữ gì của anh hết. Anh cút đi, đồ cặn bã.”

“Cô...” Anh ta hung hăng nhìn tôi, đầy giận giữ như chuẩn bị xông vào bóp nghẹt cổ tôi.

Trong khi tôi còn chưa nghĩ ra phải đối phó với anh ta ra sao thì đám bạn của tôi từ bên trong chạy ủa ra gọi, lôi kéo tôi: “Vân, đi một lát đi. Chẳng mấy khi có dịp gặp nhau thế này.”

Tôi biết đây là thời điểm thoát khỏi Hải nên vội vàng đồng ý ngay lập tức. Hải cũng không có ý ngăn cản tôi, chỉ nói thêm một câu, tuy nhỏ nhưng uy lực của nó lớn đến nỗi làm tôi chết đứng: “Đừng lo, tôi sẽ đến tìm cô sớm thôi.”

Phải đến tối muộn Thúy mới có thể tới nhà nghỉ tìm tôi, trông nó có vẻ mệt mỏi, vừa vào cửa đã nằm rũ trên giường bên cạnh Bo. Tôi phải ra hiệu cho nó nhẹ nhàng kéo Bo tỉnh giấc.

“Mày có chuyện gì muốn nói với tao thì mau nói đi rồi về mà động phòng, không chồng mày lại đến tìm tao đánh ghen bây giờ.” Tôi vừa rót cho Thúy cốc nước vừa trêu.

Thúy ngồi bật dậy, mặt nó căng thẳng và nghiêm túc: “Hải đã nói gì với mày?”

Thì ra Thúy cũng nhìn thấy Hải đuổi theo tôi chiều nay, tôi hậm hực hỏi: “Tao phải hỏi mày mới đúng. Tại sao mày không nói cho tao biết Hải trong danh sách khách mời?”

Thúy thở dài, trông nó có vẻ khó xử: “Nói thật là tao cũng không biết. Mãi đến lúc đi chúc rượu mới thấy anh ta ngồi lù lù ở đấy. Vì đó là trong danh sách khách mời nhà trai nên tao không để ý, mày ở bên nhà gái nên tao nghĩ chắc cũng không chạm mặt nhau. Mà tao cũng đã chuộc lỗi rồi còn gì, nếu không làm sao mày thoát được?”

“Thì ra mày bảo mấy đứa kia ra gọi tao đi chơi à?”

“Chứ ai vào đây nữa.”

“Thế Hải có họ hàng gì với nhà chồng mày đấy?”

“Họ hàng gì đâu.” Thúy phẩy tay “Tao vừa hỏi chồng tao rồi. Tên Hải đó với chồng tao là bạn học thời phổ thông, nhưng coi như quan hệ xã hội nhiều hơn vì chồng tao là bác sĩ điều trị ẹ Hải.”

“Mẹ Hải bị bệnh tim à?” Tôi kinh ngạc hỏi.

“Ừ, mới 2 năm trở lại đây thôi. Có vẻ khá phức tạp nên chân chừ chưa phẫu thuật, hình như tháng sau sẽ làm.”

Thật ra chuyện nhà đó tôi không có hứng thú để quan tâm, cái tôi quan tâm là Hải sẽ đối phó với tôi như thế nào.

“Mày đã nói gì với chồng mày chưa?” Tôi hỏi.

“Tao cũng đang phân vân, không biết có nên nói chuyện của bọn mình cho anh ấy nghe không. Thấy tao hỏi về Hải, anh ấy cũng thấy lạ và tò mò lắm nhưng tao cũng chỉ ậm ừ, chưa dám nói gì.”

Hai chữ “bọn mình” mà Thúy nói ra khiến tôi cảm thấy thực sự rất ảm áp, rõ ràng chuyện này không liên quan đến Thúy nhưng nó lại xem những khó khăn mà tôi đang mắc phải như chính khó khăn của nó. Giờ tôi mới biết, tôi may mắn biết bao nhiêu, tôi không có nhiều tiền nhưng bù lại tôi có một gia đình luôn ở bên âm thầm ủng hộ, nâng đỡ; một đứa con trai đáng yêu và hai người bạn quá tuyệt vời. Tôi còn cần gì nữa? Người ta có thể nghèo về vật chất nhưng nếu nghèo tình cảm sẽ khủng khiếp đến thế nào? Nếu không có Thúy ở bên lúc này chắc tôi sẽ cảm thấy rất bơ vơ và mất hoàn toàn phương hướng. Nghĩ đến đây, tôi không sao kìm lòng được, ôm chặt Thúy vào lòng, nói nhỏ: “Cảm ơn mày, tao chưa bao giờ nói với mày phải không?”

Thúy đánh nhẹ vào lưng tôi: “Con hâm này, cảm ơn gì mà cảm ơn. Mày coi tao là người ngoài à?”

“Không, tao nhận ra là từ khi Trinh đi, mày là người duy nhất hiểu rõ mọi chuyện, luôn sáng suốt, ở bên cổ vũ tinh thần cho tao.” Tôi gần như phát khóc nhưng vẫn còn nhớ được hôm nay là ngày cưới của Thúy. Nếu tôi khóc, nó sẽ khóc theo, tôi không thể để nó về nhà với đôi mắt đỏ mọng được.

“Tao coi mày với Trinh như chị em, coi Bo như con trai tao, dĩ nhiên tao phải cùng mày vượt qua rồi. Hay tối nay tao ở đây ngủ với hai mẹ con mày nhé!”

Tôi vội đẩy nó ra: “Dở hơi à? Nhà chồng mày có quý mày đến mấy cũng không được tùy tiện. Ngày đầu tiên về nhà chồng mà đã ra ngoài ngủ. Mau về nhà đi, cũng muộn rồi đấy.”

“Thôi được rồi. Thế mai mày về luôn hả?”

“Ừ, sáng mai về luôn, chiều còn đi làm.”

“Được rồi, nhớ là đừng suy nghĩ lung tung. Hải không thể cướp con trai chúng ta đi được đâu.”

Tôi gạt mạnh đầu để nó yên tâm hơn, nhưng thực ra trong lòng vẫn thấp thỏm không yên.

Thúy về rồi mà tôi nằm mãi cũng không sao ngủ được, trong đầu cứ hình dung ra những gì mình có thể sẽ phải trải qua, nếu tôi mất Bo? Nếu tôi thực sự mất thằng bé? Tôi không dám nghĩ quá xa và cố đưa mình vào giấc ngủ. Trong lúc nửa tỉnh nửa mơ, cơn ác mộng gớm ghiếc mà quen thuộc lại dội về khiến tôi tê cứng, tiếng la hét, tiếng cười nói, tiếng mắng ****, những âm thanh hỗn tạp vang vang, cả sự bất lực của tôi, thật quá rõ ràng. Rồi tôi lại thấy Bo bị người ta cướp đi nhưng tôi chẳng thể làm gì, không thể động đậy, không thể vươn tay ra cứu thằng bé dù nó đang gào khóc thảm thiết ngay trước mắt. Tôi giật mình bừng tỉnh, nước mắt đầm đìa, vội quay sang nhìn đứa con trai nhỏ vẫn đang ngủ yên lành ngay bên cạnh, tôi mới thở phào nhẹ nhõm. Ngồi dậy dựa người vào tường, tôi vẫn chưa thể cầm được nước mắt tự động tuôn ra, co quắp cả người lại và trong đầu cứ hiện ra những mảng ký ức sáng tối đau thương như một cuộn phim đen trắng dài tập.

10. Chương 10

Tôi nghĩ rằng Cường sẽ không thể nào tưởng tượng nổi sau khi anh đi, 3 chúng tôi đã phải trải qua những chuyện gì, chẳng khác nào từ dưới địa ngục bước lên rồi lại sảy chân rơi xuống một cái vực thẳm không đáy khác, không có lấy một lối thoát hay ánh sáng nào. Không thể tin, cho đến giờ tôi vẫn không thể tin, chỉ sau một đêm mà cuộc sống tươi đẹp của chúng tôi đã biến thành màu đen. Giống như khi bạn thức giấc vào một buổi sáng thì mọi thứ tốt nhất bên cạnh bạn đều hoàn toàn biến mất.

Vào chính cái đêm định mệnh ấy, chúng tôi như ngày thường, sau khi tan ca ở quán Green coffee thì sẽ về nhà. Hôm đó, Hải bận nên không tới đón Trinh được, tôi và Trinh định đi ăn khuya, cũng lâu hai đứa không

được cùng về nhà. Mới vào quán, ăn được mấy thìa cháo thì ông chủ Quán của chúng tôi gọi điện thoại cho Trinh nói là có gì đó nhầm lẫn ở quán, muốn gọi nó quay lại để hỏi. Trinh khá hoang mang nên chẳng kịp ăn nốt mà kéo tôi cùng quay lại quán, nhờ có mắt mát gì thì còn có tôi có thể giúp nó minh oan.

Dĩ nhiên, quán lúc đó chẳng còn ai, vắng tanh, mọi người đã dọn dẹp xong xuôi và ra về. Ông Quân ngồi sẵn ở quầy rượu vừa hút thuốc vừa chờ chúng tôi. Khi ông ta thấy tôi đi cùng Trinh thì thoáng ngạc nhiên, đứng dậy cười: “Hai đứa đi cùng nhau à?”

“Vâng, anh gọi em lại có việc gì không ạ? Nhầm lẫn gì vậy anh?” Trinh sốt ruột hỏi.

Ông ta vẫy Trinh lại: “Em đi vào đây anh bảo. Có chút chuyện anh phải nói riêng với em.”

Trinh quay lại nói với tôi: “Mày chờ tao chút!”

Tôi gật đầu rồi kéo cái ghế bên cạnh ra ngồi, nhìn Trinh theo ông Quân vào phòng riêng mà trong lòng tự nhiên dâng lên sự bất an khó hiểu. Chưa bao giờ ông chủ gọi riêng nhân viên nữ vào phòng bao giờ, không hiểu có chuyện gì không thể nói trước mặt tôi.

Khoảng 15 phút trôi qua, đột nhiên trong phòng vang lên tiếng va đập mạnh, liền theo đó là tiếng hét của Trinh. Tôi hốt hoảng chạy đến đập cửa: “Trinh! Trinh! Làm sao thế?”

“Vân ơi! Cứu!” Tiếng Trinh vọng ra, còn chưa kịp nói hết câu thì đã nín bặt. Tôi hoảng quá, luống cuống không biết phải làm gì, chỉ biết đập cửa thình thình. Rồi một ý nghĩ hiện lên trong đầu tôi, phải tìm ai đó giúp đỡ, công an, tôi run rẩy lấy điện thoại ra bấm 113, còn chưa kịp bấm xong thì không biết từ đâu ra xuất hiện 3 người đàn ông chạy ra giữ chặt lấy tôi, giằng mất điện thoại của tôi, ném đi chỗ khác. Tôi cố giãy giụa bằng tất cả sức lực mình có, kêu la ầm ĩ nhưng một bàn tay to lớn bịt chặt miệng tôi, giữ hai tay tôi khiến tôi không sao kháng cự được. Đầu óc tôi bắt đầu trở nên hỗn loạn, hoảng hốt, lơ mơ hiểu ra mọi chuyện.

Một trong 3 tên đàn ông nói lớn vào phòng: “Anh ơi, ngoài này có 1 con, tính sao?”

“Mang nó vào đây!” Trong phòng có tiếng trả lời.

Chúng lấy một trùm chìa khóa khác để mở cửa vào phòng. Bên trong, cảnh tượng mà tôi không mong muốn nhất hiện ra, Trinh bị lão Quân đè chặt trên chiếc ghế sofa màu kem dài, áo sơ mi trắng của nó đã bị giật tung cúc áo, xộc xệch, tóc rối bời. Vì cả hai chúng tôi đều bị bịt chặt miệng nên chỉ có thể trao đổi với nhau qua ánh mắt. Đôi mắt đen vốn trong sáng của Trinh giờ đây đầm nước mắt, tôi chỉ nhìn thấy sự hoảng loạn và sợ hãi tột độ. Trinh đang sợ hãi, rất sợ hãi, tôi biết, tôi không thể trao cho nó một cái nhìn bất lực được. Giữa hai chúng tôi phải có một người tỉnh táo để suy nghĩ tìm đường thoát thân và đó là tôi, chỉ có thể là tôi, Trinh chỉ có thể trông chờ vào tôi.

Lão Quân nhìn tôi, nhếch miệng cười: “Vân, đáng ra em nên đi về, đây là em tự chuốc lấy, đừng trách anh.”

Khi lão ta nói đến đây, tôi lặng đi, đầu óc mờ mịt, tôi đã nhìn ra ngõ cụt ngay trước mắt mình. Nhưng, Trinh kêu lên, liên tục lắc đầu như muốn nói gì đó. Lão Quân nhìn xuống Trinh, bỏ bàn tay đang bịt miệng nó. Trinh vừa khóc vừa cầu xin: “Không, không. Hãy tha cho bạn tôi, đừng hại bạn ấy, tôi xin ông, hãy tha cho bạn tôi, tha cho chúng tôi. Tôi van ông, đừng làm thế, đừng hại Vân.”

Trinh lặp đi lặp lại những lời van xin thảm thiết đến đau lòng. Tôi chẳng phản ứng được gì ngoài việc cứ nhìn chăm chăm vào nó. Nó đang làm gì thế? Nó đang bảo vệ tôi ư? Thế mà tôi tưởng tôi có thể bảo vệ nó, tôi chỉ là một đứa vô dụng, chỉ có thể phản bác bằng mấy tiếng ưm ưm vô nghĩa. Không, tôi không muốn thế, không muốn thế! Trinh, tao không muốn thế!

Lão Quân vứt bàn tay to lớn, bắn thiu của lão lên gương mặt non nớt của Trinh: “Được rồi, đừng khóc, cục cưng! Anh đã làm gì đâu nào? Anh chỉ muốn mấy thằng em kia cũng được hưởng thụ một chút thôi mà, nhưng em đã nói không muốn thì anh chiều, miễn là em phải ngoan ngoãn nghe lời.” Rồi lão ta cười nham nhở, dấu vết của tuổi tác hiện rõ trên khóe mắt làm tôi càng thêm kinh tởm.

Kẻ đang bịt miệng tôi hỏi: “Anh muốn chơi trò gì đây?”

“Chúng mày giữ chặt lấy con bé đó, cho nó xem phim miễn phí một lần cũng được.” Lão ta trả lời.

Tôi còn chưa kịp có phản ứng gì thì cái tên ông chủ mặt người dạ thú kia đã cúi xuống xé hết quần áo trên người Trinh ra. Trinh hét lên một tiếng bị thương làm tim tôi co thắt lại. Thân thể trắng trẻo không dính chút bụi trần của Trinh trần trụi trước mặt 4 tên đàn ông dâm dăng. Chúng mở to mắt nhìn chăm chăm vào Trinh một cách thích thú. Trinh giãy giụa, tôi cũng giãy giụa nhưng càng giãy lại càng bị chúng giữa chặt đến mức toàn thân đau nhức.

Trinh kháng cự và la hét ghê quá nên bị lão Quân tát mạnh một cái, chắc chắn là rất đau nhưng nó như hoàn toàn vô cảm trước cái tát ấy, vẫn giãy, vẫn gào thét, nước mắt tôi bắt đầu trào ra không ngừng, chỉ muốn lao đến chỗ Trinh. Một kẻ trong số đó bước lên giữ chặt hai tay Trinh lên phía trên đầu. Trinh hoàn toàn bị khống chế, chỉ biết khóc nức nở, bấn loạn, la hét đau đớn. Nhìn thấy người bạn thân nhất của tôi, người mà tôi luôn coi như chị em ruột đang bị một kẻ vô lại xâm phạm, chà đạp khiến tôi muốn nổ tung. Tôi khóc thay cho Trinh, sợ hãi thay cho Trinh, đau đớn thay cho Trinh, chỉ có tiếng hét của tôi không sao thoát ra khỏi cổ họng. Tôi chỉ biết khóc, nước mắt đầm đìa trên má, cảnh tượng thú tính trước mắt làm tôi còn đau hơn bị tra tấn, phanh thây. Trinh la hét ngày một lớn hơn, nó gọi tên tôi, nó muốn tôi giúp nó, đôi mắt ấy cứ nhìn về phía tôi cầu cứu. Đôi mắt ấy càng làm tôi thêm quẫn quai, càng làm cho tôi đau. Nỗi đau ấy đến tận bây giờ tôi vẫn còn cảm nhận được rất rõ, tim tôi vẫn co thắt lại, cả người vẫn lạnh toát và vẫn thường giãy vò tôi trong những cơn ác mộng triền miên. Tôi không bị cường bức về thể xác nhưng chúng đã cường bức tinh thần tôi. Tôi không chắc rằng điều này kinh khủng hơn nhưng từ sâu thẳm trong tâm hồn, tôi không bao giờ muốn tôi, Trinh hay bất kỳ cô gái nào lại bị rơi vào hoàn cảnh ấy, không muốn có thêm ai chịu đựng sự giãy vò mà chúng tôi từng trải qua.

Trong cuộc đời, tôi chưa bao giờ thấy mình bất lực như thế, nỗi đau nhỏ bé trên người tôi khi bị hai tên còn đồ giữ chặt chẳng thấm vào đâu so với nỗi đau mà Trinh phải chịu đựng. Trinh hét đến khản cả giọng, nước nứa điên cuồng, nhưng nó càng la hét, càng đau đớn thì lão Quân càng hưng phấn hưởng thụ. Gương mặt phóng dăng đáng khinh của lão hoàn toàn đối lập với gương mặt đỏ ửng đầm nước của Trinh. Có một điều mà tôi không ngờ đến là khi lão Quân hưởng thụ xong thì để cho kẻ vừa giữ tay Trinh thay thế vị trí của lão ta.

Tôi trợn mắt lên kinh ngạc, cổ vùng mạnh lên lần nữa, tôi muốn cứu Trinh, tôi không muốn mình chỉ giương mắt lên nhìn như thế này, nhưng vẫn không thể thoát khỏi đôi tay rắn như gọng kìm. Tôi đã không còn nghe thấy tiếng la hét hay nức nở của Trinh. Nó hoàn toàn nằm im lìm, để mặc cho tên đàn ông ra sức chà đạp, đầu nó nghiêng sang một bên, đôi mắt vô hồn nhìn tôi, cánh tay vươn ra không trung hướng về phía tôi. Tôi không đủ can đảm để tiếp tục nhìn nữa, nhắm nghiền đôi mắt lại, nước mắt tuôn ra có lẽ còn nhiều hơn tất cả những thời gian trước cộng lại. Tôi đã ước đó chỉ là một cơn ác mộng nhưng dù có nhắm mắt rồi lại mở mắt cả chục lần thì cảnh tượng phía trước vẫn thật đến đau lòng.

“Thôi đủ rồi, thả hai đứa nó ra!” Lão Quân ra lệnh rồi cầm quần áo mặc lên, vuốt vuốt lại mái tóc.

Thấy ba tên nhìn nhau ngơ ngác thì lão chú thích thêm: “Nếu cả 3 đứa mày cùng chơi nó thì nó sống được chắc? Tha cho chúng nó.”

Chúng buông tôi và Trinh ra với vẻ tiếc rẻ. Tôi liền lao đến bên Trinh ôm chặt lấy thân thể run rẩy của nó, nhặt chiếc áo bị quăng tả tơi dưới đất trùm lên rồi quay lại nói với bọn đàn ông xúc vật phía sau: “Tôi sẽ không bỏ qua cho các người đâu. Tôi sẽ cho các người ngồi tù.”

Đáp trả tôi là cái nhếch môi khinh thường của lão Quân: “Kiến kiện củ khoai. Nói cho các em biết, anh hơn các em 20 tuổi, cắm rễ ở cái đất Hà Nội này từ lâu rồi. Em nghĩ tự dưng anh có thể mở được cái quán này sao? Các em nên suy nghĩ cho kỹ kẻo sẽ tự hại chính mình.”

Lão ta thản nhiên nhìn vào đôi mắt căm hận của tôi rồi lại nhìn xuống Trinh, thông thả nói: “Trinh à, là do em không biết suy xét tình hình, đừng trách anh. Thật không ngờ thằng nhãi ranh ấy còn chưa từng đụng đến em.” Lão cười khẩy: “Nhưng em cũng thật ngây thơ, anh chẳng lạ gì thằng Hải. Nó là công tử, ăn chơi bạt mạng, tiêu tiền như nước, thiếu gì gái đẹp. Em chỉ là một đứa con gái tỉnh lẻ nghèo kiết xác, có nhan sắc mà không biết dùng đúng chỗ. Em nghĩ nó sẽ chung thủy với em suốt đời chắc? Anh nghĩ em không nên mơ mộng đến thế, cô bé lọ lem chỉ là câu chuyện cổ tích thôi, hơn nữa lọ lem là con bá tước, mang trong mình dòng máu quý tộc. Còn em thì sao? Tin anh đi, nó sẽ chẳng chịu cưới một đứa con gái tay trắng như em đâu.”

Lão ta cười lớn, tôi không chịu được hét lên: “Cút đi! Các người cút hết đi. Để chúng tôi yên.”

Bọn chúng khoan thai bước ra khỏi phòng, tiếng cười gồm ghiếc vẫn còn vọng lại. Chỉ còn lại tôi và Trinh, nhìn Trinh chẳng khác gì một con búp bê mất linh hồn, bị người ta chơi đùa đến tan nát, nó chẳng nói lấy một câu nào, cứ nằm yên, đến nước mắt cũng chẳng buồn chảy ra nữa. Trên người Trinh vẫn còn lưu lại những vết ửng đỏ, đau lòng hơn nữa là dòng máu đỏ chảy dài trên đùi Trinh, thấm đẫm chiếc ghế sofa. Tôi lau, lau, lau hết máu trên người Trinh, dùng tất cả những gì có thể lau được. Cả người tôi run rẩy, không thể nhớ nổi mình đã làm những gì, trong cổ họng chỉ có thể phát ra những tiếng nức nở nghẹn ngào. Cuối cùng mắt tôi lại chạm đến đôi mắt đau thương vô hồn của Trinh, tôi chỉ còn biết ôm trầm lấy Trinh, nói những lời xin lỗi mà tôi biết là nó chẳng cần đến, cái gì cũng không còn cần thiết nữa, cái gì cũng đã quá muộn rồi.

Không biết bao lâu sau tôi mới cảm nhận được bàn tay Trinh vỗ nhẹ nhẹ lên vai mình, giọng nói trong trẻo của nó chỉ còn là tiếng thiếu thảo: “Mặc quần áo giúp tao.”

Tôi vụng về giúp Trinh mặc quần áo, bàn tay cứ run lấy bầy mà không sao kiểm soát được. Trinh nắm lấy tay tôi, nói: “Bình tĩnh.” Rồi nó lại lau giọt nước mắt đang lăn ra từ khóe mắt tôi, nhẹ nhàng nhả hai tiếng: “Đừng khóc.”

Tôi gật đầu, hít sâu một hơi, tôi biết Trinh đang rất đau, tôi không thể làm nó càng thêm đau lòng, tôi phải là người tỉnh táo.

Lúc tôi dìu Trinh ra khỏi phòng riêng của lão Quân thì thấy lão đang ngồi vắt chân uống rượu một mình. Thấy chúng tôi, lão ném ra một cái nhìn châm chọc và một xấp tiền: “Đây là những gì các em đáng được hưởng, nhận lấy đi. Nếu thiếu hay cần gì thì có thể gọi cho anh.”

Toàn là những lời lẽ bần thủ, tôi không biết có lọt vào tai Trinh chút nào không, chỉ thấy mặt nó đỏ dần như cũ. Tôi chẳng thêm nói gì với lão ta, cảm giác không cần thiết phải nói với loại người cặn bã, vô nhân tính đó. Vốn dĩ con người hơn con vật ở tình cảm và đạo đức, nếu đã mất đi hay không có thì chẳng phải cũng chỉ là loại động vật biết nói và hành động theo bản năng thôi sao? Nếu lão ta đã tự tước đi phần người của chính mình thì tôi cũng chẳng cần phải tôn trọng làm gì. Tôi chỉ nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt và ánh mắt như thể trông thấy một loài động vật tầm thường. Lão ta thoáng ngẩn người, như là không ngờ được thái độ của tôi lại trở nên như vậy.

Tôi dẫn Trinh ra về khi đã rất khuya, đường phố vắng tanh, xe bus tất nhiên chẳng chờ chúng tôi, khó khăn lắm mới vậy được một chiếc taxi. Tôi còn nhớ là anh tài xế cứ nhìn chúng tôi chằm chằm, có lẽ bộ dạng tôi tả của chúng tôi làm anh phải chú ý.

Về tới nơi thì thấy Thúy cứ đi đi lại lại trước cổng nhà trọ với một vẻ vô cùng lo lắng. Thấy chúng tôi từ xa, nó đã quính lên hỏi: “Chúng mày đi đâu mà giờ này mới về? Điện thoại cũng...” Nói đến đây thì Thúy im bặt, nhìn chằm chằm vào hai chúng tôi.

Tôi cắn môi, muốn khóc mà không dám khóc, chỉ ra hiệu bảo Thúy giúp tôi dìu Trinh vào nhà. Đặt chân vào đến cửa, Trinh đã đẩy cả tôi và Thúy ra, lao ngay vào nhà tắm, đóng chặt cửa. Tôi không thể nín nhịn thêm được nữa, bật lên tiếng khóc. Thúy sốt ruột, lắc mạnh tôi: “Chuyện gì xảy ra? Nói cho tao biết đi!”

Tôi nấc nghẹn, không thể nói được gì, chân tay mềm nhũn mất hết sức lực, chỉ có thể đổ sụp xuống nền đất ôm mặt khóc lớn. Thúy không hỏi tôi nữa, yên lặng ôm chặt lấy tôi, hứng trọn những giọt nước mắt nóng bỏng của tôi.

Đến khi cảm thấy đỡ nghẹn ngào, tôi mới đem toàn bộ sự việc kể lại cho Thúy nghe. Mỗi một câu nói tôi nói ra thì sắc mặt Thúy cũng thay đổi theo như không muốn tin vào những gì tôi nói. Cuối cùng, mặt Thúy tối sầm lại: “Mày nói có thật không?”

Tôi chỉ còn biết khóc, khóc và khóc. Mắt Thúy mở lớn, từ từ ngập nước rồi trào ra ngoài. Tôi cũng rất muốn những gì mình đã phải trải qua chỉ là ảo giác, một cơn ác mộng quỷ quái. “Trinh đã bảo vệ tao, nó thể thâm như thế mà vẫn còn nghĩ cho tao, không muốn tao vì nó mà liên lụy. Tao chẳng làm được gì, tao vô dụng, chỉ trốn mắt lên nhìn nó bị người ta làm nhục. Thế mà trước nay tao còn tưởng tao luôn bảo vệ nó. Đáng ra tao phải ngăn nó quay lại, sao tao ngu thế này? Thúy ơi, bọn mình phải làm thế nào bây giờ? Trinh phải làm thế nào bây giờ?”

Thúy giữ vai tôi, tuy nước mắt vẫn chảy xuống không ngừng nhưng giọng nó cứng rắn: “Đừng khóc, nghe tao nói, không phải lỗi tại mày, không phải lỗi tại ai cả. Mày đừng tự đổ lỗi ỉn. Là tại bọn chúng thú tính. Cả tao và mày đều không được khóc nữa. Phải giúp Trinh, đừng để nó nhìn thấy nước mắt.” Thúy lau nước mắt cho cả tôi và nó, cố gắng động viên tôi hết sức có thể.

Đúng lúc ấy Trinh bước ra, nó cố làm như không có chuyện gì, nở một nụ cười héo hon méo mó như một cái xác khô: “Chúng mày ngồi dưới đất làm gì? Vân, đi tắm đi còn đi ngủ, muộn lắm rồi đấy!”

Dù Trinh có ra vẻ đến mấy thì nó cũng chẳng thể giấu được đôi mắt sưng đỏ và gương mặt nhợt nhạt kia, tôi biết nó đã tắm trong nước mắt. Nó không muốn làm chúng tôi thêm lo lắng nhưng nó càng như thế thì tôi càng đau lòng, càng không yên tâm. Tôi cúi đầu, đi vào phòng tắm, nhìn chính mình qua tấm gương làm tôi cũng phải giật mình, bộ dạng của tôi chẳng khác hơn Trinh là mấy, đôi mắt sưng húp, mặt trắng bệch, đầu tóc rối bù như một con ma nữ. Nhưng dù trông tôi cò kinh khủng hơn nữa thì tôi cũng chẳng quan tâm, vì mọi thứ đã nhạt nhòa sau làn nước mắt.

Đêm hôm ấy, cả 3 chúng tôi đều không ngủ nổi. Tôi nằm giữa, Trinh nằm quay mặt vào tường khóc rầm rức. Tôi không thể làm ngơ, quay qua ôm chặt lấy Trinh: “Đừng sợ, tao bảo vệ mày, không để ai hại mày nữa.” Trinh không nói gì, vẫn khóc nhưng đã quay người lại ôm tôi, vùi mặt vào vai tôi giống như một đứa bé. Thúy cũng quay vào ôm cả hai chúng tôi, nó cũng đã khóc từ bao giờ, nước mắt ướt nhẹp chạm vào gáy tôi: “Còn có tao, ba chúng mình cùng vượt qua.” Cả ba chúng tôi ôm nhau khóc nức nở, khóc cho thỏa ảm ức trong lòng. Dù biết là nước mắt chẳng thể chữa lành những vết thương nhưng chúng tôi vẫn khóc, đơn giản vì nó làm dịu đi tâm hồn nhức nhối và giúp chúng tôi dễ dàng dụi dặt nhau qua đêm dài lặng lẽ.

11. Chương 11

Sau ngày hôm ấy, Trinh tỏ ra khá bình thường, vẫn là người dậy sớm nhất, vẫn giúp chúng tôi mua đồ ăn sáng xong rồi mới đi học. Nhìn nụ cười nhẹ bẫng trên môi Trinh, tôi cứ ngỡ đêm ấy chỉ là một cơn ác mộng, nhưng không, khi nhìn sâu hơn, kỹ hơn, tôi mới thấy nụ cười nó ảm đạm, đôi mắt sầm bi chưa từng thấy. Không biết tôi quá nhạy cảm hay Trinh không phải một diễn viên tài ba, nó đã để tôi thấy quá rõ ràng mọi thứ và càng làm tôi thêm dằn vặt trong đau thương.

Mãi sau, chúng tôi mới được nghe Trinh kể lại nguyên nhân xảy ra đêm kinh hoàng ấy. Những gì đã diễn ra sau cánh cửa mà tôi chưa được biết càng làm tôi bàng hoàng, thì ra lão Quân đề nghị Trinh làm người tình bí mật của lão, lão đưa ra một cái giá rất cao và yêu cầu Trinh phải có mặt bất kỳ khi nào lão cần. Tôi đã từng nghe rất nhiều về chuyện nữ sinh cặp với các đại gia để có tiền ăn chơi cho bằng các cô tiểu thư nhà giàu ở thành phố, cứ ngỡ những câu chuyện ấy rất xa vời với cuộc sống của chúng tôi, thế mà Trinh lại phải đối mặt với nó. Trinh cùng tôi lớn lên ở vùng quê dân dã, dù không lắm tiền nhiều của nhưng cũng không túng thiếu hay ham lợi đến mức phải bán đi thân thể và nhân phẩm của mình để có một cuộc sống khác. Chúng tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ bám cho bằng được một anh chàng nhà giàu nào đó để tiến thân hay sung sướng, chúng tôi luôn tự ý thức được phải dựa vào chính sức mình. Trinh là cô gái truyền thống, nghe đến chuyện đó, dĩ nhiên nó không bao giờ đồng ý, nó đã thẳng thừng từ chối và nói rằng đã có người yêu là Hải. Nghe đến Hải, lão Quân chỉ cười xòa, nói rằng nếu như Hải không có sự hậu thuẫn của gia đình thì anh ta cũng chỉ là con tép trong xã hội. Lão nói rất nhiều những lời công kích, tay lão không an phận chạm vào người Trinh. Lão chẳng ngại ngần bày tỏ rằng đã thèm khát Trinh từ lâu, Trinh phản kháng mạnh mẽ và kết quả của sự phản kháng ấy chính là đêm hôm đó.

Vừa kể Trinh vừa khóc nức lên, chúng tôi ôm lấy đôi vai run rẩy của nó, nước mắt cũng vô thức chảy ra. Thói đời là thế, khi ta muốn được yên thì người khác không chịu để ta sống yên thân, chúng tôi đâu có làm gì sai. Nhưng còn một vấn đề nữa cần phải quan tâm, đó là người yêu của Trinh, Đặng Minh Hải.

“Trinh, nếu như mày yêu Hải và thực sự muốn tiến xa hơn, mày phải nói cho Hải biết chuyện này. Sớm muộn gì anh ta cũng biết, mày nên tự nói ra để anh ta không thể trách móc được gì.” Thúy kiên định nhắc nhở.

Quan điểm của Thúy hoàn toàn trái ngược với tôi: “Không cần phải nói. Mày nghĩ sao mà bảo Trinh nhắc lại chuyện này một lần nữa? Nó đã chịu đủ rồi. Nếu Hải thực sự yêu Trinh thì những điều này chẳng là gì cả. Đây là thời đại nào rồi?”

Thúy rất cứng rắn và quyết giữ quan điểm của nó: “Chẳng là gì cả cho nên mới càng phải nói. Nếu Trinh đã thẳng thắn nói ra mà anh ta không chấp nhận thì anh ta là một thằng khốn, chẳng việc gì phải nuối tiếc.”

“Không cần, cứ để chuyện này vào dĩ vãng đi. Chẳng có thằng đàn ông tử tế nào lại đi móc máy quá khứ của vợ anh ta đâu.” Lúc đó tôi cảm thấy rất bức với Thúy, đó là lần đầu tiên tôi nâng cao quan điểm của mình như vậy. Thúy từng nói rằng, hành động khi đó của tôi là một loại tự vệ, tôi đã xù lông nhím ra để bảo vệ cho người bạn mà tôi cho là yếu đuối hơn mình.

Chúng tôi còn đang cãi nhau, chưa đâu vào đâu thì Trinh đứng dậy lên giường nằm im. Tôi và Thúy nhìn nhau, tự biết mình đã quá lời, lẽ ra chúng tôi không nên lôi chuyện này ra tranh cãi. Trinh cần được bình tĩnh để suy xét chính xác mọi việc và tôi tin nó biết phải làm gì.

Tôi và Thúy đã rất muốn đem chuyện này ra pháp luật để trừng trị lão Quân nhưng Trinh không muốn. Vốn dĩ chẳng có gì hay ho, Trinh không muốn làm to chuyện rồi đến tai gia đình, họ hàng, làng xóm, bố mẹ nó sẽ đau lòng đến thế nào. Ai cũng biết sự lợi hại của tin đồn, người tốt bụng, hiểu chuyện thì không sao, nhưng nếu bị người xấu đem đặt thì chẳng biết Trinh sẽ phải giấu mặt đi đâu. Hơn nữa, chúng tôi thừa biết những gì lão Quân nói không phải để dọa người, thực tế, lão ta là người có thể lực, lại quen biết rất rộng. Một người như lão ta đã dám làm ra những chuyện vô nhân tính như thế có nghĩa là đã nắm chắc phần thắng trong tay. Chúng tôi đành “ngậm bồ hòn làm ngọt”, nhẫn nhịn, im lặng cho qua chuyện này đến hết đời.

Thế nhưng, mọi chuyện chẳng dừng lại ở đó. Khi chúng tôi định cứ thế rời khỏi quán Green coffee thì chị Liên lại gọi điện thoại nói chúng tôi phải đến nhận tiền lương tháng vừa rồi. Tôi kịch liệt từ chối nhưng chị bảo nếu không tới lấy thì sẽ mang đến tận trường cho. Chị Liên vốn là người rất nhiệt tình, tốt bụng, khi còn làm chị hay giúp đỡ chúng tôi, tôi không muốn làm chị ấy thất vọng nên đành đồng ý đến lấy lương. Tôi đã định đi một mình, nhưng Trinh không cho, nhất định đòi đi theo vì sợ tôi xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Trinh rụt rè nắm chặt tay tôi đi theo vào quán, tôi nhìn quanh xem có lão Quân ở trong hay không rồi mới dám vào. Thường thì giờ này lão ta hay ở bên nhà hàng ăn chứ không ở đây, nên chúng tôi mới dám đến. Chị Liên thấy chúng tôi lớ ngớ ngoài cửa thì giơ cao tay vẫy vào. Vừa đi đến, chị đã cười niềm nở: “Hai đứa này, đang làm tốt sao tự đứng lại nghỉ? Mấy anh khách quen không thấy Trinh nên cứ hỏi suốt thôi, khéo lại mất khách.”

Chúng tôi chỉ cười cho qua, chị lại nói tiếp: “Anh Quân bảo hai đứa em bận học quá nên phải nghỉ đúng không? Cũng đúng, học vẫn hàng đầu. Anh Quân bảo nhất định phải trả hai đứa lương tháng trước, cả thưởng nữa, nhất nhé!”

Nghe đến tên lão Quân mà tôi cứng cả người, mắt đi hoàn toàn sự tự nhiên, cũng may mà chị Liên không để ý, lấy ra hai phòng bì đưa cho chúng tôi, bên dưới còn có một tấm thiệp đỏ, hóa ra chị gọi chúng tôi đến còn có một mục đích khác là gửi thiệp mời đám cưới của chị. Chị Liên đang mãi mê nói về đám cưới sắp tới, dặn dò chúng tôi nhất định phải đến tham dự. Bỗng, tôi cảm thấy bàn tay đang nắm tay Trinh bị siết chặt, mồ hôi ướt đầm, hơi thở của Trinh cũng dồn dập bất thường. Tôi quay sang nhìn thì thấy mặt Trinh tái mét không còn chút máu, mắt cứ đăm đăm nhìn về một hướng. Tôi nhìn theo ánh nhìn của Trinh thì phát hiện ra lão Quân đang ngồi trong góc, nơi lão vẫn hay ngồi, khoanh tay trước ngực nhìn chúng tôi, đôi môi hơi nhếch lên đầy tính châm biếm.

Tôi không nói không rằng, kéo Trinh ra khỏi quán ngay lập tức, quên luôn cả việc chào chị Liên. Dù không nhìn Trinh nhưng tôi cũng biết nó đang sợ hãi đến mức nào vì bàn tay nó đang run rẩy trong lòng bàn tay tôi. Trái tim tôi cũng đập thành thịch, dù tôi đã cố nói với mình phải bình tĩnh nhưng đều vô ích.

Mới đi cách quán mấy mét thì có một lực mạnh kéo ngược chúng tôi đứng lại, vừa ngẩng đầu thì đã phát hiện ra có đến 4, 5 tên đàn ông cao to, mặt mũi bặm trợn, góm ghieéc đứng vây quanh. Một người phụ nữ chừng hơn 40 tuổi, tóc xoăn màu nâu sáng, trang điểm và ăn mặc có phần lòe loẹt, cổ và tay đeo toàn vàng đứng trước mặt chúng tôi. Trinh sợ hãi nép ra phía sau, tôi cũng nắm chặt lấy tay bạn không rời.

Người phụ nữ chẳng thèm nhìn đến tôi mà nghiêng đầu nhìn Trinh, giọng nói cao ngạo, uy quyền: “Tao đã rình mày mấy hôm nay rồi. Con ranh, mày còn muốn sống yên ở cái đất này không?”

Tôi và Trinh nhìn nhau, không hiểu bà ta là ai, không biết có phải nhầm lẫn gì không vì chúng tôi chưa gặp bà ta bao giờ. Tôi đánh bạo hỏi: “Cô là ai ạ? Liệu cô có nhầm không?”

Ai ngờ, bà ta càng hung hăng hơn: “Nhầm á? Tao bỏ công bỏ sức ra theo dõi mà bảo là nhầm à? Tao chính là vợ của anh Quân của chúng mày đây. Chính người của tao đã trông thấy hai đứa chúng mày đi vào quán lúc đêm khuya đầu tuần trước. Đêm hôm khuya khoắt, mọi người về hết mà chúng mày quay vào đây làm gì? Đừng nói với tao chúng mày không làm gì.”

Tôi ngây người, không nghĩ lại có người khác biết về chuyện này, tôi run run quay lại nhìn Trinh, nó cũng đã cứng người. Lúc đó tôi không biết phải nói gì, phải làm gì, tôi rất sợ. Người đi đường cũng vì tiếng quát tháo của bà ta mà chú ý, họ quây dần lại xem, bàn tán, ai cũng đoán sắp có một trận đánh ghen thú vị.

Tôi nhìn xung quanh, trong đầu chỉ nghĩ là không thể để mọi thứ thế này, không thể để người ta hiểu nhầm chúng tôi. Tôi nói: “Cháu xin lỗi, nhưng chúng cháu chỉ là nhân viên bình thường của quán, chẳng có quan hệ gì với ông chủ cả.”

Vừa dứt lời, một bàn tay vung lên tát thẳng vào mặt tôi đau điếng, tôi choáng váng chút nữa thì ngã lặn ra đất, cũng may có Trinh phía sau đỡ lấy. Trinh không im lặng nữa, nó vùng lên, che chắn cho tôi: “Cô làm gì thế? Không liên quan gì đến bạn tôi. Cô đừng có động vào bạn ấy.”

“À, thế ra là liên quan đến mày chứ gì? Lòi cái đuôi cáo ra rồi nhé! Mày quyến rũ nhầm người rồi con ạ! Chúng mày lên đánh đập mặt nó ra cho tao!”

Cả 4 người đàn ông cùng xông đến trong chớp mắt. Trinh quay lại ôm chặt lấy tôi cúi rạp xuống đất, tôi không chịu yên, cố vùng ra đỡ thay những cú đánh nặng như trùy giáng xuống. Tôi nhắm nghiền mắt lại, đầu óc quay cuồng, không còn phân biệt được là tôi đang ôm Trinh hay Trinh đang ôm tôi. Tôi chỉ thấy những cú đấm, đập liên tiếp trên người, còn cả đầu móng tay sắc nhọn xướt qua mặt, bàn tay nào đó giắt mái tóc, đau nhức. Cả người tôi tê dại vì đau, mắt hoa đi, mờ mịt, bên tai chỉ còn là những âm thanh hỗn loạn ong đầu. Hình như có người đến can, có người còn dọa báo công an, rồi cả tiếng ***** rửa thậm tệ không ngớt. Không biết bao lâu thì mới có người đến đỡ chúng tôi lên, cả người tôi như đang rơi vào trạng thái hôn mê, không biết gì, cũng chẳng biết làm thế nào mà thoát ra khỏi đám đông hỗn loạn đó. Đến khi cả hai chúng tôi đã yên vị trong phòng dành cho nhân viên của quán Green coffee thì đầu óc tôi mới có chút ổn định, bắt đầu nhận ra những gương mặt quen thuộc của các anh chị nhân viên trong quán. Họ nhìn chúng tôi với ánh mắt đồng cảm lẫn thương hại.

Chị Liên nắm tay chúng tôi, quan tâm hỏi: “Hai đứa có làm sao không? Có cần đi bệnh viện không?”

Tôi mơ màng nhìn sang Trinh, bộ dạng nó thật khủng khiếp, mặt mũi bầm tím, cả người xước xát chảy máu, đầu tóc rối tung, quần áo xộc xệch. Tôi có thể hình dung ra bộ dạng của mình cũng chẳng kém gì. Trinh cúi đầu, úp hai bàn tay lên mặt khóc nức nở, tôi cũng ôm nó khóc theo.

Anh Hùng thường ngày tính tình điềm đạm, quý mến chúng tôi như em gái, đập tay lên bàn giận dữ: “Mẹ nó! Cứ tưởng có tí tiền mà ngon, áp bức người khác đến thế là cùng. Còn lạ gì cái đôi vợ chồng ***** đó nữa.”

Chị Liên cũng bức xúc không kém: “Cái bà đồng bóng đấy! Có giỏi thì quản lý chồng cho tốt. Mua cái khóa sổ mà khóa quần lão ta lại. Chỉ giỏi đi đánh ghen lung tung, đổ oan cho người khác.”

Một cảm giác tủ nhục xâm chiếm lấy tôi. Chúng tôi biết giải thích như thế nào nếu mọi người hỏi đến lí do đây?

“Thế hai đứa làm gì mà để lọt vào tầm mắt của bà ta?” Một chị hỏi.

Trinh cắn cắn môi, người nó run run, làm sao nó có thể nói ra chứ. Tôi nắm tay nó, trả lời thay: “Không có chuyện gì đâu chị ạ! Tối hôm ấy em để quên đồ ở quán nên quay lại lấy, có lẽ vì thế mà bị bà ấy hiểu lầm.”

Chị Liên nhìn chúng tôi một lát, trong ánh mắt chị là một niềm cảm thông sâu sắc. Rồi chị bảo mọi người đi làm việc, chị và chị Hoa ở lại giúp chúng tôi bồi thuốc. Nước mắt Trinh cứ ứa ra làm trôi mất thuốc bôi

trên mặt, chị Hoa không đành lòng, lau nước mắt cho nó: “Con bé này, khóc nữa là chị mặc kệ, không bôi thuốc cho đâu nhé! Nín đi, đau lắm à?”

“Không ạ!” Giọng Trinh khản đặc: “Làm phiền các chị phải lo lắng.”

“Biết thế thì nín đi. Không bôi thuốc làm sao khỏi được. Con gái bị sẹo trên mặt là xấu lắm đấy!”

Nghe chị nói với Trinh mà lòng tôi cũng ảm đạm, nước mắt không hiểu sao lại rơi. Chị Liên giả bộ mắng: “Lại đến cái con này. Nín ngay. Khóc nữa thì tự làm lấy đấy.”

Tôi cảm thấy thật may mắn, trong hoàn cảnh đau thương này mà vẫn còn có những người tốt như chị Liên, chị Hoa ở bên cạnh chăm sóc, lo lắng. Chỉ là một lời động viên, thăm hỏi thôi cũng đủ để tôi và Trinh ghi nhớ đến cuối đời, tạm quên đi những tổn thương tinh thần, nỗi đau về thể xác cũng theo đó vơi bớt như được chữa trị bằng một loại thuốc tiên. Đôi môi bất giác cong lên một nụ cười dưới hàng nước mắt.

Theo lời kể của chị Liên thì vợ của lão Quân hơn lão 4 tuổi, bà ta nổi tiếng là đánh đá và hay ghen. Lão Quân thì lẳng nhăng nhưng đặc biệt sợ vợ, thế nhưng lão vẫn thường bí mật bao gái bên ngoài, cứ chán người này lại chuyển sang người khác. Mấy cô gái tham tiền hoặc không biết gì về vợ lão Quân thì đồng ý làm bồ nhí của lão, đã có mấy cô bị bà vợ tìm đến tận nơi đánh và cô nào bị đánh xong cũng bỏ đi mất dạng. Nghe nói, lão Quân chịu lép vế vợ là vì nhờ có bà ta nên lão mới được làm ông chủ như ngày hôm nay, cho nên dù có xảy ra chuyện gì cũng không dám bỏ vợ.

Càng nghe tôi càng thêm khinh thường lão Quân và đồng cảm với vợ của lão. Thật sự tôi cũng không đồng ý với cách cư xử dâm dục của bà ta nhưng khi có chồng tàn tệ như thế thì là người phụ nữ nào cũng sẽ sinh ra một loại phản kháng để bảo vệ tổ ấm của mình không bằng cách này thì cách khác, huống chi bà ta lại là người đổ tâm huyết giúp lão Quân có được ngày hôm nay. Đâu có người phụ nữ nào ngủ yên giấc khi biết chồng mình đang nằm cùng giường với người phụ nữ khác, dùng tiền của mình để bao người phụ nữ khác, như vậy thì chẳng thà không có chồng.

Coi như mọi chuyện thế là xong, tôi và Trinh không bén mảng gì đến Green coffee nữa, càng không muốn nhìn thấy mặt lão Quân, cứ cho chuyện này chìm vào quên lãng. Vẫn chưa quá muộn để làm lại từ đầu. Nhưng, đó là tôi nghĩ thế, thực tế Trinh không thể như tôi bởi nó đã phải chịu một cú sốc quá lớn, lớn nhất từ trước đến nay, làm sao nó lờ mọi chuyện đi được. Đứa bạn tội nghiệp của tôi, ngày ngày vẫn đi học đều đặn và trở về với một khuôn mặt vô hồn. Nó tránh né Hải, mọi cuộc gọi của anh ta, cứ về nhà là tắt máy. Tôi và Thúy đều hiểu nó không biết phải đối mặt với Hải thế nào nhưng chúng tôi càng vô dụng hơn khi không biết phải khuyên giải nó ra sao.

Cho đến một hôm, Trinh từ trường trở về nhưng không có bộ dạng hờ hững như mọi ngày mà nó chạy xồng xộc vào nhà, đóng chặt cửa lại như có ai đuổi phía sau và ngồi phệt xuống nền đất trước 4 con mắt kinh ngạc của tôi và Thúy. Rất nhanh, bên ngoài có tiếng đập cửa và giọng của Hải truyền đến: “Trinh! Cho anh gặp em đi. Em sao thế? Mau nói đi, vì sao em lại trốn tránh anh? Anh đã làm gì sai?”

Tôi hiểu ra mọi chuyện, nhẹ nhàng đi đến bên Trinh: “Sao thế? Mày ra gặp Hải đi. Có gì từ từ nói.”

Trinh lắc lắc đầu, úp mặt xuống hai đầu gối khóc. Tôi ngồi thờ ra, chẳng biết làm thế nào. Thúy không nhu nhược như tôi, tính nó nóng nảy, thấy tình hình như thế, nó không chịu được, kéo Trinh đứng dậy quát to: “Cái con này, mày làm sao thế hả? Mày trốn tránh như thế thì được cái gì? Mày muốn tiếp tục với anh ta hay không thì cũng phải nói một câu, giằng vờ người ta thế cũng có tội đấy. Mày là Hải thì mày có chịu được không? Tao thì không đâu.”

Tôi giật giật tay Thúy ý bảo nó bớt lời đi nhưng nó hất tay tôi ra, nói tiếp: “Bây giờ, ở trước mặt tao với Vân, tao muốn mày mở cửa cho Hải, quyết định có tiếp tục với anh ta hay không. Bọn tao không muốn trông thấy mày cứ tiếp tục ảo não thế này nữa.”

rình từ từ ngược lên nhìn Thúy, tôi không rõ trong đôi mắt của Trinh biểu lộ điều gì. Nó cầm lọ lau nước mắt rồi đứng lên mở cửa. Bên ngoài là vẻ mặt lo âu của Hải, anh ta đắm chiều nhìn Trinh để chờ đợi một lời nào đó thoát ra từ miệng nó. Trinh quay lại nhìn hai chúng tôi rồi lại nhìn Hải, nói nhỏ nhẹ: “Chúng ta đi đâu đó nói chuyện một chút!”

Hải lập tức đồng ý và kéo Trinh đi. Chúng tôi không biết hai người nói những gì với nhau, chỉ biết khi Trinh

trở về nhà, sắc mặt đã thay đổi hẳn, rạng rỡ với nụ cười hạnh phúc trên môi. Chẳng cần phải nói gì thì tôi cũng biết Trinh và Hải đã trở về như xưa, tôi đã thăm mừng trong lòng và nghĩ dù có những chuyện tệ hại xảy ra với Trinh nhưng ít ra còn có người sẵn sàng dang rộng vòng tay đón nó vào lòng với biết bao yêu thương nồng ấm, đối với một người con gái thì như thế cũng đã quá đủ rồi.

Từ ngày đó, tôi lại thường xuyên thấy Trinh cười hạnh phúc, nhưng cũng chẳng ít lần thấy nó ngây ngẩn một chỗ, vụng trộm rơi nước mắt. Tôi thấy, Thúy thấy nhưng chúng tôi đều im lặng. Còn tôi, vẫn một mình gặm nhấm tổn thương về tâm hồn, một mình chịu đựng những cơn ác mộng triền miên, để rồi giạt mình tỉnh giấc trong đêm, hốt hoảng nhìn Trinh nằm ngay bên cạnh mà rơi nước mắt.

Tháng ngày trôi qua rất nhanh, tôi và Thúy bước vào thời kỳ thực tập trong một bệnh viện đa khoa lớn của thành phố. Thúy bảo nó có người nhà làm ở đây nên khi ra trường nó sẽ được một chân trong này. Nghe nó nói mà tôi thấy tương lai mình mù mịt, chưa biết ra trường sẽ đi làm việc ở đâu. Tất nhiên tôi cũng như bao sinh viên mới ra trường khác, muốn được ở lại Hà Nội làm việc, vừa có tương lai phát triển lại vừa rạng danh bố mẹ ở quê.

Vấn đề là khi chúng tôi đi thực tập được 2 tuần thì đã nghe được một tin, không biết phải gọi là tin lành hay tin dữ, về Trinh. Hôm ấy, tôi và Thúy từ bệnh viện trở về, vừa mới đẩy cửa vào nhà thấy phòng tối om, bật đèn lên tôi tá hỏa khi phát hiện Trinh nằm thẳng đuột trên giường, mặt mũi nhợt nhạt, mắt mở trừng trừng nhìn lên trần nhà. Tôi sợ quá, lao ngay đến lay lay người Trinh, một nỗi sợ hãi khó hiểu dâng lên, cho đến khi thấy mắt Trinh chớp chớp thì tôi mới hoàn hồn, ngồi phịch xuống đất: “Mày làm tao sợ đấy? Mày làm sao mà mặt mũi trắng bệch ra thế này?”

Thúy đứng phía sau tôi, cất tiếng gọi run run: “Vân ơi, xem...nhìn xem.”

Tôi quay người lại, trên tay Thúy là một cái que thử thai, tôi vò lấy, mở to mắt nhìn, có lẽ sắc mặt tôi sau đó cũng chẳng kém Trinh là bao nhiêu. Tôi quay lại nhìn Trinh hỏi nhỏ: “Mày có thai?” Và điều đầu tiên hiện lên trong đầu tôi là Trinh có thai với ai? Chẳng phải chuyện đó đã qua đi gần nửa năm rồi sao?

Thúy kéo Trinh dậy, lồng lộn hỏi: “Trinh mày nói đi, đây không phải là lúc để yếu đuối. Là con của ai?”

Trinh cười, điệu cười cay nghiệt đáng sợ, cười xong thì nó dần chuyển sang khóc lớn, nước mắt rơi lã chã như những giọt pha lê. Rất lâu sau nó mới có thể thốt lên lời: “Là con của Hải, là con của anh ấy.”

Đôi mắt Thúy tối lại, đôi bàn tay đang đặt lên vai Trinh cũng buông thõng xuống như mất hết sức lực. Tôi không dám tin, không thể tin được mọi chuyện lại xảy ra như thế này.

“Trinh, từ bao giờ? Nói cho tao biết từ bao giờ?” Tôi nói như hét, mất hết bình tĩnh.

Trinh gạt nước mắt, nói rất nhỏ: “Có lần Hải hơi say, anh ấy không kìm được.”

“Anh ta say chứ mày có say đâu. Mày điên rồi Trinh!” Tôi quát lên.

“Chúng mày không phải là tao, làm sao hiểu được. Cái đêm đó cứ ám ảnh, đeo đẳng như âm hồn hết ngày này đến ngày khác. Tao muốn thoát ra, tao không muốn cảm giác bị lão ta cướp mất. Tao muốn cùng người mình yêu.”

“Mày điên rồi!” Tôi lặp lại. Tôi đã từng không hiểu nỗi Trinh, không hiểu tại sao nó lại tự tay phá hỏng tương lai của mình như thế. Nhưng khi trải qua nhiều chuyện và ngồi nhớ lại những câu Trinh nói thì tôi đã dần hiểu ra, cách tốt nhất để thoát khỏi nỗi sợ hãi của chính mình là đối mặt với nó và Trinh đã làm như thế. Đó cũng chính là sự khác nhau giữa tôi và Trinh, nó dám đối mặt với mọi thứ, dám tự mình vượt qua nỗi sợ hãi của mình. Còn tôi thì không, tôi không đủ can đảm, chỉ mãi bọc kín mình trong lớp vỏ nguy trang cứng cáp.

Lần đó Thúy không hề nóng giận, nó bình tĩnh đến bất bình thường: “Mày cùng anh ta bao nhiêu lần rồi? Anh ta đã biết chưa?”

“Hai lần. Tao chưa nói cho Hải biết.” Trinh trả lời.

“Mày định thế nào? Có giữ hay không?”

Trình im lặng hồi lâu, đặt tay lên bụng mình như muốn nói với đứa trẻ trong bụng: “Nó cũng là một sinh mạng. Nó không có tội, hơn nữa nó là con của tao.”

Tôi ngây người, tôi biết nó đang rất nghiêm túc, nhưng nó định nói với bố mẹ nó như thế nào? Hai bác rất kỳ vọng vào nó.

Khi tôi còn chưa mở miệng được thì Thúy đã buông mấy câu làm tôi phải bất ngờ: “Tức là mày muốn giữ? Được, bọn tao tôn trọng quyết định của mày. Ngày mai bọn tao đưa mày đến bệnh viện bọn tao thực tập để khám thai. Khi đã có kết quả rõ ràng của bệnh viện thì báo cho anh ta.” Nói xong, Thúy quay người đi vào nhà tắm, mặt nó vô cảm chưa từng có, đôi mắt tối tăm như có màn sương bao phủ. Tôi hiểu là Thúy đang rất giận, chỉ khi quá tức giận thì nó mới có dáng vẻ như vậy. Tôi không đủ nhẫn tâm như Thúy, tôi phải vỗ về an ủi Trình để nó có thêm nghị lực.

12. Chương 12

Khi có kết quả khám thai chính thức thì Trình lập tức thông báo cho Hải biết, anh ta phải là người chịu trách nhiệm đầu tiên. Thật không ngờ khi Trình liên lạc thì Hải chỉ ậm ừ, trả lời một cách không rõ ràng khiến chúng tôi thực sự hoang mang.

Chúng tôi hẹn gặp anh ta ở một quán coffee gần chỗ trọ, ở đó vắng người, dễ nói chuyện. Có lẽ Hải đã rất ngạc nhiên khi thấy hai chúng tôi đi cùng Trình. Thúy không cho Trình lên tiếng đã đập ngay lên bàn quyển sổ khám thai và dùng giọng mỉa mai để nói: “Tôi nghĩ nếu anh đã là một thằng đàn ông thì cũng nên chịu trách nhiệm về thành quả lao động của mình. Đừng có nói với chúng tôi rằng anh không phải là đàn ông.”

Hải hơi nhếch mép như là không để tâm đến mấy lời châm chọc của Thúy, lẳng lặng xem quyển sổ khám thai rồi ném lại lên bàn. Anh ta buông lời nói làm chúng tôi chết đứng: “Quanh đi quẩn lại cũng chỉ là muốn tôi đưa tiền phá thai chứ gì? Nói thẳng luôn cho nhanh. Muốn bao nhiêu?”

Hải rút ví ra và cùng lúc đó là một cái tát như trời giáng rơi xuống gương mặt điển trai của anh ta và người có tư cách làm điều đó không ai khác chính là Trình: “Đừng tưởng mấy đồng tiền của anh là ghê gớm. Điều tôi cần là trách nhiệm của anh với con của tôi, anh là bố nó.”

Anh ta xoa xoa bên má bị đánh, nhìn thẳng vào Trình với một bộ mặt đều đặn không hề giấu giếm, khác hoàn toàn với vẻ mặt công tử đáng tin cậy mà tất cả chúng tôi đã từng thấy: “Anh tưởng em là cô gái thông minh? Em đã có kinh nghiệm trong việc đó vậy thì sao không biết đường mà tránh thai? Em muốn bẫy anh à? Muốn anh cưới em sao?”

Gương mặt Trình trắng bệch: “Anh nói cái gì?”

“Anh không phải thằng ngu. Đừng có giở trò để bẫy anh như thế, anh không phải cái mớ vàng để em đào. Mấy cô gái như em anh còn lạ gì, dùng nhan sắc trời phú để đổi đời, không có đâu em! Muốn anh có trách nhiệm à? Để nó ra rồi đi xét nghiệm ADN. Hãy thừa nhận đi, anh là người thứ mấy thế? Em đã lăn trên giường với bao nhiêu thằng rồi? Còn tỏ vẻ ngây thơ vô tội, bịa ra câu chuyện bị ông chủ cưỡng bức để cầu xin sự thương hại của anh à? Nói cho em biết, anh không tin đứa bé là con anh. Và cũng xin lỗi em, anh không thích dùng đồ chơi thừa của người khác.”

Chúng tôi hoàn toàn cứng họng khi nghe những lời lẽ bạc bẽo, ***** mất nhân tính của Hải, chẳng còn gì để nói chuyện hay bàn bạc nữa rồi. Trình hất thẳng cốc nước trắng vào mặt anh ta rồi đứng lên đi nhanh ra ngoài. Lúc anh ta còn chưa kịp vượt nước trên mặt thì Thúy lại đổ lên đầu anh ta cốc nước cam sảng sảng rồi mới chạy theo Trình. Còn lại tôi, tôi không cam lòng mà bỏ lại mấy câu: “Anh không những không phải là đàn ông mà còn không phải là người, tâm hồn anh bị chó nhai rồi. Thằng cặn bã của xã hội!”

Trước khi ra khỏi quán tôi còn nghe thấy tiếng gầm bực dọc của Hải, một tên cặn bã như thế không đáng để Trình phải bận tâm, chỉ có điều anh ta quá cao tay khiến Trình đến bây giờ mới biết bộ mặt thật đáng sợ đó. Chẳng biết có bao nhiêu người yêu Trình, muốn được ở lại bên cạnh nó cả đời vậy mà nó đâu có nhìn

đến, để bây giờ lãnh hậu quả quá nặng nề, đau đớn. Có đáng không hả Trinh? Nhưng chẳng phải cũng chính tôi là người bảo nó hãy đến với Hải hay sao? Chính tôi là người gặt đầu. Nếu tôi sớm biết, nếu tôi sớm nhận ra thì có chết tôi cũng không để Trinh đến với Hải. Đôi khi chỉ cần một cái gật đầu, một chút xiêu lòng cũng dẫn đến một con đường không lối thoát, cũng như tôi, cũng như Trinh. Cuộc đời này thực sự ngắn ngủi lắm và liệu mỗi người có được bao nhiêu giây, bao nhiêu phút được hạnh phúc thật sự? Sao cứ phải đối xử tàn nhẫn với nhau như thế? Vì sao bạn tôi, đứa con gái xinh đẹp, hiền lành, nét na ấy lại phải chịu đựng bao nhiêu nỗi khổ? Công bằng ở đâu?

Đến lúc ấy thì tôi mới ngẫm ra rằng những lời lão Quân nói là đúng. Mặc dù lão ta cũng chỉ là hạng cận bã nhưng ít ra lão ta cũng không đạo đức giả đến mức như Hải, lão ta đã thẳng thắn cho Trinh xem cái đuôi cáo của mình. Nhân cách của Hải có khi còn chẳng bằng lão Quân, anh ta còn cận bã hơn cả một kẻ cận bã. Giờ thì tôi mới biết mấy câu chuyện kiểu như một chàng công tử nhà giàu ăn chơi, lãng nhãng ong bướm hết cô này đến cô khác nhưng cuối cùng lại thay đổi hoàn toàn vì một cô gái chỉ là một câu chuyện bịa đặt. Biết là phù phiếm nhưng vì sao các cô gái lại cứ yêu thích loại truyện không thực tế như vậy? Vì sao cứ mong sẽ có một chàng trai như thế vì mình mà thay đổi? Toàn là những thứ đánh lừa con người, chúng ta vẫn cứ thường quên Lọ Lem mang trong mình dòng máu quý tộc, ngay cả cô Tấm còn có ông Bụt giúp đỡ. Còn chúng ta? sẽ chẳng có bà tiên hay ông Bụt nào hết, hãy cứ dựa vào sức mình để đối chọi lại với cuộc đời.

Trinh không nghe theo lời khuyên của chúng tôi, sống chết giữ lại đứa bé, nó còn nói sẽ không bao giờ lấy chồng. Nhưng thật không thể hiểu nổi, nó có gan giữ lại đứa bé nhưng lại không có gan thừa nhận với bố mẹ. Nó xin tôi giúp nó giữ bí mật cho đến khi không thể giữ được nữa mới thôi. Nó tranh thủ về thăm nhà khi cái bụng còn chưa to lên, cô gắng không để lộ ra điều gì. Tôi thương Trinh nhưng cũng chỉ có thể động viên tinh thần giúp nó vượt qua và thăm lo ngại cho tương lai sau này.

Mỗi ngày tôi lại nhìn thấy Trinh lặng lẽ vuốt ve lên bụng mình, thì thầm những câu gì đó hay đơn giản chỉ là cười một mình. Tôi không hiểu, không biết Trinh yêu thương đứa trẻ trong bụng vì đó là con của Trinh hay vì đó là con của Hải. Cho đến bây giờ tôi cũng không chắc Trinh có còn yêu Hải hay không, cái cách mà Trinh cố giữ lại đứa trẻ khiến tôi không thể không nghĩ rằng Hải vẫn còn có một vị trí quan trọng trong lòng Trinh, có lẽ Trinh vẫn cứ cố lừa dối bản thân điều gì đó.

Cho đến khi chúng tôi vô tình nhận được thông tin về Hải qua một người bạn, Hải lấy vợ. Ngày nghe được tin đó thì Trinh cũng sắp đến ngày sinh nở, trước đó bác sĩ đã cảnh báo chúng tôi rằng sức khỏe của Trinh không được tốt, thể trạng yếu, có lẽ là do suy nghĩ quá nhiều, dinh dưỡng cũng không đầy đủ. Nếu cứ duy trì tình trạng như thế thì phải mổ để đảm bảo an toàn cho cả mẹ lẫn con. Điều quan trọng là chúng tôi không đủ kinh phí cho Trinh mổ, Vân mới đi làm, tôi chưa xin được việc ổn định, phải làm ột phòng khám tư nhân nhỏ. Trinh cũng ngại để chúng tôi phải lo nghĩ nhiều nên nhất định không đồng ý mổ. Đến lúc nghe tin Hải sắp cưới vợ thì tinh thần Trinh cũng suy sụp hẳn. Nghe người bạn của chúng tôi kể thì vợ sắp cưới của Hải cũng đã mang thai 3 tháng, cô gái xấu số đó đã vì Hải mà phá thai những 2 lần, đến lần này gia đình cô gái biết chuyện đã đến tận nhà Hải buộc làm đám cưới. Bố của Hải là người của bộ Công An, không thể để chuyện của con trai làm mất mặt, hơn nữa gia đình bên đó cũng có chút thế lực nên gia đình Hải không thể không nể mặt, lập tức chuẩn bị cho lễ cưới. Nghĩ đến Trinh mà tôi thấy buồn, nếu như Trinh cũng đến nói chuyện với bố mẹ Hải thì sao? Liệu họ có ném ra một đồng tiền rồi khuyên Trinh đi phá thai không? Nhưng tôi biết Trinh không nghĩ đến chuyện đó, gương mặt tái nhợt của nó nói cho tôi biết nó đang đau lòng vì biết mình đã bị phản bội từ lâu rồi. Trong lúc yêu Trinh thì không biết anh ta đã nói những lời yêu thương với biết bao nhiêu cô gái rồi? Cũng không biết là Trinh bị phản bội hay cô gái sắp cưới anh ta bị phản bội. Phá thai 2 lần, chẳng cần nghĩ cũng biết họ đã bên nhau trước cả khi Trinh xuất hiện. Đến cuối cùng thì Trinh cũng chỉ là một người qua đường đối với Hải, chỉ là tạm bợ mà thôi.

Sau khi nghe tin về Hải, Trinh không những mặt mày tái nhợt mà còn chẳng nói gì, không khóc không cười, hoàn toàn vô cảm. Tôi hỏi gì Trinh cũng đều không trả lời. Tôi lo lắng không yên nhưng Thúy nói hãy cứ để Trinh lại một mình suy ngẫm mọi chuyện rồi nó sẽ nghĩ thông tất cả, nỗi đau này phải tự nó vượt qua mới được.

Thế nhưng Trinh đã biến mất vào đúng ngày Hải chuẩn bị lễ cưới. Mỗi buổi trưa tôi thường cố gắng về nhà ăn cơm với Trinh nhưng hôm đó khi tôi trở về thì đã không thấy Trinh đâu, cơm nước cũng chẳng có gì. Một tiếng chuông cảnh tỉnh trong đầu reo lên, tôi lập tức gọi điện thoại cho Trinh nhưng chuông chỉ đổ

hai tiếng thì tắt máy. Tôi như phát điên, gọi ngay cho Thúy thông báo tình hình rồi chạy đi tìm Trinh. Tôi không rõ điều gì cho tôi suy nghĩ Trinh đến chỗ đám cưới của Hải nhưng tôi chỉ biết chạy đến các khách sạn lớn tìm, rồi gọi điện thoại lung tung hỏi địa chỉ nơi Hải đám cưới. Lúc đó tôi gần như mất hết kiểm soát, chỉ muốn tìm cho bằng được Trinh, lời nó về, bằng cách nào thì cũng phải lời nó về. Tôi vừa chạy vừa khóc, cứ nức nở giống như một đứa trẻ bị lạc mẹ giữa thành phố rộng lớn. Người ta nhìn tôi, tôi không quan tâm, miệng tôi cứ gọi tên Trinh không ngớt. Tôi mà tìm được nó thì nhất định sẽ mắng nó, mặc nó mang thai tôi cũng sẽ đánh nó một trận, con bạn xấu xa vì sao cứ làm người khác phải lo lắng như thế. Mỗi tôi mới tìm được đến khách sạn nơi tổ chức đám cưới của Hải, nhưng người ta không cho tôi vào có lẽ vì bộ dạng của tôi không giống một người đi dự đám cưới. Tôi có van xin thế nào cũng không được. Tôi lại thần thờ quay ra vì đoán là Trinh không có trong đó. Ai ngờ, vừa đặt chân ra ngoài cửa khách sạn thì tôi nhìn thấy Trinh bên kia đường, trông nó phờ phạc lắm, nó đang tìm cách qua đường mà ở đoạn đường này lại không có đèn giao thông. Nó không nhìn thấy tôi nhưng tôi đã chạy ra vẫy tay gọi nó, nó không nghe thấy vẫn tìm cách sang đường. Đường đông lắm, Trinh vẫn sang và rồi một xe ô tô đi ngang qua, Trinh không thấy nhưng tôi thấy rõ mồn một, tôi hét lên: “Trinh!!!” nhưng quá muộn, thứ duy nhất tôi nhớ được là hình ảnh Trinh lăn trên mặt đất, tay nó ôm chặt lấy bụng như muốn bảo vệ đứa con.

Tôi mặc kệ đường đông, mặc kệ xe cộ đi qua, chạy như bay đến ôm chặt Trinh.

“Trinh! Trinh ơi! Mở mắt ra, mở mắt nhìn tao này, Vân đây!” Tôi khóc không ra tiếng, nói không nên lời. Chỉ thấy ánh mắt Trinh nhìn tôi đau đáu, một giọt nước mắt rỉ ra từ khóe mắt nó. Trinh kéo tay tôi đặt lên bụng nó rồi từ từ nhắm mắt. Tôi không biết, tôi chẳng hiểu gì hết, khóc nức nở, giữ chặt đầu Trinh, dáo dác nhìn đám người đang vây quanh đông nghịt, cầu xin: “Có ai không, cứu bạn tôi! Cứu bạn tôi với, xin các người, cứu với!”

Mọi người bảo nhau gọi cứu thương, tôi chẳng còn chút sức lực nào, cứ ngồi bệt dưới đất. Người lái xe đâm vào Trinh giúp tôi bế nó vào trong xe đến bệnh viện. Tôi không biết máu của Trinh chảy từ đâu ra, chảy nhiều lắm, chỗ nào cũng có máu, ướt đầm cái váy trắng tinh, thấm đầm vào người tôi. Tôi không biết người lái xe nói những câu xin lỗi gì, tôi chẳng quan tâm. Một tay tôi ôm Trinh, một tay cầm điện thoại run rẩy gọi cho Thúy: “Thúy ơi! Trinh chảy nhiều máu lắm Thúy ơi! Trinh chết mất! Trinh không nhìn tao, Trinh không mở mắt! Tao không biết máu ở đâu, tao không biết đâu. Tao không cầm được máu.” Đầu óc tôi trống rỗng dần, linh hồn bay đi đâu mất chỉ còn lại thân xác không ngừng run rẩy bầy. Tôi chưa từng hoảng sợ như thế này, chưa bao giờ.

Khi tới bệnh viện, Trinh được chuyển ngay vào phòng cấp cứu, Thúy cũng vào theo, chỉ mình tôi là phải ở ngoài, thân thể tôi đóng băng. Tôi biết Trinh rất đau, đau cả thể xác lẫn tâm hồn, đứa bé cũng rất đau, nếu đứa bé được cứu, nếu nó biết được thời điểm mẹ nó đang gặp nguy hiểm mà bố nó đang vui vẻ làm đám cưới với một người phụ nữ khác thì sẽ thế nào?

Tôi đã hoàn toàn không biết một điều rằng đó là lần cuối cùng tôi được nhìn thấy Trinh, đó cũng là thời điểm cuộc đời tôi rẽ ngang, bước sang một trang mới.

13. Chương 13

Tôi còn nhớ rất rõ, phải nói rằng nó đã trở thành một hình ảnh khắc sâu trong trí nhớ của tôi khi thấy Thúy mặc chiếc áo blouse trắng ôm một đứa trẻ còn đỏ hỏn bước ra từ phòng cấp cứu. Trên gương mặt đã trắng bệch của Thúy là mồ hôi cùng nước mắt, còn có những vết máu nhỏ mà có lẽ nó cũng không hay biết. Tôi cũng chẳng phân biệt được đâu là mồ hôi đâu là nước mắt của Thúy. Có cái gì đó sụp đổ trong tôi, một tiếng nói từ nơi sâu thẳm thật sâu trong lòng cất lên: “Hết rồi!”. Tôi chỉ đứng yên tại chỗ như có ai vừa đóng xi măng dưới chân, chỉ biết chờ đợi Thúy bước từng bước nặng nề đến thông báo: “Vân ơi! Trinh bỏ chúng ta rồi! Nó đi rồi!”

Tôi cật lực lắc đầu, không muốn tin đó là sự thật, vừa mới hôm qua thôi nó còn ngồi xoa bụng nói rằng muốn tôi làm mẹ nuôi của con trai nó, hai chúng tôi sẽ cùng nhau nuôi thằng bé lớn lên. Trinh nói nó sẽ ổn

thời, nó sẽ không sao cả, sẽ không rời xa chúng tôi trừ khi chúng tôi đuổi nó, nó đã hứa như thế mà. Nhưng tôi đâu có đuổi nó đi, tôi đâu muốn thế này? Tôi bịt chặt tai không muốn nghe Thúy nói nhưng chính lòng tôi lại nói rằng tôi phải tin chuyện này là thật, tất cả đã diễn ra chứ không phải một giấc mơ cũng không phải là một vở kịch. Tôi gạt Thúy sang một bên, chạy thẳng vào phòng cấp cứu, các bác sĩ đã đi ra, chỉ còn lại các cô y tá đang dọn dẹp, lau máu giúp Trinh. Tôi thô lỗ đẩy họ ra, ôm chặt lấy Trinh đang nằm bất động, không nói không cười. Tay tôi run run sờ khắp gương mặt xinh đẹp của Trinh, vẫn còn vết tích của những giọt nước mắt, độ ẩm dưới bàn tay tôi thì đang mất dần.

“Trinh, để tao lau nước mắt ày. Không cần khóc nữa, mày không cần phải khóc nữa đâu, mọi chuyện đều qua cả rồi. Mày đã thành công, thành công sinh ra đứa con của riêng mày. Mày làm mẹ rồi đấy, mau tỉnh lại đi, tỉnh lại nhìn mặt con trai đi. Nó xinh lắm, nó đang đòi mẹ đấy!” Không hiểu sao lúc đó tôi không sao khóc nổi, chỉ điên cuồng lau mặt, lau máu cho Trinh. Rất nhiều máu, vì sao lại có nhiều máu như thế? Lau mãi cũng không hết.

“Vân, bình tĩnh lại. Trinh đã chết rồi, nó chết thật rồi!” Thúy kéo vai tôi hét to.

Tôi quay lại, đẩy Thúy ra, hét to hơn: “Nó còn sống, người nó vẫn còn ấm đây này, mày sờ xem. Đi gọi bác sĩ đến đây, tao thấy mắt nó động đây đây!”

Thúy bất ngờ tát mạnh tôi một cái rồi nói lại rành rọt: “Mày nghe đây, Trinh chết rồi! Hiểu chưa?” Nó kéo tay tôi đặt lên ngực Trinh: “Mày sờ đi, cảm nhận đi. Hãy đối mặt đi!”

Đến lúc đó tôi mới òa khóc thành tiếng, không phải vì Thúy tát đau mà vì nó đã khiến tôi phải thừa nhận rằng Trinh đã xa tôi thật rồi. Tôi lầm bầm trách móc Thúy, chỉ để cố giải tỏa đi sự đau đớn của mình: “Mày ở trong này với nó cơ mà. Vì sao mày không cứu Trinh chứ? Vì sao không giúp nó, Trinh rất yếu ớt mà, vì sao không giúp nó chứ?”

Thúy ôm lấy tôi, nói trong nước mắt: “Mày tưởng tao không đau à? Mày tưởng tao không yêu quý nó chắc? Mày nghĩ chỉ một mình mày mới là bạn nó thôi sao?”

Tôi đã chẳng thể làm gì giúp Trinh, chỉ có thể gương mặt nhìn nó bị tử thần cướp đi. Tôi nắm chặt bàn tay lạnh ngắt của Trinh, nhìn thật kỹ, thật lâu gương mặt nó để ghi nhớ lại, tôi sợ một ngày nào đó mình sẽ quên mất hình dáng nó, quên mất gương mặt nó, cách nó mỉm cười, quên đi giọng nói dịu dàng tựa thiên thần, quên cảm giác mềm mại của mái tóc dài đen nhánh. Tôi chợt nhận ra, chúng tôi từ khi nào đã trở thành một phần máu thịt của nhau, Trinh đau thì tôi đau, Trinh buồn thì tôi buồn và Trinh mất thì một nửa trái tim tôi cũng chết.

“Ngủ đi Trinh, cuộc đời của mày chỉ là một chuỗi những đau khổ, một năm nay mày đã phải khóc quá nhiều rồi, nhưng tao biết trái tim mày còn chảy máu nhiều hơn cả nước mắt. Tao nhớ lắm những ngày mình còn ở dưới quê, chỉ biết vô tư cười đùa, chẳng có bất kỳ kẻ lạ mặt nào chen ngang, chẳng biết cái gì gọi là đau lòng hay dối trá, không biết máu chảy ra sao, nước mắt mặn như thế nào. Trinh à, hãy yên tâm ngủ đi, tao sẽ đưa mày về quê của chúng ta, về với kỷ niệm bé bỏng của chúng ta, mày sẽ được ngủ trong lòng đất mẹ ấm áp, được dựa mình dưới gốc cây to đầu làng, không cho ai cơ hội làm mày phải khóc nữa. Tao cũng sẽ bảo vệ con trai chúng ta, không để nó bị tổn thương, yên tâm đi nhé. Tao mong mày sẽ được sinh ra một lần nữa với một số mệnh tốt hơn, sẽ có nhiều người yêu thương mày, đừng lưu luyến gì ở cái kiếp đau khổ này nữa.”

Tôi nhắm mắt lại, hàng lệ thật dài lăn chậm chậm trên má. Lúc mở mắt ra tôi thấy hình như đôi môi Trinh hơi mỉm cười, dường như là ảo giác nhưng tôi không quan tâm đó là gì, biết đâu Trinh đã nghe được những gì tôi nói, biết đâu nó hài lòng. Tôi cũng mỉm cười dưới hai hàng nước mắt mặn mặn. Vĩnh biệt nhé, Trinh!

Trinh ra đi như thế, còn lại chúng tôi, chúng tôi phải đối mặt với một thực tế khác, gia đình và đứa con của Trinh. Tôi chỉ biết rằng Trinh không muốn gia đình biết được chuyện nó mang thai ngoài ý muốn. Tôi phải giúp nó thực hiện tâm nguyện bé nhỏ đó, bằng mọi giá, tôi không thể để Trinh chết rồi còn phải mang tiếng xấu.

Cho nên Thúy phải vận dụng mọi mối quan hệ trong bệnh viện để xin các bác sĩ không tiết lộ chuyện Trinh mang thai, chỉ cần nói đến tai nạn xe kia là đủ rồi. Trưởng khoa lo ngại rằng nếu như không nói rõ tình trạng của bệnh nhân trước khi chết thì một khi người nhà biết được có thể sẽ xảy ra kiện tụng và làm mất

uy tín của bệnh viện. Chúng tôi phải cam đoan mọi chuyện sẽ không xảy ra, sẽ không ảnh hưởng đến bệnh viện, thậm chí là kể rõ nội tình sự việc để các bác sĩ thông cảm, viết giấy cam kết sẽ chịu hoàn toàn trách nhiệm nếu chuyện bại lộ. Cuối cùng họ mới đồng ý giữ bí mật chuyện Trinh có một đứa con.

ầu óc tôi quay vòng vòng khi phải đối mặt với sự chất vấn của gia đình Trinh. Bao nhiêu những điều cần phải nói tôi đều quên sạch, cứ khóc nức lên không ngừng lại được.

“Vâng, nói cho bác biết vì sao đi. Cái Trinh vì sao nó lại thế này?” Bố Trinh cứ hỏi tôi không ngừng, gương mặt tiêu tụy khiến bác trông như già đi mấy tuổi. Hai đứa em của Trinh ngồi một góc, đứa lớn ôm đứa bé khóc đến mức mắt đỏ mọng.

Cảm giác tội lỗi xâm chiếm lấy tôi, tôi bắt đầu tự đổ lỗi ỉn. Cũng tại tôi vun đắp nên Trinh mới đến với Hải, tại tôi không kiên quyết, tại tôi không thể bảo vệ Trinh để nó bị hại. Tại tôi không đủ quan tâm nên Trinh mới vì quá trống trải và sợ hãi mà lỡ lầm với Hải. Tại tôi không biết chăm sóc chu đáo cho Trinh, tại tôi không biết giấu chuyện Hải lấy vợ để xảy ra cơ sự này. Tại tôi, từ đầu đến cuối vẫn là tại tôi, tôi có lỗi với Trinh, với cả gia đình Trinh. Làm sao để làm lại từ đầu được đây? Không ai cho tôi cơ hội, không một ai.

“Bác ơi, Trinh bị tai nạn. Người gây ra tai nạn cũng đã hết sức hợp tác và bồi thường. Bọn cháu...bọn cháu...” Đó chắc chắn không phải là những gì tôi nói, là Thúy. Giọng nó bình tĩnh và chắc nịch nhưng nghe kỹ thì rõ ràng mang theo một nỗi đau âm ỉ cổ nén.

“Đâu? Kể đó đâu? Nó đâu?” Bác trai kích động hỏi.

Thúy mím môi, đôi mắt đỏ ngầu hơi bối rối nhưng vẫn đối đáp mạch lạc: “Dạ, anh ta không phạm luật giao thông, đi đúng đường, người sai là...Trinh ạ! Theo luật không thể kết tội anh ta được đâu bác.”

Nghe xong những lời tàn nhẫn đó, bác trai sững người yên lặng, đáy mắt hiện lên một tầng sương đau đớn không thể diễn tả thành lời, khổ sở, xót xa. Rồi bác quay đi, dáng người thô kệch đặc trưng của một người nông dân chất phác nặng nề bước từng bước về phía nhà xác lạnh lẽo. Nhìn dáng bác ấy, tôi nhớ đến bố tôi, nếu đổi lại đó là bố tôi thì sao? Tôi chỉ muốn chạy theo úp mặt vào chiếc áo sơ mi sờn cũ của bác mà khóc, thay Trinh an ủi bác nhưng không sao làm được. Trái tim tôi quặn thắt, gào khóc trong lồng ngực. Tôi quay sang trách cứ Thúy: “Vì sao mày lại nói thế? Mày không thấy bác ấy đã rất đau lòng rồi hay sao?”

“Thế mày bảo tao phải làm thế nào? Có cách gì khác không? Đó là sự thật mà. Mày có cách gì hay hơn sao? Chẳng còn cách nào đâu Vâng ạ!”

Tôi quàng tay ôm lấy Thúy, khi đó tôi mới nhận ra người nó ướt đầm mồ hôi nhưng lạnh như tảng băng.

Ngày đưa Trinh về quê an tang, cả đoạn đường Thúy nhất nhất ở bên cạnh, nắm chặt bàn tay tôi không rời. Đi qua gốc cây đầu làng, tôi bắt đầu rơi nước mắt khi nhớ lại những ngày tôi và Trinh cùng đám bạn trong làng vui đùa nơi đó, còn có những lúc hai đứa lặng lẽ ngồi bên nhau mơ màng ngủ. Mỗi một nơi, mỗi một con đường đều chứa đựng bao kỷ niệm đẹp đẽ. Con đường làng quanh co ấy, chúng tôi từng nắm tay nhau chạy tung tăng khắp nơi, những buổi trưa trốn bố mẹ đi chơi, cũng chính nơi đây cùng nhau đi học mỗi ngày. Cả cánh đồng lúa bao la cũng ghi dấu những ngày làm đồng vất vả phụ gia đình. Mảnh đất này chứng kiến chúng tôi lớn lên, là nơi mà dù có đi xa bao nhiêu thì tôi cũng vẫn nhớ về. Bất kỳ nơi nào tôi cũng hình dung ra bóng dáng của Trinh đang ở đó nói cười, vui đùa. Người có thể mất nhưng kỷ niệm sẽ không bao giờ chết, sẽ ở mãi trong tim tôi, trong linh hồn Trinh và cả những người đã gắn bó với nơi này.

Thời khắc hạ huyết, mẹ Trinh gào khóc lạc cả giọng, bác ấy quỳ rạp xuống đất không quan tâm quần áo lấm lem bùn đất, vươn người ra muốn lao theo quan tài. Chẳng ai có thể ngăn cản được bác ấy xa đứa con gái của mình, đó là lần đầu tiên tôi nhìn nhận rõ ràng tình mẫu tử cao quý và gắn bó đến mức nào.

“Con ơi! Con gái của mẹ! Con gái tội nghiệp của mẹ. Để mẹ chết theo con, con để mẹ sống trên đời làm gì nữa. Cho mẹ theo chăm sóc con!”

Làm gì có ai sắt đá đến mức không bật khóc trước những lời than khóc đau lòng ấy, làm gì có người mẹ nào lại không cắt ruột cắt gan khi thấy đứa con gái bé bỏng mà mình dứt ruột để ra, bao công chăm sóc yêu thương giờ lại nằm lạnh lẽo trong quan tài khi đang còn xuân xanh. Mẹ Trinh làm cho những người tham dự tang lễ không sao cầm được nước mắt, cuối cùng bác ấy kiệt sức mà ngất đi.

Tôi và Thúy vẫn nắm chặt tay nhau thần thờ như người mất hồn nhìn từng lớp từng lớp đất vùi xuống quan tài mà bên trong là người bạn thân đang yên nghỉ. Chúng tôi không khóc nổi vì có lẽ nước mắt đã cạn khô, chỉ cảm thấy lòng bàn tay lạnh ngắt đi.

Trời cuối thu, những chiếc lá vàng bay la đà theo gió như muốn đưa tiễn linh hồn ai đó về cõi vĩnh hằng.

Bố mẹ tôi cũng sang giúp đỡ và động viên bố mẹ Trinh rất nhiều. Bố mẹ tôi chứng kiến Trinh cùng tôi lớn lên, mẹ nói mẹ thương Trinh quá vì mẹ coi Trinh chẳng khác nào con gái. Trinh ngoan ngoãn, hiền lành, chịu khó, cái gì cũng biết làm, mẹ hay bảo chỉ mong tôi bằng một nửa Trinh là mẹ mừng lắm rồi. Hồi đó nghe mẹ so sánh, tôi chỉ cười xòa, còn bây giờ tôi chỉ mong có thể nhường lại một nửa cuộc đời của mình cho Trinh.

Sau khi an táng cho Trinh xong, tôi và Thúy lại vội vàng trở lên Hà Nội để làm thủ tục nhận nuôi con trai của Trinh, món quà duy nhất mà Trinh để lại. Nhờ sự giúp đỡ nhiệt tình của bệnh viện và một vài người bạn, tôi đã thuận lợi làm xong mọi thủ tục nhận nuôi và giấy khai sinh cho thằng bé. Từ đây, cuộc đời tôi đã có một đứa con trai, nó sẽ mang họ của tôi, Nguyễn Thành Đạt.

14. Chương 14

Vào đúng hôm tôi mang Bo từ bệnh viện trở về chỗ trọ sau khi hoàn tất mọi thủ tục nhận nuôi thì tôi nhận được một bưu kiện gửi từ Anh Quốc về. Chẳng cần đoán tôi cũng biết đó là của Cường, quãng thời gian qua tôi gần như quên mất Cường. Tôi đặt hộp giấy lên bàn và nhìn chăm chăm vào nó rất lâu, rất lâu, tôi không biết là bao lâu, chỉ cảm thấy ánh nắng phía tây chiếu lên căn phòng nhỏ từ từ tắt dần. Tôi biết mình không có đủ can đảm để mở nó ra, tôi không dám đối mặt vì tôi sợ những nhớ nhung yêu thương về Cường lại ùa về làm cho tôi mất đi mọi dũng khí đã có. Nhưng không, tôi đã chọn, tôi đã chọn Bo thì tôi phải có dũng khí đối diện với mọi thứ vì tôi đã làm mẹ, trốn tránh sẽ chẳng giải quyết được gì. Tôi lao đến xé tung lớp giấy bọc ngoài và một mảnh vải màu xanh da trời dần hiện ra trước mắt. Tôi từ từ lấy ra, là một chiếc khăn len rất đẹp, ở dưới đáy còn có một tấm thiệp xinh xắn với ông già Noel trang trí bên ngoài. Tôi run rẩy mở ra, hơi thở cũng theo đó mà dồn dập bất thường. Nét chữ của Cường vẫn thế, mạnh mẽ và đầy quyết đoán không lẫn vào đâu được.

“Ngạc nhiên chưa cô bé của anh! Có lẽ là hơi sớm ột giáng sinh nhưng anh không thể chờ lâu thêm được nữa, phải cho em xem chiếc khăn mà anh mất bao công sức mới chọn được ấy. Đúng màu em thích nhé!

Để xem nào, chúng ta xa nhau được 1 năm 2 tháng rồi phải không? Có nhớ anh không nào? Nhớ lắm đúng không? Anh biết là thế mà, cố mà chịu nhé! Anh cũng nhớ em nhiều lắm. Chúng ta chỉ tạm xa nhau mấy năm thôi, phải hiểu cho anh, xa em không phải điều anh muốn mà là vì tương lai sau này của chúng ta, anh muốn cho em một tương lai tốt đẹp, không phải lo lắng nhiều. Em có tin tưởng ở anh không? Còn nữa, khi nào cảm thấy cô đơn vì nhớ anh hay thấy lạnh thì em nhất định phải quàng chiếc khăn đó, nó sẽ thay anh ôm ấp em qua những ngày đông lạnh giá không có anh bên cạnh.

Một điều quan trọng nữa mà anh muốn nói là anh yêu em, vợ tương lai à! Chờ anh nhé!”

Đọc xong tấm thiệp ấy thì nước mắt tôi đã chảy ướt đầm chiếc khăn len màu xanh mà Cường tặng. Màu sắc mà tôi yêu thích, chỉ là tôi tùy ý nói với anh một lần mà anh vẫn còn nhớ đến thế, tôi đối xử với anh thế này có phải là quá tàn ác không? Tôi ôm chặt lấy chiếc khăn len màu xanh ấm áp, ngồi co quắp lại với sự dằn vặt của lí trí và tình cảm. Trái tim tôi luôn hướng về anh, dù cho những bộn bề cuộc sống có làm tôi quên đi nỗi nhớ nhưng chỉ cần ai đó nói về nước Anh, nói về đại học Luật, hay gọi một cái tên giống anh là tim tôi lại nhói lên những nhịp đập lạ kỳ. Thế nhưng giờ đây tôi đã có thêm một đứa con, tôi phải lo cho con tôi chứ không phải chạy theo những yêu đương khởi đại. Cường là một người giỏi giang, ưu tú, sẽ có nhiều cô gái tài giỏi thích hợp với anh, tôi không thể làm gánh nặng cho anh, không thể để anh suy nghĩ quá nhiều, rồi thời gian sẽ xóa mờ đi tất cả.

Và cứ thế, tôi xa Cường trong im lặng, tôi không đủ can đảm nói với anh rằng tôi không thể làm theo lời hứa sẽ chờ đợi anh, không dám vào nick yahoo hay email, thay đổi luôn cả số điện thoại. Tôi sợ, sợ thấy anh ở đó chờ tôi, sợ anh gửi những lời nói nhớ thương làm tôi động lòng và không thể ngăn mình đến bên anh. Tôi yêu Cường và có lẽ xa anh chính là cách duy nhất để cả hai chúng tôi được nhẹ nhõm. Tôi sẽ giấu kín tình yêu với anh ở một góc trong sâu thẳm trái tim, khóa kín cửa và ném chìa khóa đi để không một ai ngay cả tôi có thể chạm vào nó thêm một lần nào nữa.

Có lẽ cho đến bây giờ tôi vẫn cảm thấy quyết định đưa Bo trở về quê là quyết định sáng suốt nhất của tôi. Thành phố mặc dù tốt nhưng hẳn là với đồng lương ít ỏi của tôi không thể đủ nuôi một đứa trẻ. Mặc dù quay về quê tôi phải đối mặt với những lời đàm tiếu trái tai nhưng đó vẫn là quê hương tôi, dù có ra sao thì quê hương vẫn sẽ che chở ẹ con tôi.

Tôi không thể quên nét mặt của bố mẹ tôi khi tôi bế Bo trên tay, quỳ dưới đất và nói rõ ràng: “Đây là con trai của con.”

Bố tôi ngã ngồi trên ghế, mặt xám đen lại, còn mẹ tôi suýt nữa ngất xỉu nếu không có Tuyền bên cạnh đỡ lấy. Mẹ tôi không tin mà hỏi tôi: “Hôm này về đám tang cái Trinh có thấy gì đâu?”

Tôi đã lường trước được câu hỏi này nên đã chuẩn bị sẵn nhưng vẫn không ngăn được giọng nói run rẩy: “Hôm đó con đã sinh cháu rồi nhưng chưa dám nói với bố mẹ vì sợ...”

Bố tôi xông đến tát vào mặt tôi, mặt ông đỏ gay quát lớn: “Mày mà biết sợ? Mày mà biết sợ thì đã không làm ra chuyện xấu hổ này? Tao ày lên đây ăn học chứ không phải là đi làm **. Tao sống làm sao được với bà con làng xóm bây giờ?” Rồi ông thô lỗ kéo tôi lên “Đi, đi gặp cái thằng làm mày chữa, tao có chết cũng phải bắt nó cưới mày, xong rồi cút đi đâu thì cút!”

Tuyền chạy ra kéo bố lại, tôi cũng khóc lóc van xin: “Bố ơi, con xin bố, con xin bố! Không thể gặp anh ta được đâu, con không muốn, không muốn đâu bố ơi! Bố đánh chết con cũng được!”

Mẹ tôi ngồi một bên khóc lóc than trời, mẹ nói mẹ hối hận khi sinh ra một đứa con như tôi: “Mày muốn lấy chồng đến thế thì đi học làm gì? Thà tao cưới chồng luôn ày thì bây giờ khỏi phải xấu hổ.”

Bố tôi tức quá cầm lấy cán chổi ở góc nhà vung lên định đánh tôi nhưng Tuyền đã kịp kéo tôi chạy đi. Em trai tôi mặc dù còn nhỏ nhưng lại là đứa rất hiểu chuyện, nó khuyên bảo tôi nên nói cho bố mẹ biết bố của Bo là ai để đến nói chuyện với nhà người ta, kiểu gì cũng có cách giải quyết. Nhưng dù Tuyền nói thế nào, khuyên bảo điều gì thì tôi cũng chỉ ngồi khóc tức tưởi. Nỗi lòng của tôi làm sao có thể nói ra được, cứ để mọi chuyện như thế qua đi, miễn là cho tôi ở lại quê nhà.

Cuối cùng thì gia đình tôi cũng đã chịu thua trước sự im lặng của tôi, bố mẹ cho tôi một mảnh đất để ở riêng cho tròn trách nhiệm vì hai người không muốn dính dáng cũng không muốn nhìn thấy mặt tôi. Tôi đau lòng lắm nhưng đành chấp nhận mọi thứ, chấp nhận cơn giận giữ của bố mẹ, chấp nhận cả những cái nhìn chằm chọc, xì xào coi khinh của họ hàng làng xóm. Lỗi là ở tôi, làm sao tôi có quyền trách cứ ai. Tôi nhắm mắt bỏ ngoài tai mọi thứ vì con trai tôi và cũng là vì chính tôi.

Tôi biết mẹ giận tôi và dù bà không nói ra lời nhưng tôi vẫn biết bà còn quan tâm và thương tôi nhiều lắm. Những gì tôi đã làm là có lỗi với bố mẹ nhưng tôi không biết làm gì khác, tôi không muốn để Trinh chết rồi vẫn bị mang tiếng xấu, nó chịu đựng đủ rồi. Chút khổ sở này tôi nên giúp nó gánh vác thì hơn, chỉ cần cần rảnh im lặng thì có thể vượt qua.

Ngày ấy mẹ tưởng tôi bị mất sữa không cho con ** được nên mẹ đã đi mua đủ loại đồ ăn để tẩm bổ cho tôi có sữa nuôi con. Cuối cùng, may mà chị hàng xóm cũng mới sinh con lại rất nhiều sữa nên chẳng ngại cho Bo nhà tôi ** ké. Sữa mẹ dù sao vẫn là tốt nhất, Bo đã thiệt thòi hơn những đứa trẻ khác về mặt này, biết làm sao được.

Còn nữa, lúc Bo tròn 6 tháng tuổi đã bị sốt ột trận, phải đưa đi viện. Mẹ tôi và cả thằng Tuyền cứ túc trực luôn. Tôi chẳng chịu rời Bo một phút nào, cứ ngồi lì bên cạnh con khóc, ăn uống cũng chẳng thiết tha, đó cũng là lần đầu tiên tôi hiểu được nỗi lòng của những bậc làm cha làm mẹ. Cứ ngỡ rằng bố tôi thực sự không quan tâm đến hai mẹ con tôi nhưng thực ra ông vẫn len lén đến thăm, cũng sốt ruột vì con vì cháu, bố đã tự nấu đồ ăn rồi bảo mẹ mang vào cho tôi, còn tối ngày đến bệnh viện hỏi thăm bác sĩ về tình hình cháu ngoại khiến bác sĩ phát bực.

Bố mẹ là thế, khi con cái phạm phải một sai lầm gì đó, họ có thể đánh mắng trong lúc nóng giận nhưng lại không bao giờ bỏ rơi đứa con mà mình đã rút ruột sinh ra. Bố mẹ vẫn luôn quan tâm và sẽ luôn tha thứ. Cho tới ngày hôm nay thì gia đình vẫn là chỗ dựa vững chắc nhất của tôi, giúp tôi có nghị lực vượt qua hết mọi chuyện đắng cay ngọt bùi trong cuộc sống. Bo chính là niềm vui của cả gia đình, tôi chưa bao giờ hối hận vì ngày đó đã quyết định nhận nuôi thằng bé, càng ngày tôi càng tin tưởng rằng Bo chính là niềm tự hào của tôi. Phải cảm ơn Trinh rất nhiều vì Trinh đã mang đứa con trai bé bỏng đáng yêu này đến với thế giới của tôi, cho tôi có thêm một mục đích sống.

Ngày chủ nhật, không phải đi làm, tôi muốn ôm Bo ngủ thêm một chút nữa nhưng thân hình tròn tròn với làn da trắng sữa mềm mại của thằng bé làm tôi chỉ muốn vuốt ve và ngắm nhìn chứ không sao nhắm mắt ngủ thêm được. Quyết định dậy đi chợ và nấu cho Bo những món mà nó thích ăn nhất. Buổi chiều, sau khi ngủ trưa hai mẹ con sẽ cùng nhau đi dạo một vòng rồi sang nhà ông bà ngoại ăn tối, thế là kết thúc một ngày chủ nhật yên bình.

Thế nhưng mọi chuyện lại không yên bình như kế hoạch vì đến gần trưa, có một người khách lạ ghé thăm mẹ con tôi. Người phụ nữ đi bằng ô tô riêng, tài xế riêng, thoạt nhìn có thể đoán được bà ấy ngoài 50 tuổi. Mặc dù tôi không sành về quần áo cũng như đồ hiệu nhưng cũng nhận ra quần áo người phụ nữ đó mặc là hàng cao cấp với đường cắt và hoa văn tinh tế, càng tôn lên vẻ sang trọng, quý phái nhưng cũng rất đổi hiền hậu khiến người ta vừa nhìn đã có cảm tình.

Người phụ nữ đứng ngoài cửa, tế nhị nhìn vào trong nhà rồi mới cất tiếng: “Xin hỏi, có ai ở nhà không?”

Tôi đi ra, ngơ ngác: “Bác tìm ai ạ?”

“Tôi tìm cô Vân.” Người phụ nữ trả lời.

“Cháu là Vân đây ạ! Bác là...”

Người phụ nữ mỉm cười ngỏ ý muốn vào nhà nói chuyện. Tôi đồng ý vì cảm thấy bà ấy không phải là người xấu.

Lúc người phụ nữ bước vào nhà, Bo đang chơi trên giường liền ngẩng đầu chào thật to: “Cháu chào bà ạ!”

Người phụ nữ gật đầu, đôi mắt sáng ngời đi về phía Bo, bàn tay dịu dàng xoa đầu thằng bé và cất giọng thân mật: “Chào cháu, cháu ngoan quá!” Rồi bà ấy quay sang hỏi tôi: “Con trai cô đây sao?”

Tôi mỉm cười tự hào: “Vâng, con trai cháu đấy ạ!” Rồi tôi nhắc nhở Bo: “Bo, con để gọn đồ chơi vào.”

Tôi pha nước mời bà ấy nhưng bà ấy cứ ngồi trên giường ngắm nhìn Bo với ánh mắt tràn đầy tình yêu thương.

“Cô còn trẻ như vậy đã có con rồi sao?”

Tôi mỉm cười: “Ồ quê thì không trẻ đâu ạ! Nhưng xin lỗi, cho cháu hỏi bác là...? Vì nếu cháu nhớ không nhầm thì cháu chưa gặp bác bao giờ.”

Người phụ nữ cười đôn hậu: “À, bác tên là Hoa. Có lẽ bác cũng không nên làm mất thời gian của cháu nữa. Chắc cháu biết con trai bác đúng không? Nó tên là Hải.”

Lời giới thiệu ngắn gọn nhưng đủ để tôi hiểu ra vấn đề, tôi chỉ biết một người tên là Hải và chắc chắn rằng bà ấy đang nói đến anh ta. Không lẽ đây chính là mẹ của Hải? Tôi ngồi thẳng người, cất giọng kinh ngạc: “Bác là...mẹ của anh Hải?”

Bà ấy gật đầu, lại cúi nhìn Bo, đưa tay vuốt cái má trắng hồng của nó: “Đứa bé này năm nay lên 3 tuổi hả?”

“Vâng” Tôi hơi cứng người, trả lời trong vô thức với trái tim đập dồn dập “Cháu được 3 tuổi rồi ạ!”

“Ừ, nếu cháu nội bác còn sống chắc cũng được 3 tuổi rồi!”

Tôi ngăn người nhìn bà ấy, thế là có ý gì? Muốn đến nhận cháu ư? Muốn cướp thằng bé từ tay tôi? Không, không đời nào tôi chịu thỏa hiệp.

Bà ấy ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt tôi: “Bác có chuyện muốn nói với cháu.”

Tôi gần như đoán được những gì bà ấy định nói mặc dù tôi cảm thấy sợ nhưng chuyện gì đến thì cũng phải đến, muốn tránh cũng không được. Tôi đứng dậy bế Bo xuống giường, giống như một loại bản năng kỳ lạ để tránh xa khỏi người phụ nữ.

“Bo, mẹ cho con sang nhà bạn Tý chơi.”

Thằng bé liền gật đầu mừng rỡ chạy đi ngay. Tôi đứng ngoài cửa nhìn thằng bé an toàn chạy sang nhà sát bên mới đi vào ngồi ngay ngắn trước mặt bà Hoa: “Vâng, cháu đã sẵn sàng lắng nghe.”

15. Chương 15

Bà ấy vẫn giữ nguyên nụ cười: “Cháu có cậu con trai xinh quá, thằng bé cũng rất ngoan.”

“Cháu nghĩ đó không phải là những gì mà bác muốn nói.”

Bà ấy bỗng bước đến ngồi kế bên tôi, đôi mắt đượm buồn dường như đang dâng lên một tầng nước. Bàn tay của bà nắm chặt lấy tay tôi, đôi bàn tay ấy dù tuổi tác làm cho nhăn nhoe gầy guộc nhưng không thô ráp chai sần như tay mẹ tôi mà vẫn giữ được sự mềm mại, chứng tỏ người phụ nữ này chưa từng làm qua việc nặng. Ngồi ở khoảng cách gần như thế này tôi mới phát hiện ra gương mặt bà ấy xanh xao chứ không hề khỏe mạnh dù đã dùng phấn để che đậy.

“Bác xin lỗi, bác thực sự xin lỗi cháu. Bác cũng chẳng sung sướng gì hơn. Từ trước đến nay sức khỏe của bác vốn không tốt, giờ lại mắc bệnh tim, tháng sau bác sẽ làm phẫu thuật nhưng chưa biết sống chết thế nào.” Bà ấy ngưng lại, lau đi dòng nước mắt chảy tràn. Tôi không cất ngang, kiên nhẫn chờ bà ấy nói hết. “Bác ốm yếu nên sinh được một đứa con trai đã là kỳ tích rồi vì vậy mà không khỏi nuông chiều nó quá mức, dẫn đến nó càng ngày càng hư hỏng. Chồng bác thì ngày ngày chạy theo chức tước, chẳng màng xem con cái ra sao. Bác cứ tưởng cho nó lấy vợ thì nó sẽ đổi khác, nào ngờ nó vẫn như trước chẳng thay đổi gì. Vợ nó thì đang bụng mang dạ chửa mà nó lại ra ngoài kiếm đàn bà, con dâu bác biết được nên đi đánh ghen, kết quả là xảy thai. Con bé vì thằng Hải mà trước đó đã phá thai mấy lần dẫn đến ảnh hưởng nên bị vô sinh, không sinh đẻ gì được nữa. 3 năm nay gia đình bác sống trong tăm tối, thằng Hải đòi li hôn nhưng bác không cho phép, nếu làm vậy thì còn gì là con người nữa, còn gì là đạo đức nữa. Bác không thể để nó tiếp tục phạm sai lầm.”

Nhìn những giọt nước mắt của bà ấy, tôi cũng không biết phải nói gì, đó chắc chắn không thể là giả được, đó là những giọt nước mắt đau thương của một người mẹ dành cho đứa con mà mình đã không thể dạy dỗ nên người. Tôi nên mừng vì người đàn ông bạc bẽo đó đã phải chịu báo ứng hay nên buồn thay cho số phận của người mẹ bất hạnh này?

Tôi đặt bàn tay còn lại lên mu bàn tay của mẹ Hải, thật lòng nói: “Cháu không biết gia đình bác đã phải chịu đựng những tổn thương như vậy. Cháu xin lỗi vì đã không thể giúp gì cho bác.”

“Vâng, cho bác thay mặt Hải xin lỗi cháu. Nó đã gây ra chuyện lớn như thế mà bác không hay biết gì. Mãi đến bây giờ nó mới nói. Thằng bé thực sự rất giống Hải, vừa nhìn là bác đã thấy. Cháu có thể...”

Tôi mất kiên nhẫn ngắt lời: “Bác, cháu nghĩ người mà bác cần xin lỗi không phải cháu mà là bạn cháu, Trinh. Có lẽ con trai bác vẫn chưa thực sự thật thà.”

Bà ấy ngớ ngàng, dường như là không thể tin được những gì tôi nói, cứ nhìn tôi chăm chăm. Tôi tiếp tục: “Thực ra Bo không phải con đẻ của cháu, là cháu nhận nuôi từ Trinh.”

“Vậy hiện giờ Trinh đang ở đâu?” Bà ấy run giọng hỏi.

“Nhờ phúc của con trai bác ban cho, vào đúng ngày cưới của anh ta thì Trinh gặp tai nạn và đã qua đời để lại Bo cho cháu. Cháu vẫn còn nhớ rõ là chính con trai bác đã phũ phàng phũ tay, không thừa nhận đứa bé. Bác sẽ không thể tưởng tượng được Trinh đã phải trải qua những gì đâu, cho nên ông trời rất công bằng, báo ứng là có thật.” Tôi nói rành rọt và lạnh lùng, không thêm để ý đến sắc mặt càng ngày càng tái đi của

người phụ nữ trước mặt. “Cháu phải tìm mọi cách mới có thể nhận nuôi Bo, thật chẳng dễ dàng gì. Dù cháu không sinh ra nó nhưng nó chẳng khác gì con đẻ của cháu. Cháu rất yêu con trai cháu và cháu sẽ làm mọi cách để bảo vệ nó. Gia đình bác đừng nghĩ có thể chia cắt mẹ con cháu.”

Nước mắt của bà ấy ứa ra không ngừng, trong đôi mắt không hề có chút tức giận nào mà là một sự hối lỗi vô bờ. Bà ấy nhìn tôi rất lâu, rất lâu với một đôi mắt trìu mến, như muốn nhìn thấu hết mọi tâm sự trong tôi. Mãi sau bà ấy mới nghẹn ngào nói: “Bác biết, bác hiểu cháu. Bác cũng làm mẹ nên thấu hiểu được khi phải xa con của mình thì cảm giác ra sao, rất đau lòng. Bác nghĩ bác cũng không đủ độc ác để cướp Bo khỏi cháu.”

“Có thể bác không có ý định đó nhưng con trai bác thì có đấy ạ!”

“Bác biết Hải rất hiếu thắng, nó làm tổn thương các cháu quá nhiều, những tổn thương không thể hàn gắn được. Bác không dám cầu xin cháu điều gì quá cao, chỉ xin cháu nếu có thể thì cho bác đến thăm cháu nội thường xuyên, được bù đắp chút gì đó cho hai mẹ con cháu, được không?”

Tôi lắc đầu: “Cháu không cần và cháu cũng không muốn ai đó làm đảo lộn cuộc sống của con trai cháu.”

Nghe tôi tuyệt tình như vậy, bà ấy khấn thiết hơn: “Không, bác sẽ không làm đảo lộn cuộc sống của thằng bé, bác hứa, bác sẽ chỉ đến thăm như một người họ hàng xa xôi. Bác xin cháu!”

Tôi không nhận lời cũng không từ chối, đúng ra là tôi phân vân. Tôi không biết nếu là Trinh thì nó sẽ làm gì? Liệu Trinh có từ chối và đuổi người phụ nữ này đi không? Tôi tin là không, Trinh hiền lành và nhân hậu, nó sẽ không bao giờ làm được chuyện đó, nó sợ làm người khác buồn còn hơn cả làm chính mình buồn.

Thấy tôi im lặng, bà ấy lay lay tay tôi: “Vân, bác có thể đến thăm mộ của Trinh được không? Bác muốn tạ lỗi với cô bé.”

Mộ của Trinh cách nhà tôi gần 2km, đi ô tô chỉ mất vài phút là đã đến. Tôi đứng một bên nhìn mẹ Hải thấp cho Trinh nén hương. Bà ấy ngắm ảnh của Trinh trên bia mộ rất lâu, bàn tay khẽ chạm lên tấm di ảnh: “Cô bé xinh quá, đôi mắt rất đẹp. Đôi mắt của Bo giống mẹ phải không?”

Tôi gật đầu: “Vâng, Bo giống Trinh nhất ở đôi mắt to tròn. Lúc còn sống Trinh còn đẹp hơn trong ảnh cơ bác ạ!”

“Thằng Hải nó đã làm những gì với cô bé chứ? Nhà ai có cô con gái thế này mà không đau lòng cho được.” Bà ấy đưa tay lên lau lau khóe mắt. “Bác xin lỗi Trinh, bác thay thằng con không ra gì của bác thành thật xin lỗi cháu mặc dù đã quá muộn nhưng bác vẫn mong cháu nghe được. Bác xin lỗi vì đến bây giờ mới có thể gặp được cháu, tại bác không ra gì, bác có lỗi với cháu nhiều lắm!”

Tôi chỉ đứng lặng lẽ, cảm nhận làn gió thổi hiu hắt giữa những ngôi mộ lạnh lẽo. Giọt nước mắt vô hình nào đó lăn xuống má, đối với tôi thì khóc không còn là đủ nữa rồi. Làm sao mà người ngoài cuộc có thể thấu hiểu cho nỗi đau mà Trinh đã từng chịu đựng? Cũng làm gì có ai hiểu được cơn ác mộng mà tôi phải trải qua mỗi đêm. Vài giọt nước mắt kia, vài nén nhang kia hay là vài lời nói kia liệu xoa dịu đi được mấy phần của nỗi đau? Những tổn thương đó đã theo Trinh đến khi chết và sẽ còn theo tôi đến bao giờ?

Lúc trở về, tôi cùng mẹ Hải đi bộ. Tôi lo bệnh của bà ấy mà đi bộ sẽ bị mệt nhưng bà ấy xua tay: “Không sao, bác thích cảnh sắc đồng quê lắm! Rất yên bình. Bác sinh ra và lớn lên ở thành phố, chẳng có mấy dịp được về đồng quê thế này. Bác cũng muốn Hải trải nghiệm một chút nhưng không có thời gian. Mà tại sao cháu không làm việc ở Hà Nội? Trẻ tuổi như cháu rất có tương lai phát triển.”

Tôi trầm mặc, nhìn về phía cuối chân trời xa xa: “Trước khi có Bo, cháu cũng chỉ như bao nhiêu người khác muốn ở lại Hà Nội làm việc và sinh sống. Thế nhưng cuộc sống lại luôn chứa đựng những điều bất ngờ, có những bước ngoặt khiến cháu thực sự hoang mang, cảm thấy con đường phía trước tối tăm và u ám, cháu chỉ đơn giản nghĩ rằng chỉ có quê hương mới có thể chứa chấp được mẹ con cháu. Và bác thấy đấy, hai mẹ con cháu sống rất tốt.”

Mẹ Hải choàng tay qua vai tôi một cách thân thiết và hỏi: “Con gái, vậy cho đến bây giờ con có cảm thấy hối hận không?”

Tôi thực sự ngạc nhiên về cách xưng hô thân mật này, chưa bao giờ tôi nghĩ rằng mình có thể thân mật với mẹ Hải như thế. Tôi lắc đầu: “Không ạ! Cháu chưa bao giờ hối hận về những quyết định của mình.”

Bà ấy thở dài: “Cuộc đời bác đã gặp không ít những người tốt nhưng người như con thì là lần đầu tiên. Một mình chịu đựng đắng cay thị phi để nuôi đứa con không phải là ruột thịt của mình, con có bao giờ cảm thấy thiệt thòi và tủi thân không?”

Tôi mỉm cười đáp: “Nói là không tủi thân, không buồn khổ, không suy nghĩ thì không đúng. Nhưng đó là những gì cháu đã lựa chọn nên cháu không cảm thấy mình thiệt thòi gì.”

“Vậy còn hạnh phúc của riêng mình? Con không nghĩ đến sẽ lấy chồng sao? Con làm thế thì có ích gì? Ai thấu hiểu cho con? Rồi một ngày nào đó Bo biết con không phải mẹ đẻ của nó, con sẽ làm sao?”

Những điều bà ấy nói không phải tôi chưa từng nghĩ tới, nó thậm chí còn từng là nỗi chần chừ của tôi hằng ngày hằng đêm, nhưng khi tôi nhìn Bo mỗi ngày một lớn lên ngoan ngoãn đáng yêu và khi nhìn mẹ tôi mỗi ngày một già đi thì tôi đã hiểu thế nào gọi là “người mẹ”. Mẹ tôi chịu bao nhiêu nhọc nhằn vất vả để sinh ra tôi và nuôi tôi lớn, mong tôi sẽ hạnh phúc sau này, còn mẹ thì cứ ngày một già yếu. Tất cả những điều đó là vì cái gì? Chẳng gì cả. Mẹ luôn chỉ đứng phía sau mỉm cười khi tôi hạnh phúc, rơi nước mắt vui sướng trước thành công của tôi và sẵn sàng đỡ lấy tôi khi tôi vấp ngã. Cũng như tôi bây giờ, làm tất cả vì Bo mà chẳng mong được đáp lại cái gì, chỉ mong thấy thằng bé mỗi ngày đều cười vui vẻ, ăn ngoan, khỏe mạnh, sau này làm người có đạo đức, sống có trách nhiệm, có ích cho xã hội là tôi đã hạnh phúc lắm rồi, đâu cần ai phải thấu hiểu? Nếu như nuôi con để nhằm một mục đích nào đó hay chuộc lợi cho bản thân thì người đó hoàn toàn không xứng đáng với danh từ cao quý kia.

“Bác, bác có muốn nghe cháu kể một câu chuyện không ạ?”

“Bác rất muốn nghe.”

Bước chân tôi đều đều chậm rãi: “Có một cô gái trẻ chưa từng lập gia đình, khi cô ấy chứng kiến người bạn thân nhất của mình mang thai mà không kết hôn thì cảm thấy rất áy náy. Nhiều lần cô ấy tìm cách khuyên bạn mình bỏ đứa bé đi để làm lại cuộc đời nhưng người bạn đó nhất quyết không chịu, nói rằng không cam lòng giết chính máu mủ của mình. Mỗi ngày người bạn đó đều đặt tay lên bụng mỉm cười hạnh phúc, có khi còn thì thầm nói chuyện với đứa con trong bụng. Cô gái trẻ hoàn toàn không hiểu nổi vì sao bạn mình lại cố chấp như vậy, rõ ràng người mà bạn ấy yêu thương đã bỏ rơi bạn ấy, không thèm nhận đứa con đó vậy mà bạn ấy còn yêu thương con của anh ta như vậy làm gì? Lẽ ra phải căm ghét anh ta, phải ghét cả máu mủ của anh ta mới đúng, cô gái trẻ có suy nghĩ thế nào cũng không hiểu nổi bạn mình. Sau này, khi cô gái trẻ ấy cũng làm mẹ, được bế một đứa bé còn đỏ hỏn vào lòng, nhất là vào thời điểm đứa bé biết gọi ‘mẹ’ lần đầu tiên thì cô gái đã hiểu bạn mình, cái đó gọi là tình thương của người mẹ, dù chuyện gì xảy ra đi nữa cũng không thể bỏ rơi đứa con của mình, nó vô tội. Tình thương yêu đó là vô bờ, vô điều kiện. Tương lai thế nào không quan trọng, dù cho con mình làm sai điều gì thì người làm mẹ vẫn rộng lượng mà bao dung tha thứ.”

Khi câu chuyện của tôi kết thúc, quay sang nhìn mẹ Hải thì mới phát hiện ra bà ấy đã khóc từ bao giờ. Tôi dừng bước, im lặng nhìn bà ấy, chờ bà ấy lên tiếng.

“Vâng, con có ghét bác không? Bởi vì bác chính là kẻ sinh ra kẻ bạc tình, đáng ghét đó.”

Tôi thực sự không cảm lòng được: “Đúng là cháu rất ghét anh ta nhưng với bác cháu không có một chút ác cảm nào. Cháu nói thật đấy ạ! Cháu biết bác cũng là một người mẹ, bác yêu thương con trai mình là điều hiển nhiên. Cháu không trách bác đâu.”

“Bác có thể ôm con một lát không, con gái?”

Tôi dang tay ôm lấy bà ấy thay lời đồng ý. Vòng tay của bà ấy ấm áp và chứa đựng nhiều tình cảm hơn tôi nghĩ, thật không thể tin người phụ nữ giàu tình cảm này lại chính là người sinh đã ra người đàn ông bạc bẽo không ra gì kia.

Mẹ Hải nói bên tai tôi: “Bác đã từng rất rất mong có được một đứa con gái như con, có thể cùng tản bộ, cùng tâm sự, cùng mua đồ, cùng nấu ăn, mua cho nó những bộ quần áo đẹp, dạy cho nó cách trở thành một người phụ nữ tuyệt vời. Con không ngại khi bác gọi con là con gái chứ?”

Những lời tâm tình chân thật của bà ấy đã chạm đến trái tim tôi.

“Vâng, và bác có thể đến nhà con chơi và thăm Bo bất kỳ lúc nào.”

Bà ấy sụt sùi buông tôi ra, đôi mắt già nua nhưng không che giấu được nét đẹp một thời nhìn tôi xúc động: “Bác thấy ngưỡng mộ bố mẹ con nhiều lắm vì họ đã sinh ra và dạy dỗ được một người con tuyệt vời như con, trong khi họ chỉ là những người nông dân bình thường. Còn bác...bác tự cảm thấy xấu hổ.”

Tôi không nói gì nhưng rõ ràng không thể giấu nổi niềm tự hào về gia đình mình. Tôi không ngại nói cho cả thế giới biết tôi yêu bố mẹ tôi, những người nông dân chân lấm tay bùn nhưng chất phác và đôn hậu đã dạy tôi biết bao điều về cuộc sống này.

16. Chương 16

Mẹ Hải về rồi, lòng tôi bắt đầu rối loạn, tôi không ghét bà ấy nhưng con trai bà ấy thì có chết tôi cũng không thể nhượng bộ. Vấn đề là nếu Hải một mực muốn đem chuyện này ra tòa thì liệu tôi có thể thắng được không? Tôi chỉ có một mình, còn anh ta có quyền và có tiền. Tôi từng nghe nói có kẻ cưỡng bức phụ nữ mà còn có thể chạy thành trắng án thì có lẽ quyền giành nuôi một đứa bé, còn là con đẻ của mình thì hoàn toàn không khó chút nào.

Bo bỗng từ bên nhà hàng xóm chạy ào về ôm chặt lấy chân tôi, cười tươi rói: “Mẹ ơi, Bo đây!”

Tôi cúi xuống nhìn thằng bé, véo cái mũi nhỏ rồi bế nó lên: “Bo của mẹ không chơi với bạn Tý nữa à?”

“Không ạ! Bạn Tý không ngoan nên bị chú Minh đánh rồi mẹ ạ!”

Tôi quay sang chú ý nghe thì đúng là có tiếng trẻ con đang khóc, chuyện này tôi cũng đã quen, thằng bé nhà hàng xóm khá nghịch ngợm nên thỉnh thoảng lại bị bố hoặc mẹ quát mắng rồi.

Tôi thơm lên cái má non mịn của Bo cẩn thận hỏi: “Bo, con có thích có bố không?”

Thằng bé không chú tâm đến câu hỏi của tôi lắm, nó vừa nghịch tóc tôi vừa trả lời: “Bố làm gì hả mẹ?”

Tôi ngẩn ra, không biết phải trả lời thằng bé như thế nào, nói vòng vo: “Có bố giống như bạn Tý, có thể công con đi chơi, mua đồ chơi cho con, dạy con đọc số.”

Bo chớp chớp đôi mắt to tròn nhìn tôi, ngây thơ hỏi: “Bố sẽ đánh Bo như bạn Tý hả mẹ? Bo không thích bị đánh đâu.”

“Nếu Bo ngoan thì bố sẽ không đánh con.”

Thằng bé không trả lời, rúc mặt vào cổ tôi, tôi cũng không biết giải thích sao nữa. Có lẽ Bo còn quá nhỏ để hiểu được sự cần thiết của người bố, chỉ thêm vài tuổi nữa thôi nó sẽ hiểu mẹ chưa phải là tất cả, mọi đứa trẻ đều rất cần có bố. Tôi không thể chờ thằng bé hiểu ra và hỏi tôi: “Bố con đâu hả mẹ?” Tôi sẽ phải trả lời nó thế nào đây? Nói rằng con không có bố hay bố con đã không thừa nhận con? Thế nào thì cũng sẽ làm tổn thương đến tâm hồn bé bỏng của thằng bé. Con trai, mẹ phải làm gì? Làm gì là tốt nhất cho con? Trả con lại cho bố ư, còn mẹ quay về với cuộc sống độc thân như trước hay bằng mọi cách giữ lấy con? Ước gì con có thể trả lời ẹ biết con muốn gì.

Khoảng một tháng sau kể từ ngày mẹ Hải đến gặp mẹ con tôi, Hải cũng tìm đến. Khi đó, mẹ con tôi đang ăn trưa, thằng nhóc hiếu động của tôi còn đang tìm mọi cách để nghịch bát canh. Hải không e ngại, bước thẳng đôi chân đi giày da bóng loáng dẫm tiền vào căn nhà nhỏ cũ kỹ của hai mẹ con tôi. Tôi cảnh giác ngẩng lên nhìn, anh ta cười nhạt và dõng giọng chào đến là đủ giả: “Chào hai mẹ con.”

Tôi lập tức ôm Bo vào lòng như một phản xạ tự nhiên: “Anh tới đây làm gì?”

Tôi không ngạc nhiên việc anh ta tìm đến chỉ là không ngờ lại nhanh như vậy.

“Tôi đến đây thăm con trai tôi và mua quà cho nó.” Hải ngồi xuống ghế, thông thả trả lời, đặt một cái túi màu xanh lên bàn.

Bo ngược lên nhìn tôi, thấy tôi không nói gì, nó lay lay tay tôi: “Mẹ!”

Chuyện anh ta mua quà cho Bo tôi không có quyền can thiệp hay cảm đoán, dù gì anh ta cũng là bố đẻ của Bo. Tôi đẩy gói quà sang một bên coi như đã nhận: “Được, con tôi nhận quà của anh rồi. Anh có thể về.”

“Về? Tôi còn muốn chơi cùng con trai tôi. Con trai, lại đây để bố ôm con một cái nào.” Hải dang tay đưa về phía Bo, nở nụ cười dụ dỗ.

Tôi đem hai tay bịt tai Bo lại: “Anh không phải là bố nó, đừng có nói bừa.”

Bo bị tôi bịt tai, rất khó chịu, cứ lắc lư cái đầu nhỏ: “Mẹ đừng bịt tai Bo.”

Tôi không muốn thằng bé nghe được những gì tôi sắp nói: “Chẳng phải anh đã gạt phắt nó đi khi nó còn trong bụng mẹ sao? Anh hại Trinh đến mức ấy còn chưa đủ, còn muốn cướp luôn giọt máu cuối cùng Trinh để lại à? Anh là đồ độc ác! Anh đừng hòng có được con trai của chúng tôi.”

“Tôi đã nói là xin lỗi rồi mà. Tôi thừa nhận là khi đó tôi còn quá trẻ và nông nổi. Bỗng dưng có một đứa con, ai mà không lo sợ cơ chứ. Tôi nói thế không có nghĩa là tôi không thừa nhận con tôi mà là tôi chưa tìm ra phương thức giải quyết.”

Những lời lẽ không hề có thành ý, cũng chẳng có gì gọi là hối cải, quá vô cảm. Tôi không tin một người đàn ông như thế này lại có khả năng trở thành một người cha tốt.

Tôi cười lạnh: “Xin lỗi? Anh không cần phải nói những lời đó với tôi. Tôi và anh vốn chẳng liên quan gì đến nhau. Anh nghĩ hai từ xin lỗi đơn giản của anh thì cứu vãn được gì? Có thể cải tử hoàn sinh không? Nói cho anh biết, trừ khi anh làm Trinh sống lại, còn không thì đừng hòng mong tôi thỏa hiệp. Cùng lắm là ra tòa, tôi không sợ đâu, giấy tờ nhận nuôi Bo, tôi có đủ.”

Hải nhìn tôi, đôi mắt nheo lại thành hai đường hẹp dài sắc xảo: “Cô nghĩ tòa sẽ giúp cô giữ lại thằng bé sao? Dù cô có làm gì thì tôi vẫn là bố đẻ của nó, một đứa trẻ có cả bố lẫn mẹ mới có thể phát triển toàn diện.”

Tôi trừng mắt nhìn anh ta, không thể áp chế trái tim đập nhanh vì sợ hãi. Tôi nghiêng răng chỉ tay về phía cửa: “Mời anh rời khỏi nhà tôi. Tôi sẽ cùng anh hầu tòa.”

“Vậy hẹn gặp lại ở tòa.”

Hải chỉ nhếch môi cười rồi nghênh ngang bước ra khỏi cửa. Tôi còn chưa kịp thở phào thì mẹ tôi ôm một cái âu đầy kín nắp bước vào với vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, còn có vẻ như đã biến sắc phần nào, tái nhợt, không rõ cảm xúc lúc đó của mẹ là gì nhưng chắc chắn mẹ đã nghe được mọi chuyện. Bo tụt xuống ghế, chạy đến chỗ bà ngoại của nó: “Bà ngoại, bà ngoại ơi!”

Mẹ vẫn đứng yên nhìn tôi, tôi cứ nhìn xuống đất, không biết phải làm gì. Chỉ thấy mẹ cúi xuống xoa đầu Bo: “Bà ngoại mang xúc xích sang cho Bo. Con lên giường ngồi ăn ngon để bà nói chuyện với mẹ.”

Bo nhanh nhẹn ôm cái âu trèo lên giường ăn ngon lành. Tôi thì vẫn ngồi im không dám nhúc nhích cho đến khi mẹ tôi ngồi xuống bên cạnh: “Nói thật ẹ nghe, Bo là con của ai?”

Tôi vẫn cứng đầu đáp: “Là con trai của con mà mẹ.”

“Đến bây giờ mà con vẫn còn tìm cách nói dối mẹ. Nó là con của Trinh và người đàn ông kia phải không?” Mẹ tôi có phần kích động mà lớn tiếng nói.

“Mẹ, Bo là con của con, là con của con.” Tôi cố nhấn mạnh, giọng bắt đầu nghèn nghẹn.

“Vân, vì sao con phải làm thế? Vì sao con giấu mẹ?”

Giọng mẹ không chút nặng nề gay gắt, chỉ đơn giản giống như là hỏi lí do đứa con nhỏ của mình vấp ngã. Nhưng mẹ đã biết rõ chuyện này thì liệu mẹ có cho tôi tiếp tục nuôi Bo hay không? Nếu mẹ không cho tôi tiếp tục nuôi Bo, nếu mẹ ghét thằng bé? Vậy con trai tôi phải làm sao đây?

“Nói ẹ biết, Vân!” Mẹ nắm chặt lấy bàn tay tôi, nói như cầu xin: “Nói thật mọi chuyện ẹ biết. Mẹ là mẹ của con, con không tin mẹ hay sao?”

Tôi vẫn một mực cúi đầu, không biết đã phải hạ quyết tâm bao nhiêu lần thì mới dám ngẩng lên đối diện với đôi mắt đau xót của mẹ. “Mẹ ơi, con biết lỗi rồi. Nhưng con sẽ không bỏ rơi Bo đâu. Nó là con trai của

con.” Tôi bắt đầu khóc, không nhận được mà khóc thành tiếng và nhào vào lòng mẹ. Có cái gì đó như vỡ òa trong tôi, dường như tôi đã phải một mình gồng lên chống đỡ quá lâu, đôi vai đã nặng trĩu mệt mỏi, nay bên cạnh có mẹ, tôi liền muốn trút bỏ tất cả và dựa dẫm vào mẹ như một loại bản năng bẩm sinh.

Mẹ vuốt mái tóc tôi, nói dịu dàng: “Vì sao con phải nuôi con của người khác mà nhận là con mình để hủy hoại danh dự cả đời con gái như thế?”

Tôi úp mặt trong lồng ngực ấm áp của mẹ, ngửi mùi hương của riêng mẹ. Đó là mùi mồ hôi, nước mắt, mùi của sự tàn tạ nặng nề, cái mùi mà chỉ mẹ mới có. Mùi hương ấy khiến tôi nhẹ nhõm và yên bình đến lạ, cảm giác như mình trở về là một đứa bé gái vẫn còn thích rúc trong lòng mẹ, kể lể và thắc mắc mọi chuyện trên đời.

“Mẹ ơi, con không biết, con không biết tại sao mình lại muốn làm như thế. Con chỉ không muốn Trinh chết rồi mà vẫn phải mang tiếng xấu, nhưng mà Trinh không có lỗi gì đâu mẹ, nó tội nghiệp lắm. Con không muốn bố mẹ nó phải thất vọng vì nó nên con tình nguyện gánh cho nó tội này.”

“Rồi làm đau khổ bố mẹ hay sao? Con có nghĩ cho bố mẹ hay không?”

“Trinh khổ lắm, Trinh khổ lắm mẹ ạ!”

Đợi đến khi cho Bo đi ngủ trưa, tôi mới ngồi kể lại đầu đuôi mọi chuyện ẹ nghe, tất cả, tất cả mọi chuyện, từng thứ một, mọi ám ức đau khổ mà chúng tôi đã trải qua. Tôi tựa trên vai mẹ khóc, mẹ cũng khóc, mẹ thương Trinh bạc mệnh, mẹ bảo: “Số phận của phụ nữ là như thế, mỗi người một phận, chẳng ai giống ai. Hai đứa con cùng tuổi, cùng sinh ra trên một mảnh đất, gia cảnh như nhau, cùng lên thành phố học, thế mà bây giờ kẻ còn người mất, mỗi đứa một nơi.”

“Mẹ có nghĩ con làm thế là sai không mẹ? Con đã giấu tất cả mọi người.”

Mẹ ôm chặt lấy tôi: “Không, con gái mẹ đừng cảm lắm. Mẹ không trách con chút nào. Mấy năm qua con đã chịu bao nhiêu khổ cực, đáng ra con phải nói ẹ biết sớm mới phải.”

“Nhưng, con sợ...” Tôi ấp úng.

“Sợ mẹ không cho con nuôi Bo chứ gì? Bo ngoan ngoãn đáng yêu như vậy, tự dưng có thằng cháu ngoại, sao mẹ lại không đồng ý chứ? Con cần gì phải một mình chịu đựng?”

Tôi bỗng nghĩ ra một chuyện, liền hỏi mẹ: “Mẹ ơi, vậy con có cần phải nói cho bố mẹ Trinh biết không ạ?”

Mẹ gật đầu: “Có, phải nói chứ. Bo là cháu ngoại của người ta cơ mà. Nhưng bây giờ thì chưa phải lúc để nói. Chuyện kiện tụng còn nhiều vấn đề, không nên để hai ông bà ấy nhận cháu vào lúc này, sẽ rất đau lòng. Hãy đợi mọi biến cố qua đi.”

Tôi nghe lời mẹ, trong tiềm thức của tôi thì mẹ vẫn luôn là người sáng suốt nhất. Chỉ có điều là tôi luôn cảm thấy một nỗi bất an vô hình, một nỗi sợ không tên, có khi nào tôi sẽ thua kiện không? Tôi hoang mang với con đường phía trước và tôi cần lắm một người cầm đuốc dẫn đường mở lối. Tôi cứ cố gắng tưởng tượng ra chuyện gì sẽ xảy ra trong tương lai nhưng có tưởng tượng thế nào chẳng nữa cũng không tưởng tượng được một cuộc sống không có đứa con trai bé bỏng của tôi.

Ngày xưa, mỗi lần hai chị em tôi không nghe lời thì mẹ đều bảo rằng sau này lớn, có con cái rồi sẽ hiểu được nỗi lòng của bố mẹ, lúc ấy hai chị em chỉ nhìn nhau cười hì hì, cứ thế sống vô tư trong sự đùm bọc của bố mẹ. Cho đến khi cũng có một đứa trẻ gọi tôi là mẹ mặc dù tôi không sinh ra nó, tôi đã thực sự làm mẹ và tôi tin mẹ nói không sai chút nào. Những lần Bo bị ốm, tôi đều thức trắng đêm để chăm sóc thằng bé như mẹ đã từng làm với hai chị em tôi, chẳng màng đến bản thân, ăn uống cũng không thiết, chỉ mong con mau khỏi, chỉ mong bệnh tật của con có thể chuyển hết sang ỉnh. Giờ thì tôi đã biết vì sao công ơn cha mẹ lại như trời biển và dù ta có làm bao nhiêu điều đi nữa cũng sẽ chẳng đền đáp hết công ơn ấy.

Không lâu sau tôi được Hải mời đến gặp anh ta một cách nghiêm túc để nói chuyện lại một lần nữa về việc của Bo trước khi anh ta quyết định có đem chuyện này ra tòa hay không, có lẽ anh ta muốn thuyết phục tôi lần cuối cùng chẳng? Tôi không từ chối, chấp nhận cùng anh ta dứt khoát một lần nữa. Tôi mang theo Bo lên Hà Nội gặp Hải và tay luật sư của anh ta trong một quán coffee vắng. Tôi đến sớm nửa tiếng để tiện cho Bo ăn chút gì đó, và sau khi Bo uống hết một cốc sữa với ăn nửa cái bánh ngọt thì người cần gặp

đã đến. Hai người đàn ông dáng dấp cao to, một người mặc áo sơ mi trắng, một người mặc áo vest đen dạo mạo bước vào khiến những người khách khác cũng phải chú ý. Còn tôi, tôi chết cứng ngay tại chỗ, mắt nhìn chăm chăm vào người đàn ông mặc áo sơ mi trắng, anh ta cũng nhìn tôi với vẻ kinh ngạc không kém. Tôi không hề nhận ra hơi thở của mình đang dần trở nên nặng nề. Vì sao? Sao anh lại xuất hiện ở đây? Trong tình huống oái oăm này? Thế giới có phải quá nhỏ rồi không?

Hai người đàn ông ngồi yên vị trên ghế đối diện tôi tự bao giờ, Hải nhàn nhạt mở miệng giới thiệu: “Chào cô Vân, giới thiệu với cô đây là luật sư của tôi, anh Cường.”

17. Chương 17

Cái tên ấy, khuôn mặt ấy, ánh mắt ấy, tôi tưởng rằng mình đã cắt rất kỹ, rất sâu trong tim rồi và dù cho có lục lại 3 ngày 3 đêm cũng không thể nào lục ra. Vậy mà khi Cường ngồi ngay trước mắt đây, trái tim tôi lại quay trở về là đứa con gái 20 tuổi ngày nào, lại đập rộn ràng như ngày đầu tiên anh nói anh thích tôi. Tôi cứ tưởng rằng khi gặp lại anh, tôi sẽ lãnh cảm, thờ ơ lắm, sẽ có thể mỉm cười chào anh một tiếng giống như một người bạn bình thường lâu năm không gặp. Nhưng thực sự ngay lúc này tôi chỉ muốn nhào đến ôm lấy anh, kể hết những khốn khổ mà tôi phải chịu đựng từ khi anh đi, rằng tôi đã rất nhớ anh, nhớ giọng nói vui vẻ nồng nhiệt của anh, nhớ bàn tay ấm áp với những ngón thon dài đan giữa các ngón tay tôi. Tôi biết mình không thể làm như vậy, tôi chỉ biết chìm đắm trong đôi mắt lạnh nhạt, oán trách của anh mà không thể thoát ra cho đến khi giọng nói con trẻ lãnh lút, vui tai của Bo vang lên: “Cháu chào chú!”

Hải vươn tay đến vuốt má Bo: “Chào con trai.” Và dường như anh ta nhận ra thái độ kỳ lạ của tôi và Cường nên hỏi: “Hai người quen nhau à?”

Tôi còn chưa kịp suy nghĩ gì thì Cường đã phủ nhận một cách lạnh lùng và dứt khoát: “Không, chúng tôi không quen nhau.” Rồi anh vươn tay ra phía tôi, lịch sự giới thiệu như một người xa lạ: “Chào cô, tôi là luật sư Trần Mạnh Cường.”

Tôi không bất ngờ về cách nói cũng như thái độ của Cường, một phần trong tôi thậm chí vui mừng, phần còn lại là cơn đau xé lòng.

Cuộc nói chuyện của chúng tôi chủ yếu xoay quanh chuyện nhận nuôi Bo. Hải nói: “Đáng ra tôi đã trình đơn lên tòa nhưng tôi muốn cô suy nghĩ lại một lần nữa. Điều kiện của tôi tốt hơn cô cả nghìn lần, con trai tôi sẽ có một môi trường phát triển vô cùng tốt chứ không phải ở cái nơi quê mùa ấy. Về phần cô cũng không phải lo, tôi sẽ trả cho cô một khoản tiền hậu hĩnh coi như công cô chăm sóc con trai tôi bấy lâu nay.”

Tôi chỉ cười khẩy: “Anh nghĩ tôi thèm khát mấy đồng tiền đó của anh ư?”

“Nếu để đến khi tòa phán quyết thì cô sẽ chẳng có gì đâu.”

“Sẽ không có ngày đó.” Tôi khẳng định.

Cường đột ngột hỏi: “Cô đã tìm hiểu kỹ luật chưa?”

Tôi nhìn thẳng vào mắt Cường, tự tin trả lời: “Tôi hiểu luật đủ để người khác không bắt nạt được mình.”

Cường lặng lẽ uống coffee. Dù tôi đã cố gắng hết sức để không chú ý đến Cường nhưng vẫn mất tự chủ mà quan sát anh. Thực sự anh đã thay đổi rất nhiều, không còn là cậu sinh viên bốc đồng, thích gì làm nấy, trên môi luôn nở nụ cười vô tư nữa. Anh bây giờ mang theo nét chừng chặc của một người đàn ông trưởng thành, điềm tĩnh và rắn giỏi.

“Cô quá cố chấp.” Hải khoanh tay trước ngực thông thả nói: “Cô quá ngu ngốc khi cứ giữ khư khư đứa trẻ không phải của mình. Cô nên nhớ nó mang dòng máu của tôi.”

Tôi cúi nhìn đứa trẻ bé bỏng trong lòng mình, nó vẫn vô tư ngồi nghịch ngợm, rầm rập nửa cái bánh ngọt nó đã chán ngấy mà chẳng quan tâm gì đến câu chuyện của người lớn. Tôi nhẹ nhàng vuốt tóc Bo: “Phải, nó mang trong mình dòng máu của anh, nhưng không biết nó sẽ nghĩ sao khi một ngày nào đó nó biết được

anh chính là người ruồng ***** nó không thương tiếc. Anh nghĩ nó sẽ kính trọng nỗi con người ác độc như anh ư?”

Lúc tôi ngẩng đầu thì chỉ thấy gương mặt Hải chuyển thành màu xanh, mắt trợn trừng nhìn tôi, quai hàm bạnh ra. Tôi chỉ nở nụ cười miệt thị.

“Cô Vân, đúng là tòa án luôn luôn đứng về phía người phụ nữ về khoản nuôi dưỡng con cái. Không có sự đồng ý của cô thì tất nhiên anh Hải không có quyền nuôi cháu bé. Nhưng...” Cường chậm chậm lên tiếng: “Theo tôi biết thì hiện giờ cô vẫn còn độc thân lại trẻ trung như vậy, một cô gái độc thân nuôi một đứa trẻ thì rất vất vả, chưa kể đến nó sẽ cản trở con đường hôn nhân của cô. Trong khi anh Hải là bố đẻ của cháu Đạt, gia đình lại đầy đủ điều kiện cho sự phát triển sau này của cháu. Cô yêu con trai cô vậy mà cô lại không biết đâu là môi trường tốt nhất cho cháu?”

Tôi nhìn sang Cường, thật không thể tin cái giọng lạnh băng đầy tính châm chích này lại là của anh, phản ứng có phần chậm chạp. Đang định mở miệng phản bác lại thì bị Hải chặn ngang, anh ta đứng dậy, nhìn tôi từ trên cao với một vẻ coi thường: “Thôi, đủ rồi. Chúng ta không cần nói điều gì với cô ta nữa. Đây là cơ hội cuối cùng mà tôi giành cho cô nhưng cô vẫn không biết điều thì cô phải nhận lấy hậu quả.”

Nói xong Hải xải bước dài ra khỏi quán. Cường liếc nhìn tôi, không rõ anh đang nghĩ gì, chỉ thấy anh rút từ trong ví ra một tờ tiền rồi đặt lên bàn trước khi rời khỏi quán.

Chắc hẳn Cường đã rất bất ngờ khi anh thấy bên cạnh tôi có thêm một đứa bé, anh sẽ nghĩ gì về tôi? Vì sao anh lại nhìn tôi bằng ánh mắt xa lạ đó? Tôi đã từng tưởng tượng rất nhiều về một cuộc hội ngộ của tôi và anh trong nhiều hoàn cảnh, nhiều trường hợp, tưởng tượng ra mọi cảm xúc có thể biểu lộ trên gương mặt anh nhưng tuyệt nhiên không có vẻ mặt lạnh lùng và ánh mắt xa lạ đó. Nhìn vào đôi mắt anh, tôi không thể tin được đó lại chính là người yêu tôi một thời, đã từng nói những lời yêu thương, hứa hẹn nồng ấm. Giống như tình yêu ấy được vẽ nên bởi trí tưởng tượng phong phú của tôi hoặc đó chỉ là một người có gương mặt và cái tên giống anh. Bởi trong trí nhớ của tôi, Cường không bao giờ như vậy, kể cả lần gặp đầu tiên, anh cũng không hề nhìn tôi bằng ánh mắt xa lạ đó. Có lẽ bây giờ Cường đã quá xa tầm với của tôi.

18. Chương 18

Hai vợ chồng Thúy mới mua một căn hộ ở trung cư cao cấp, biết hai mẹ con tôi lên Hà Nội nên Thúy nhất định giữ lại chơi 2 ngày cuối tuần. Hai vợ chồng Thúy đều rất nhiệt tình nên tôi cũng không tiện từ chối. Anh Hoàng – chồng Thúy vốn là người quý trẻ con nên rất vui vẻ khi biết hai mẹ con tôi ở lại chơi 2 ngày cuối tuần. Tôi không nghĩ anh ấy lại thích Bo đến vậy, bảo rằng chỉ mong Thúy cũng sinh được một đứa con đáng yêu như Bo là anh chẳng còn mong ước hơn gì nữa. Vấn đề là Thúy chưa chịu có con, nó chưa muốn con cái làm vướng bận công việc nên dự định một năm nữa mới sinh.

Chồng Thúy đã biết hết chuyện của tôi và rắc rối mà tôi đang mắc phải với Hải. Anh ấy có chia sẻ rằng chơi với Hải khá lâu, dù không thân nhưng cũng biết phần nào tính cách của Hải. Là một người rất hiếu thắng và sống vô trách nhiệm nên Hải sẽ không đời nào buông tha cho tôi, anh Hoàng căn dặn tôi nếu có vấn đề gì cứ nói nhất định anh sẽ tìm cách giúp đỡ.

Thúy sợ tôi ngại nên nó bồi thêm mấy câu: “Không cần phải suy nghĩ nhiều. Tao với mày chẳng khác gì chị em, chồng tao coi như anh rể mày. Chúng mình như người nhà, giúp đỡ nhau là đương nhiên, không phải ngại đâu.”

Anh Hoàng chợt nghĩ ra điều gì, vội nói ngay: “Mà mẹ của Hải mới phẫu thuật xong, còn rất yếu, em có muốn mang Bo đến thăm bà nội không? Nói gì thì nói, bác Hoa thực sự là một người tốt, rất nhân hậu.”

Tôi không trả lời, cảm thấy hơi áy ngại. Việc thăm mẹ Hải thì không có vấn đề gì, vấn đề là tôi không muốn gặp người nhà của bà ấy, đặc biệt là vợ chồng Hải. Thế nhưng khi nhớ đến những lời nói, những giọt nước mắt chân thành của bà ấy thì tôi lại không thể ngăn cản lòng trắc ẩn của chính mình.

Kết quả là hai mẹ con tôi đã đến thăm mẹ Hải vào chiều ngày hôm sau. Thứ bảy nên bệnh viện vắng người, phòng bệnh của mẹ Hải nằm ở cuối hành lang yên tĩnh. Trước khi mở cửa bước vào tôi phải dặn dò Bo: “Con không được lên tiếng rõ chưa? Bà đang nằm ngủ.”

“Bà nào hả mẹ?” Thăng bé hỏi lại.

Tôi nhìn thăng bé một lát rồi trả lời một tiếng nho nhỏ: “Bà nội.”

“Bà nội là ai hả mẹ?”

Không biết phải giải thích với thăng bé ra sao, tôi đưa tay lên một ra dấu im lặng: “Con trật tự. Không hỏi nữa.”

Thăng bé yên lặng ngả đầu trên vai tôi. Tôi rụt rè gõ cửa phòng nhưng tuyệt nhiên không có tiếng trả lời. Tần ngần một lát thì tôi tự mở cửa đi vào. Trong căn phòng màu trắng đầy đủ tiện nghi chỉ có một mình mẹ Hải nằm đó với một đồng các thiết bị y tế xung quanh, không có lấy một ai bên cạnh. Tự nhiên tôi cảm thấy thương thay cho thân phận của người phụ nữ này. Tôi tiến lại gần giường bệnh, đặt túi cam lên bàn rồi thả Bo ngồi trên chiếc ghế cạnh đó. Mẹ Hải nằm yên lặng, nhịp thở đều đều, có lẽ bà ấy đang ngủ hoặc yếu đến mức không thể mở nổi mắt. Làn da của bà ấy xanh xao thiếu sức sống, những nếp nhăn hằn rõ trên gương mặt. Tôi tự hỏi vào một ngày cuối tuần thế này thì chồng và con của bà ấy đang ở đâu? Vì sao bà ấy chỉ nằm một mình trong căn phòng V.I.P này? Một phòng bệnh đầy đủ mọi thứ chỉ thiếu chút hơi ấm, quá lạnh lẽo và cô đơn.

Tôi bế Bo lên, kéo bàn tay nhỏ xinh của thăng bé đặt lên tay của mẹ Hải, nói nhỏ vào tai thăng bé: “Con gọi bà nội đi.”

Bo nghe lời, nhắc lại hai tiếng bà nội. Bo có vẻ rụt rè, sợ hãi, cũng đúng thôi vì nó chưa bao giờ nhìn thấy cảnh tượng như thế này nên không khỏi lạ lẫm.

Cánh cửa phòng đột nhiên bật mở ra, một người phụ nữ trẻ bước vào, cô ấy ăn mặc hợp thời với mái tóc xoăn và gương mặt được trang điểm kỹ lưỡng trông rất quý phái. Tôi cúi đầu chào: “Chào chị!”

Người phụ nữ trẻ khá bất ngờ khi nhìn thấy hai mẹ con tôi, đôi mắt rà từ trên xuống dưới rồi mới gật đầu lại: “Chị là...”

Tôi mỉm cười lịch sự: “Tôi là người quen của bác Hoa, hay tin bác bệnh nên đến thăm. Xin lỗi vì đã tự tiện vào phòng, tôi thấy trong phòng không có ai.”

Nghe tôi nói thế, cô ấy xua tay, cười như cho có: “Không sao. Tôi là Linh, con dâu. Mời chị ngồi.”

Nghe đến hai từ “con dâu” tôi mới ngỡ ngàng nhìn lại người phụ nữ trước mặt một lần nữa. Không thể phụ nhận một điều rằng Linh là một cô gái đẹp, nét đẹp mặn mà yêu kiều của một người phụ nữ đã có chồng, rất xứng đôi với Hải, nhưng một cô gái như thế này đáng ra phải được hưởng sự yêu thương chăm sóc của người chồng chứ không phải vác bụng bầu đi đánh ghen.

Linh rót nước mời tôi rồi nhìn sang Bo hỏi: “Đây là con trai chị sao?”

“Vâng, con trai tôi đây ạ! Bo chào cô đi.”

Bo khoanh tay ngoan ngoãn: “Cháu chào cô.”

Linh chỉ cười rồi hỏi chuyện tôi: “Chị là người quen thế nào với mẹ tôi?”

“Tôi tên là Vân, tôi với bác Hoa cũng không phải chỗ thân thiết lắm nhưng...biết nói thế nào nhỉ? Bác ấy đã từng giúp đỡ tôi.” Đó là lí do duy nhất tôi nghĩ ra vào lúc này.

“Ra thế. Mẹ tôi vốn là người nhân hậu, chỉ là chẳng ai toàn vẹn, bệnh tật liên miên. Vừa phẫu thuật xong nhưng vẫn chưa khỏe hẳn, bác sĩ nói phải chờ thêm một thời gian vì mẹ tôi cũng cao tuổi rồi.”

“Vâng, mỗi người mỗi phận. Thế chồng con bác ấy đi đâu rồi ạ?” Tôi không nhịn được, tò mò hỏi.

Nghe thế, cô ấy đột nhiên chuyển hướng nhìn, trong đôi mắt nâu lạnh lẽo ẩn hiện một nỗi buồn khổ vô hình, phức tạp. “Gia đình nhà chồng tôi ai cũng bận bịu công việc cả. Bố chồng tôi làm bên bộ công an nên cũng

đi miết, chồng tôi thì bận việc công ty, chẳng ngơi ra được. Bản thân tôi cũng chỉ có cuối tuần mới có thời gian đến, cho nên chuyện chăm sóc người bệnh đành nhờ đến các bác sĩ và y tá trong bệnh viện.”

Giờ thì tôi đã biết thế nào gọi là nỗi khổ của người giàu có, quả nhiên cái gì cũng có giá của nó, chẳng ai được tất cả cũng chẳng ai mất đi tất cả. Mặc dù gia đình tôi không có nhiều tiền, nhưng bù lại mọi người trong gia đình luôn luôn quây quần bên nhau, có chuyện cùng gánh vác. Chẳng trách Hải lại sống vô trách nhiệm với mọi thứ như vậy.

“Thì ra là thế, nhưng biết sao được, ai cũng bận rộn cả.”

Linh lại hỏi: “Thế chị là người ở đâu?”

“À, quê tôi ở Nam Định. Trước lên đây học, bây giờ về quê làm việc.”

“Ra thế. Tôi cũng chưa bao giờ nghe mẹ tôi có người quen ở đó.”

“Vâng, cũng không có gì mà. Số phận cả thôi.” Tôi nói vu vơ mấy câu rồi vội vàng đứng lên về vì sợ Hải chẳng may sẽ đến. “Thôi, cũng không còn sớm nữa, xin phép mẹ con tôi phải về. Chúc bác sớm lành bệnh.”

Linh cũng cười xã giao: “Cảm ơn chị đã ghé. Khi nào mẹ tôi tỉnh, nhất định sẽ nói có chị đến chơi.”

“Vâng, chào chị.”

Thật lòng mà nói, từ tận trong thâm tâm tôi không có chút gì gọi là ghen ghét Linh. Dù cô ấy trang điểm, ăn diện sang trọng kỹ càng đến mấy đi chăng nữa thì chính đôi mắt u buồn kia lại tố cáo tất cả. Con người ta đều có quyền mưu cầu hạnh phúc cho riêng mình và có lẽ Linh đã phải hi sinh quá nhiều cho người đàn ông mà cô ấy yêu. Tôi tự hỏi, có bao giờ cô ấy hối hận vì đã trao lầm sự tin tưởng để rồi phải đau khổ một đời hay không?

Tôi kể lại cuộc gặp với vợ Hải cho Thúy nghe ngay tối hôm đó. Thúy không lấy làm ngạc nhiên, nó bảo: “Tao cũng gặp mấy lần nhưng không nói chuyện. Lúc nào cũng thấy khuôn mặt cô ấy buồn buồn. Cũng tội nghiệp thật. Hi sinh vì người mình yêu đến cuối cùng lại bị gạt đi như một đồng rác, hữu danh vô thực. Bây giờ con thì không có mà chồng thì có cũng như không.”

“Nhưng có một điều mà tao rất thắc mắc, Hải đào hoa như vậy, không thiếu phụ nữ tình nguyện sinh con cho anh ta. Tại sao anh ta cứ giành giật Bo với tao chứ?” Vấn đề này thực sự khiến tôi băn khoăn.

“Mày còn không hiểu anh ta sao? Bởi vì anh ta quá hiếu thắng, muốn gì là phải có cái đó. Anh ta không cam tâm để mày giữ thứ thuộc về anh ta, nhất là con trai anh ta.”

“Khốn nạn!”

Thúy mỉm cười phóng khoáng: “Mặc kệ tên điên đó. Nói cho tao nghe, khi mày gặp lại Cường thì mày có cảm giác gì?”

Tôi ngẩn người, khuôn mặt lạnh tanh của Cường lập tức hiện lên khiến tim tôi đau nhói. “Không rõ nữa, nhưng vào giây phút tao nhìn thấy Cường thì tao đã biết bọn tao thực sự chẳng còn cơ hội nào nữa.”

Thúy thở dài, nằm ngả xuống giường bên cạnh Bo đang ngủ say sưa. “Còn cơ hội hay không còn cơ hội chẳng qua là do mình mà thôi.”

“Khó nói lắm. Nhưng nói thật là nhiều khi tao cũng ước được như mày, cuộc sống mà tao đã từng tưởng tượng khi yêu Cường. Tao đã từng nghĩ người mà mình sẽ đi đến hết cuộc đời này chính là anh ấy.”

“Mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh. Tao có cuộc sống mà mày mơ ước nhưng tao lại muốn được về quê hương gần gũi bố mẹ như mày. Mày nhìn vợ chồng tao bình thường như thế nhưng thật ra cũng buồn chán lắm. Hai vợ chồng đi làm cả ngày, có khi 2 ngày liền chẳng gặp mặt nhau. Những buổi tối hai vợ chồng cùng ở nhà thì lại mỗi người một việc, hiếm lắm mới có một buổi ra ngoài chơi.”

Tôi cười buồn, chẳng biết nói sao. Thúy lại tiếp: “Dù sao thì mày cũng phải lấy chồng đi, còn có chỗ dựa, gia đình mà không có một người đàn ông làm trụ cột sẽ rất khó khăn.” Rồi Thúy quay sang khẽ vuốt ve cái bụng tròn vo của Bo, thì thào với thằng bé nhưng rõ ràng là nói với tôi: “Đúng không con trai? Mẹ Vân phải lấy chồng thôi. Con trai cũng muốn có bố rồi, phải tìm bố cho Bo đáng yêu của chúng ta chứ!”

Tôi vừa định nằm xuống giường theo Thúy thì điện thoại reo, một dây số lạ. “Alo, xin hỏi ai đấy ạ?”

Đầu máy bên kia im lặng, chỉ nghe thấy tiếng người nói xì xéo bên ngoài, hình như đang ở chỗ đông người nào đó. Tôi sợ người ta không nghe thấy nên hỏi lại, giọng lớn hơn: “Xin hỏi ai gọi đấy ạ?”

Ban đầu tôi còn nghĩ là người bên kia không nghe rõ nhưng rõ ràng là người đó không có ý định lên tiếng, chỉ có hơi thở khe khẽ truyền đến. Tôi bực mình: “Nếu không muốn nói chuyện thì tôi cúp máy đây.”

Người bên kia lập tức lên tiếng: “Là tôi đây.”

Giọng nói này có lẽ đến chết tôi cũng không quên nổi. Tôi cầm chặt điện thoại, đầu óc hoàn toàn trống rỗng, không biết có phải mình đang nằm mơ không. Sau ngần ấy năm tôi lại nhận được điện thoại của anh, nghe chất giọng êm đềm của anh vang lên bên tai. Tôi chỉ có thể thốt lên đúng một chữ: “Cường?”

Một tiếng thở dài từ đầu dây bên kia. Thúy vội vàng nhóm dây, áp tai vào điện thoại nghe cùng. Một lát mới nghe Cường nói: “Gặp anh một lát đi, được không?”

Thúy nhìn tôi, gật gật đầu. Chẳng cần nó quyết định hộ thì tôi cũng đang nôn nóng muốn gặp Cường chết đi được, dù chẳng để làm gì. “Anh đang ở đâu?”

Anh đọc địa chỉ. Tôi vội vàng thay quần áo, nhờ Thúy trông nom Bo rồi chạy đi ngay. Lúc đến nơi, tôi thấy Cường đứng chờ bên ngoài một quán ăn nhỏ ồn ào. Vẫn thế, anh đứng dựa người vào chiếc xe máy, tay quay quay trùm chìa khóa như khi xưa anh vẫn thường đứng chờ tôi, đúng là có những thói quen mà người ta sẽ không bao giờ thay đổi dù trong bộ dạng nào. Tôi bước lại gần, ngập ngừng mỉm cười: “Chào!”

Cường không cười cũng không nói một lời nào với tôi, chỉ đưa cho tôi một chiếc mũ bảo hiểm rồi ngồi lên xe khởi động máy. Tôi không biết Cường sẽ đưa tôi đi đâu nhưng vẫn yên lặng ngồi lên, tưởng như mình đang được quay trở lại 4 năm trước, chỉ tối nay thôi.

Suốt quãng đường chúng tôi chẳng nói với nhau lấy một câu, một lèo đi đến cây cầu mà trước đây Cường đã từng đưa tôi đến để ngắm trăng. Cây cầu vẫn thế, con đường phía dưới vẫn giống như một dải lụa uốn mình lung linh, chỉ có hai chúng tôi là đã khác.

“Tối nay cũng có trăng.” Đó là câu đầu tiên Cường nói với tôi.

Tôi vịn tay lên thành cầu, ngược nhìn ánh trăng cao vời vợi: “Có trăng nhưng khuyết hơn.” Tôi vẫn chưa quên trăng năm đó vừa tròn lại vừa sáng.

“Em có muốn giải thích điều gì với anh không? Vì sao? Vì sao em không chịu nói với anh lời nào?”

Tôi không né tránh, trả lời anh: “Nếu em nói thì liệu anh có đồng ý cho em làm thế không? Em không có lựa chọn.”

“Em không có lựa chọn nên em chọn cách hy sinh anh à? Công bằng đấy!” Anh nói trong cay đắng.

“Lúc đó anh đi học ở xa, em nói với anh thì được tích sự gì? Anh sẽ bỏ tất cả mọi thứ để về với em chắc? Để rồi mọi người nói em là một kẻ phá đám, ngăn đường sự nghiệp của anh?” Tôi bị xúc động nên nói hơi lớn tiếng khiến những người xung quanh chú ý.

Cường kéo mạnh tay tôi, đôi mắt biết cười ngày nào giờ đang nhìn tôi tóe lửa: “Nói cho anh biết, sau khi anh đi đã xảy ra những chuyện gì? Vì sao đột nhiên em cắt đứt liên lạc? Em tính biến anh thành một thằng ngu à?”

Tôi cố lảng tránh câu hỏi của Cường: “Dù thế nào đi nữa thì kết quả vẫn ở trước mắt, nói với anh hay không thì em vẫn nhận nuôi Bo, em không bỏ rơi thằng bé được. Sao anh không ở địa vị của em mà nghĩ cơ chứ? Em chỉ là một đứa con gái quê bình thường, làm trong một bệnh viện nhỏ bé. Còn anh, anh có cả một tương lai phía trước, tương lai của anh trải rộng lắm, em có thể nhìn thấy ước mơ tràn đầy trong mắt anh. Biết bao cô gái tốt chờ đợi anh, liệu gia đình anh có chấp nhận hai mẹ con em không?”

“Em chưa trả lời đúng trọng tâm, mong em trả lời đúng những gì anh đã hỏi. Đã xảy ra những chuyện gì sau khi anh đi?” Cường bình tĩnh đặt câu hỏi. Anh quả nhiên là một luật sư, luôn luôn nhìn thẳng vào vấn đề, nắm bắt đúng chỗ.

Tôi bất đắc dĩ lắc đầu: “Xảy ra chuyện gì đi nữa thì cũng đã qua rồi, không còn quan trọng nữa.”

“Sao lại không? Quá khứ quyết định tương lai, mỗi một quyết định trong quá khứ đều dẫn đến một kết quả cụ thể trong tương lai. Em nghĩ là không quan trọng à?”

Tôi cứng người, lúc trước đối đáp với anh đã khó, bây giờ lại càng khó hơn. Anh quyết truy hỏi tôi đến cùng, nhưng tôi thì cái gì cũng không muốn nói. Thực sự tôi không muốn nhắc đến những chuyện đó thêm một lần nào nữa, không muốn nhớ đến hình ảnh đau thương về Trinh, không muốn.

“Không, chẳng thể cứu vãn được gì nữa đâu, sẽ chẳng thể thay đổi được gì.”

“Vân!” Cường lay vai tôi. “Sao em phải khổ sở như thế? Sao em lại phải gánh chịu hậu quả mà người khác để lại? Nuôi một đứa bé em nghĩ dễ dàng sao? Rất có thể sau này sẽ trở thành công cóc, em biết không? Em không nghĩ một ngày nào đó thằng bé sẽ trở về bên bố nó sao?”

“Không, anh không hiểu đâu, không hiểu gì cả.” Tôi tránh né ánh mắt Cường đang nhìn trực diện vào mình. Làm sao anh biết được Trinh đã phải chịu đựng những gì. Làm sao anh biết được Trinh không mong muốn Bo gọi người đó là bố đến thế nào.

“Nói cho anh biết xem anh không hiểu chỗ nào? Em đứng trước mặt anh đây so với 4 năm trước đã thay đổi rồi, biết không? Hãy trả thằng bé lại cho bố nó, chúng ta sẽ làm lại từ đầu, được không em? Anh và em còn chưa kết thúc mà, chúng ta còn chưa nói chia tay.”

Tôi lắc đầu, cố vùng ra khỏi anh: “Đúng là Bo chỉ là con nuôi của em, nhưng đối với em nó chẳng khác gì con ruột. Em không thể bỏ nó được.”

“Em nói anh không hiểu gì. Vậy liệu em hiểu cho anh bao nhiêu phần? Nếu như em biết anh ở xứ người đã từng thương nhớ em đến thế nào, đã từng điên cuồng gọi điện thoại cho em, ngày nào cũng gửi mail cho em dù chẳng bao giờ có hồi đáp, ngày nào cũng ngoan cố chờ em trên yahoo cho đến tận khi ngủ gục trên bàn. Em có biết không? Em hiểu thế nào là chờ đợi không? Thậm chí anh còn...” Anh định nói điều gì đó nhưng lại ngập ngừng không nói.

Cổ họng tôi cứng ngắc, không dám cất lời. Không phải tôi không hiểu mà tôi không tưởng tượng được anh lại si tình như thế. Tôi cũng từng đau khổ như anh, từng dằn vặt giữa hai con đường nhưng rồi chẳng phải mọi chuyện cũng đã qua hay sao? Chẳng phải anh và tôi vẫn ổn và có một cuộc sống riêng tốt đẹp hay sao? Anh đã vượt qua được thời gian khó khăn nhất thì bây giờ cũng đâu là gì.

“Nói anh nghe, em có còn yêu anh không?”

Tôi nhìn sâu vào đôi mắt da diết mong chờ của anh. Cảm thấy mình vô cùng bất lực, không đủ dũng cảm nói có nhưng lại không nỡ nói không. Cuối cùng vẫn chỉ có thể nói: “Bo là con trai em.” Cố gắng nhấn mạnh để anh hiểu rõ bản chất của vấn đề.

“Tức là em bỏ rơi anh?” Cường nhìn tôi như không thể tin được. “Vân, em ác lắm!”

Rồi anh lên xe lao đi, rất nhanh, rất nhanh, trong khi tôi chỉ biết đứng nhìn anh biến mất giữa dòng người đông đúc, mà bên tai vẫn còn vọng lại câu nói cuối cùng cay nghiệt và oán giận của anh.

Còn lại mình tôi lê bước theo chiều dài của cây cầu, có cái gì đó trong tôi tối đen một mảng. Tôi đã làm tổn thương mỗi tình đầu của tôi, tổn thương cái quá khứ mà tôi vẫn thường nâng niu nhung nhớ. Tôi chưa từng mong cuộc hội ngộ của chúng tôi thành ra như thế nhưng tôi thật đã làm thế. Gió thổi, tôi thấy mặt mình ướt, tôi biết là tôi đã khóc, sau bao nhiêu năm tôi lại vẫn khóc vì người đó. Chỉ lần này nữa thôi, lần cuối này nữa rồi thôi.

“Lên xe đi.” Cái giọng trầm và lạnh vang lên ngay bên cạnh làm tôi tưởng mình đang bị ảo giác. Lúc quay sang thì đúng là Cường, anh đã quay lại, anh không bỏ mặc tôi, ý nghĩ này khiến trái tim tôi như được một bàn tay ấm áp vỗ về.

Tôi ngồi phía sau Cường, cố gắng giữ một khoảng cách an toàn, không muốn mình tiếp xúc với anh, nhưng khi về gần đến nơi thì vẫn không nhịn được mà nói: “Chúng ta có thể nào quay trở lại 4 năm trước dù chỉ một khoảnh khắc không?”

Cường không nói gì, chỉ quay đầu lại một chút, tôi không thể nhìn rõ vẻ mặt của anh lúc này. Không rõ là khinh bỉ hay chán nản, một cái gì đó rất phức tạp đang tồn tại trong con người anh.

19. Chương 19

Ở nhà vợ chồng Thúy chơi hết 2 ngày cuối tuần, mẹ con tôi lại về quê, một phần vì muốn trở về để chuẩn bị sẵn sàng cho vụ kiện, có lẽ tôi cũng cần có một luật sư cố vấn. Bố tôi nói nếu có vấn đề gì thì dù có phải bán đất bán nhà, bố cũng sẽ giúp tôi giữ lại Bo. Tôi đã khóc khi nghe bố nói thế, tôi còn tưởng bố sẽ không đồng ý cho tôi tiếp tục nuôi Bo khi biết nó là con nuôi của tôi, nào ngờ mọi thứ hoàn toàn ngược lại. Có lẽ Bo thực sự đã trở thành một phần không thể thiếu của gia đình, tôi thực sự hạnh phúc.

Nhưng cuộc sống vốn chứa đựng những điều bất ngờ đến khủng khiếp, mọi chuyện có thể đã diễn ra hết sức tốt đẹp nếu như không có ngày hôm ấy. Khi tôi đang nấu cơm trong bếp thì Bo từ ngoài chạy vào, nắm lấy ống quần tôi, khuôn mặt tròn xoe tươi cười nịnh nọt, nhìn qua là tôi biết nó muốn xin tôi sang nhà hàng xóm chơi. Tôi lắc đầu: “Con đừng có hòng đi đâu. Ngồi nguyên trong nhà chơi. Tối mẹ đi làm thì sẽ cho con sang ông bà ngoại.”

Bo phụng phịu, đôi mắt đen long lanh trong chốc lát đã trĩu xuống: “Mẹ cho Bo sang chơi với anh Thắng 1 tí thôi.”

“Sắp tới giờ ăn cơm rồi. Anh Thắng cũng phải ăn cơm.”

“Nhưng mà bụng Bo chưa sôi đâu mẹ ạ!” Thắng bé lay lay ống quần tôi nỉ non.

Tôi cúi nhìn khuôn mặt trắng sữa đang làm nũng dưới chân, không kìm lòng được đành phải đồng ý: “Thôi được rồi. Con đi đi. Bao giờ mẹ sang gọi là phải về ngay. Nhớ chưa?”

Bo gật gật đầu rồi chạy đi ngay, không thềm ngoái lại. Nhà của thằng Thắng ở ngay sát cạnh, nó vẫn thường chạy đi chạy về luôn nên tôi không lo lắng gì, tiếp tục với nồi thịt rang dở trên bếp. Định bụng khi nào nấu nướng xong sẽ sang gọi thằng bé về.

Vừa bước ra khỏi bếp thì thấy anh Trí cũng bước đến cửa khiến tôi giật thót mình. Thấy tôi vuốt ngực, anh Trí cười: “Anh làm em hoảng sợ sao? Thật xin lỗi!”

“Không sao đâu ạ! Anh ngồi chơi.” Tôi chạy đến ghế, dọn đồ chơi của Bo bày bừa bãi trên ghế.

“Em đã ăn cơm chưa?”

“Em đang định chạy sang gọi Bo về ăn cơm. Anh ăn chung luôn.”

Anh Trí xua tay: “Ồ không, anh ăn rồi. Sang rủ em đi làm cho vui. Hôm nay anh cũng phải làm đêm mà.”

“Dạo này em thấy anh trực đêm suốt. Anh không mệt sao?”

Anh nhíu mày, quàng thâm hiện rõ dưới đôi mắt: “À, vợ anh Chính mới đẻ nên anh trực thay để anh ấy ở nhà chăm vợ con.”

Tôi ngạc nhiên: “Đẻ rồi sao? Con trai chứ ạ?”

“Ừ, được thằng cu rồi.”

Anh Chính làm cùng khoa với anh Trí, đã lấy vợ chục năm nay, sinh hai đứa con đầu là con gái cả. Các cụ bên nội chỉ mong có thằng cháu trai nối dõi vì anh ấy là con trưởng, lần này đẻ cố đứa thứ ba, may là được cậu con trai. Tôi cũng thấy mừng thay cho gia đình anh.

“Vậy là tốt quá rồi. Bao giờ đầy tháng con anh Chính thì anh nhớ bảo em để em đến thăm.”

“Ừ, đến khi đó thì anh với em cùng đi.”

“Được. Anh ngồi đợi một lát để em chạy đi gọi Bo về.”

Tôi mang tâm trạng vui vẻ sang nhà bên gọi Bo nhưng vừa sang đến nơi thì thấy Thắng đang ngồi xem tivi một mình, nó bảo: “Bo về rồi mà cô. Nó bảo chạy về lấy đồ chơi để sang chơi với thằng Tý nhà cháu nhưng không thấy sang, cháu tưởng cô không cho nó sang nữa?”

Tôi kinh ngạc nhìn Thắng, tôi nghĩ mấy đứa trẻ đang trêu đùa, chúng rất nghịch ngợm, đây không phải lần đầu tiên. Bo hay chạy sang đây trốn nên tôi nói: “Không, cô có thấy Bo về nhà đâu. Bo lại đang trốn ăn cơm đúng không?”

“Không, thật mà cô.” Thắng khẳng định lại lần nữa.

Nhìn vào vẻ mặt chắc chắn của Thắng, tôi bắt đầu lo sợ nhưng vẫn nhìn quanh gọi tên Bo, chắc chắn là nó đang trốn đâu đây, thằng bé rất nghịch ngợm, tinh quái.

“Sao thế Vân?” Chị Nhàn, mẹ của Thắng từ trong nhà chạy ra hỏi tôi.

“Chị ơi, chị có thấy thằng Bo nhà em đâu không?”

“Lúc này chị thấy nó chạy về mà. Nó không có ở nhà sao?” Chị Nhàn nghi hoặc hỏi.

Vậy là Thắng không hề nói đùa. Tôi hốt hoảng chạy về nhà, mặt mũi tái mét, chân tay bủn rủn, gọi tên Bo nhưng không hề nghe tiếng thằng bé đáp lời, cũng hề nghe tiếng cười nắc nẻ vọng lại. “Bo, Bo ơi. Con đâu rồi. Ra đây ẹ. Không trốn nữa, mẹ có làm xúc xích đây, mẹ không bắt Bo của mẹ ăn cơm.”

Không, không thể như thế, Bo chỉ đang đùa thôi, chắc chắn nó sẽ chạy ủa ra ngay mà.

Anh Trí từ trong nhà chạy ra, giữ chặt lấy vai tôi: “Có chuyện gì thế em?”

Tôi khóc không xong, nói cũng không nên lời như bị ai đó bóp nghẹt cổ: “Bo...Bo nhà em...con trai em...em không tìm thấy...em...em...”

Anh Trí buông tôi ra, vội vàng chạy đi tìm cả trong nhà lẫn ngoài nhà, đằng trước đằng sau nhưng đều không thấy. Hàng xóm nghe âm ỉ cũng chạy ra xem. Tôi hỏi từng người, từng người một nhưng chẳng ai biết gì. Tôi tuyệt vọng dần, chân tay run lẩy bẩy như bị ai hút cạn máu, lấy đi hơi thở.

Chị Nhàn chạy đến, nắm lấy tay tôi: “Đừng lo, chắc thằng bé chỉ chạy đi đâu đó thôi. Để chị bảo thằng Thắng đi tìm những chỗ Bo hay chơi.”

Thắng nghe thế, chạy đi ngay. Hàng xóm láng giềng cũng chia nhau ra tìm giúp. Trời nhá nhem thế này, con trai bé bỏng của tôi có thể đi đâu? Nó xảy ra chuyện gì rồi? Thằng bé chỉ mới 3 tuổi thôi mà. Tôi như phát điên, chạy đi tìm kiếm khắp mọi nơi, cứ thấy đứa trẻ nào là tôi lại lao đến xem mặt nhưng rồi lại tụt xuống tận cùng của sự thất vọng khi phát hiện đó không phải là Bo. Tôi chạy từ đầu làng đến cuối làng để tìm, đến nhà nào cũng hỏi, thấy lùm cây nào cũng chui vào tìm nhưng đều không có, đến đâu cũng như nghe thấy tiếng gọi quen thuộc của con trai nhưng khi nhìn quanh thì chỉ là một màu đen tối. Cuối cùng tôi đổ gục xuống đường vì kiệt sức, trời tối om, tôi gào khóc như người điên, như một con ma oan khuất. Bo, con đi đâu rồi? Con trai của mẹ, về với mẹ đi con.

Chợt, có đôi tay nào đó, vững vàng ôm lấy tôi, giọng nói trầm thấp vỗ về: “Không sao đâu Vân, sẽ tìm được Bo mà. Anh hứa sẽ đi tìm con trai về cho em. Thằng bé sẽ không sao.”

Tôi không hề biết rằng anh Trí đã đi theo tôi suốt cả quãng đường dài. Chẳng còn hơi sức mà quan tâm, tôi dựa vào vai anh Trí như muốn cố níu lấy một chỗ dựa duy nhất. “Em chết mất. Không tìm được Bo thì em chết mất, nó là mạng sống, là tất cả của em. Làm thế nào bây giờ? Em phải làm thế nào bây giờ hả anh?”

Tôi không biết mình đã gào khóc bao lâu cũng không biết đã ngất đi lúc nào. Trong cơn miên man tăm tối. Tôi thấy khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu của Bo, thằng bé chạy nhảy xung quanh tôi, tiếng cười trẻ thơ lạnh lớt, rồi đột nhiên Bo biến mất, biến mất hoàn toàn trong không gian mờ ảo. Tôi sợ hãi chạy đi tìm nhưng càng đi càng không thấy, tất cả chỉ là một màn sương bao phủ tĩnh mịch. Tôi ôm mặt khóc nức nở vì quá hoảng sợ, khi mở mắt ra tôi lại nhìn thấy Bo, tôi mỉm cười đi đến bên thằng bé nhưng tôi càng cố ôm lấy thằng bé thì nó lại càng lùi xa, xa tít tắp, không thể chạm đến. Tôi la hét gọi, gọi, gọi...

“Vân, tỉnh lại đi, tỉnh lại đi con.”

20. Chương 20

Lúc tôi mở choàng mắt ra thì gương mặt sầu não của mẹ hiện ra trước mắt, tiếp theo là bố, rồi Tuyên và cả anh Trí. Tôi hoảng hốt ngồi dậy, đảo mắt nhìn xung quanh, đây chính là bệnh viện mà tôi làm việc, tôi ở đây là gì cơ chứ? “Bo, Bo đâu rồi? Mọi người, con trai của con đâu?”

Mẹ sụt sùi đứng sang một bên. Bố nắm lấy tay tôi trấn an: “Con đừng lo. Đâu sẽ có đó. Bố đã đi báo công an, họ đã hứa là sẽ dốc sức truy tìm.”

Làm sao mà tôi có thể không lo cho được, làm gì có người mẹ nào ngồi yên nổi khi con trai mình mất tích? Tôi ôm lấy đầu: “Bo có thể ở đâu được chứ? Nó bị người ta bắt mất hay đã... đúng rồi, thằng bé rất ham chơi, biết đâu nó bị ngã xuống ao hay xuống hồ thì sao. Con phải đi tìm lại một lần nữa.”

Dứt lời, tôi nhào người ra khỏi giường nhưng bị mọi người cản lại. Thằng Tuyên quát lên: “Chị bị điên à? Chị đừng suy nghĩ lung tung nữa được không? Bây giờ là 2 giờ đêm, chị đi tìm cái gì? Công an người ta đang tìm rồi. Ai mà không lo lắng chứ! Chỉ sợ đến lúc Bo về chị chả còn hơi mà gặp nó đâu.”

Đây là lần đầu tiên tôi thấy em trai mình nổi giận, thường ngày tính tình nó điềm đạm vui vẻ nhưng hôm nay nó đã quát tôi. Cũng phải thôi, tôi sắp phát điên thật rồi.

Sợ ảnh hưởng đến những bệnh nhân khác nên anh Trí phải lôi Tuyên ra ngoài: “Tuyên, đừng như thế với chị em. Đi ra ngoài với anh.”

Chỉ còn bố mẹ ở lại với tôi. Chẳng ai lên tiếng nữa, mẹ tôi không dám khóc, bố thì chỉ biết thở dài. Còn tôi, tôi nằm như một xác chết, mắt nhìn đăm đăm lên trần nhà trắng toát. Khuôn mặt của Bo hiện lên trong đầu, khi nó cười, khi nó khóc, khi lại phụng phịu làm nũng với tôi. Rồi tôi lại nhớ đến từng khoảng thời gian đáng nhớ, những ngày Bo chấp chững tập đi, thằng bé luôn cười khanh khách mỗi khi có thể bước đến nhào vào lòng tôi. Rồi khi dạy Bo tập nói từ “mẹ” cũng khó khăn biết mấy, dậy thế nào cũng không chịu nói. Mãi đến một buổi sáng, khi tôi thức dậy thì đã thấy Bo đang mở to mắt nhìn tôi cười toe toét, bất chợt nó gọi: “Mẹ mẹ!”. Khỏi phải nói là tôi vui sướng và tự hào đến cỡ nào, ôm chặt lấy đứa con nhỏ khóc trong niềm hạnh phúc vô bờ. Nghĩ đến tất cả những khoảnh khắc đó ruột gan tôi lại như bị ai cào xé rất khó chịu, nước mắt ứa ra. Tôi nhớ con trai tôi. Không biết bây giờ nó đang ở đâu, cùng với ai, nó còn chưa ăn tối, khi đói nó sẽ khóc rất dữ, ai sẽ dỗ dành Bo của tôi đây? Hình ảnh Trinh bị xe đâm bồng xẹt qua đầu tôi, cả người tôi run lên, liệu con trai tôi có bị sao không?

Tôi ngồi bật dậy, nói với bố mẹ: “Con không thể nằm yên thế này được. Ruột gan con không yên, con phải đi tìm Bo thôi, biết đâu nó đang chờ con đến cứu, nhờ con không đến kịp thì sao?”

Mẹ ôm lấy tôi nhằm giữ tôi lại. “Không, Bo không sao đâu. Công an người ta đi tìm rồi. Con cứ ở nguyên đây. Đang đêm hôm, con ra ngoài lỡ xảy ra chuyện gì thì sao? Anh Trí với thằng Tuyên đi tìm rồi.”

“Bo sợ bóng tối lắm mẹ, Bo còn chưa ăn cơm. Không có con bên cạnh nó sẽ sợ lắm, nó khóc con sẽ rất đau lòng. Cho con đi tìm con trai con đi mẹ, con nghe tiếng thằng bé đang gọi con. Mẹ bỏ con ra đi mẹ. Cứ thế này con phát điên mất. Con không chịu được đâu!” Tôi vừa khóc vừa van xin, cổ đẩy bố mẹ ra.

“Muốn gì thì cũng để đến sáng mai.” Bố giữ chặt lấy tôi. “Sáng mai bố đưa con đi tìm Bo, được không? Con đang bị ốm, bây giờ mà ra ngoài con sẽ kiệt sức mất.”

“Nhưng mà con không chịu được.” Tôi gào lên.

Cuối cùng, y tá tiêm cho tôi một liều thuốc an thần và tôi lịm đi trong dòng nước mắt nhạt nhòa.

Lần thứ hai tôi tỉnh dậy thì thấy trời đã sáng hẳn, đầu óc tôi hơi mụ mị nhưng khi nhận ra mình vẫn đang nằm trong bệnh viện thì lập tức ý thức đã trở về và điều tôi nghĩ đến đầu tiên là Bo. Tôi ngồi dậy, miệng kêu gọi tên Bo. Bố mẹ vẫn ở bên cạnh tôi suốt từ đêm qua đến giờ.

“Con dậy rồi sao?” Mẹ vuốt lại tóc cho tôi, quan tâm hỏi.

“Bo đâu mẹ?” Đó vẫn là điều tôi quan tâm nhất.

Bố mẹ không dám nhìn vào mắt tôi, càng không dám trả lời. Tôi hiểu là con trai tôi vẫn chưa được tìm thấy, vậy thì cả đêm qua nó ở đâu? Nó ngủ ở đâu chứ?

“Cho con đi tìm Bo đi, bố mẹ!”

Lần này, bố mẹ không từ chối, có lẽ là không cam lòng nhìn tôi sắp phát điên như vậy. Nhưng bố mẹ vẫn bắt tôi ăn cái gì đó rồi mới cho đi. Tôi giống như một đứa trẻ chờ được đi công viên, nhanh nhanh chóng chóng ăn hết bát cháo của mẹ mà đầu lưỡi không có chút vị giác, rồi gấp rút đi ngay.

Vấn đề là tôi không biết phải bắt đầu tìm Bo ở đâu, tôi đi quanh làng một lần nữa, tìm kiếm ở các ao, hồ, kênh, mương xem thằng bé có vô tình trượt chân ngã xuống hay không nhưng kết quả là chẳng có một dấu vết nào. Cuối cùng tôi và bố mẹ lại chạy đến đồn công an, họ cho biết là vẫn đang tìm kiếm suốt từ đêm qua và họ nghi ngờ rằng Bo đã bị bắt cóc. Hiện nay tình trạng bắt cóc trẻ em không phải là chuyện hiếm gặp, có thể là bắt cóc tống tiền, cũng có thể là bắt cóc để đem bán, nhưng với trường hợp như gia đình tôi thì phần nhiều là Bo đã bị bắt cóc để đem bán qua biên giới. Họ nói tôi hãy cứ về nhà chờ, nhất định họ sẽ làm hết sức để tìm được Bo. Tôi nghe xong mà chân tay như rụng rời, chút nữa thì ngã ra đất. Nếu bọn họ không kịp tìm thấy Bo thì có phải sẽ không bao giờ tôi được nhìn thấy con trai tôi nữa không? Tôi sẽ mất Bo mãi mãi, tôi biết làm thế nào bây giờ? Trinh ơi, tao phải làm gì bây giờ? Mày hãy giúp tao tìm đường cứu con trai chúng ta.

Tôi ngồi bần thần trong chính ngôi nhà mình giữa đồ chơi bừa bộn của Bo, trên tay ôm khư khư con gấu bông vẫn thường nằm cạnh Bo khi ngủ. Đầu đó trong ngôi nhà vẫn vang vọng tiếng cười đùa vui tai mà tôi không thể nào quên.

“Cô Vân có thư nhé!” Chú đưa thư mỗi ngày vẫn đi đưa thư cho các nhà trong làng hôm nay bỗng ghé nhà tôi. Không đợi bố mẹ đứng lên nhận thay, tôi chạy ra nhận thư ngay lập tức trong sự nôn nao và run rẩy. Nhưng khi mở ra, tôi lại trở về với trạng thái như kẻ trên mây, là thư triệu tập của tòa án. Là Hải, anh ta thực sự đã gửi đơn lên tòa. Tại sao lại là lúc này cơ chứ?

Tôi thả rơi lá thư xuống đất, quay trở về giường ngồi như một cô hồn, chẳng quan tâm đến cái tòa án kia. Bố mẹ nhặt thư lên đọc, tôi không quan tâm. Bố mẹ hỏi gì tôi cũng chỉ lắc đầu. Anh Trí và thằng Tuyên cũng chạy ra chạy vào, nói vài câu gì đó mà tôi cũng không buồn để ý. Đầu óc hoàn toàn trống rỗng, cũng không biết mình ngồi đó bao lâu, ngồi đến tê dại, cứ tưởng tượng Bo sẽ chạy ào từ ngoài cửa vào, miệng gọi “mẹ ơi”, sẽ lại sà vào lòng tôi với một đồng câu hỏi ngây ngô.

Mãi đến xế chiều, bỗng có một người đến thăm nhà tôi, đôi giày da cao cấp bóng loáng làm tôi thức tỉnh hoàn toàn. Tôi đứng bật dậy nhưng đôi chân tê dại làm tôi suýt ngã. Đứng vịn một tay vào thành giường, tôi ngược lên nhìn người đàn ông có bộ mặt đẹp đẽ nhưng tâm địa khó lường trước mặt.

“Anh đến đây làm gì? Nơi này không hoan nghênh anh.”

Hải chỉ mỉm cười, anh ta tử tế chào bố mẹ tôi một tiếng rồi quay lại nói với tôi: “Tôi đến thăm con trai tôi. Không được à?”

“Bây giờ không phải lúc để thăm!” Tôi nói cứng.

Bố tôi cũng ôn tồn nói thêm để tránh bị anh ta phát hiện: “Thằng bé mới đi chơi rồi. Lúc khác anh quay lại.”

Đúng lúc đó thì Tuyên chạy vào, phấn khích nói: “Chị Vân, họ đã tìm được manh mối kẻ bắt cóc Bo rồi. Họ nói...” Nhìn thấy Hải trong nhà, Tuyên đứng khựng lại, không nói thêm nữa, cứ nhìn chằm chằm Hải vì Tuyên chưa gặp anh ta bao giờ. “Nhà ta có khách sao?”

Hải quay lại nhìn Tuyên rồi lại nhìn tôi, đôi mắt anh ta hơi khép lại một cách bí hiểm: “Có chuyện gì vậy? Con trai tôi bị bắt cóc sao? Cô đã làm cái quái gì vậy?” Anh ta găm lên ở câu cuối.

“Thằng bé sẽ không sao. Công an đang truy tìm, anh đừng ở đây mà gào thét.” Tôi cố cứng giọng.

“Sẽ không sao? Vậy mà cô nói sẽ chăm lo tốt cho thằng bé à? Tốt nhất là con trai tôi không sao. Nó mà xảy ra chuyện gì thì tôi sẽ không để cho cả nhà cô được yên đâu.”

Bố tôi vốn là người điềm tĩnh nhưng khi nghe Hải nói cũng không nhịn được, kéo cánh tay anh ta mà nói: “Này, tôi không biết anh giàu sang thế nào nhưng đây là nhà chúng tôi. Anh không có quyền lớn tiếng.”

Hải gạt tay bố tôi ra, nói bằng giọng khinh thường: “Ông đừng nên tùy tiện chạm vào người khác bằng bàn tay bẩn thỉu ấy. Con trai tôi phải ở cái nơi quê mùa rách nát này đã là thiệt thòi cho nó lắm rồi, vậy mà nó còn bị bắt cóc. Tất cả các người chỉ là một đám nhà quê bần tiện mà thôi, lấy tư cách gì tranh giành con với tôi?”

Lần này tôi không để yên, bước đến muốn tát vào bản mặt ngênh ngang đó nhưng rồi lại thôi, chỉ cười nhạt: “Tôi muốn cho anh một cái tát nhưng nghĩ đến việc tát anh xong phải đi rửa tay là tôi đã thấy ghê tởm. Vâng, chúng tôi không có tiền, sang giàu như anh, chỉ là một lũ nhà quê nhưng có tình người. Còn loại người vô nhân tính như anh, nằm trên một đồng tiền lạnh lẽo thì có gì hay? Nói cho anh biết, đến cuối cùng tiền cũng chỉ là một loại công cụ mà thôi. Nếu trên đời không có những người nông dân như bố mẹ tôi, thì anh có cả núi tiền cũng chẳng có cơm mà ăn đâu. Có chết tôi cũng không để con tôi rơi vào tay anh.”

Hải không những không biết xấu hổ mà còn nhếch môi cười: “Đừng dùng những lời lẽ của bọn nhà nghèo đó nói với tôi vì đây không phải một bộ phim. Cô nói đi, cô đã làm gì mà con trai tôi bị bắt cóc cũng không biết?”

Tôi nắm chặt hai bàn tay, phải là lỗi tại tôi, tại tôi chủ quan, tại tôi không để ý đến Bo nên nó mới bị người ta bắt đi. Đáng ra dù thằng bé có nài nỉ thế nào thì tôi cũng không được cho nó đi chơi mới đúng, đáng ra tôi phải trông nom nó cẩn thận. Bo ngoan ngoãn và đáng yêu thế cơ mà, sao người ta lại nỡ bắt nó đi chứ? Thật độc ác!

Tuyên bỗng lên tiếng bênh vực cho tôi: “Không phải tại chị tôi. Anh thì biết cái gì mà ở đây lớn tiếng tra hỏi? Anh không có quyền. Mời anh đi cho.”

“Xin lỗi chàng trai trẻ, tôi là bố của Bo.”

“Vậy thì tôi là cậu của nó. Anh mặc nhận là bố nó nhưng anh biết gì về nó nào?”

Hải im lặng, anh ta không trả lời được. Tuyên đứng tránh cánh cửa nhường đường cho Hải: “Mời anh đi ra khỏi nhà chị tôi.”

Hải có vẻ không cam lòng, quay lại nói thêm: “Chính tôi sẽ tự đi tìm con trai mình và các người đừng hòng chạm vào nó nữa.”

Sau khi Hải đi tôi càng quay quắt với nỗi đau mất con và còn lo nghĩ hơn về những lời nói sau cùng của Hải. Anh ta sẽ không từ một cơ hội nào để cướp đi con của tôi. Tôi phải làm sao? Phải làm sao? Phải làm sao bây giờ?

Suốt một ngày trời tôi thức trắng ngóng tin con, anh Trí giúp đỡ gia đình tôi hết sức, vận dụng mọi mối quan hệ bạn bè trong ngành công an để bảo họ làm hết sức mình. Với công an thì họ không thể nào làm ngơ với những vụ bắt cóc trẻ em thế này, có điều tôi không ngờ được là anh Trí đã xin nghỉ làm để theo công an đi tìm Bo. Mặc dù đầu óc tôi chỉ có Bo nhưng những việc anh Trí làm thì tôi không thể coi như không thấy. Dù có ra sao đi nữa thì tôi cũng nợ anh ấy.

Sau hai ngày Bo bị mất tích, đến ngày thứ ba thì công an cũng đã tìm thấy bọn bắt cóc trong một nhà nghỉ, chúng đã bị tạm giam để xét hỏi. Nghe nói bọn chúng vẫn chưa kịp đưa Bo ra khỏi phạm vi của thành phố vì công an đã phong tỏa chặt chẽ.

Khoảnh khắc anh Trí bế Bo trên tay bước vào, tìm tôi như vỡ òa trong niềm vui sướng. Tôi đón lấy thằng bé từ trong tay anh Trí. Sờ nắn, xem hết một lượt người Bo từ đầu đến chân, luôn miệng hỏi: “Con có sao không? Có đau chỗ nào không Bo? Nói mẹ nghe. Có ai đánh con không?”

Bo nhìn tôi, gương mặt mếu máo không tươi như khi thường thấy, đôi mắt thơ ngây vẫn còn ánh lên tia sợ hãi, nước mắt vương *** trên má. Rồi thằng bé khóc òa lên ôm chặt cổ tôi: “Mẹ ơi! Bo không thích các chú kia đâu. Các chú không cho Bo gặp mẹ.”

“Ôi con trai tôi.”

Tôi vừa lau nước mắt cho Bo vừa khóc. Thơm lên khắp khuôn mặt thằng bé cho thỏa nỗi nhớ mong. “Mẹ xin lỗi con. Mẹ xin lỗi. Từ giờ mẹ không cho con chạy lung tung nữa. Bo có nhớ mẹ không?”

Thằng bé méo máo gật đầu lia lịa.

“Ngoan, Bo ngoan lắm. Mẹ cũng nhớ Bo của mẹ.”

Cả gia đình tôi cùng anh Trí và hàng xóm láng giềng rất vui mừng khi nhìn thấy cuộc đoàn tụ của hai mẹ con tôi. Mặc kệ sau này xảy ra chuyện gì, Bo đã lành lặn trở về là điều tôi sung sướng trên hết, tôi phải bù đắp cho thằng bé, không để nó phải nhớ lại 2 ngày vất vả vừa qua.

Ngày buổi tối hôm ấy, cả nhà tôi lại đoàn tụ bên nhau, mời anh Trí ở lại ăn cơm. Không một ai nhắc đến chuyện ngoài ý muốn vừa rồi nữa, cười nói vui vẻ không thôi. Bo chỉ là một đứa trẻ, vui vẻ một lúc là sẽ quên rất nhanh. Cả buổi tối, tôi cũng cười không khép được miệng, sự trở về của Bo chính là nguồn sống của tôi, là máu, là sức mạnh. Nếu ví tôi là một cái điện thoại thì Bo chính là cục pin vĩ đại của tôi.

“Bo, con có đói không?” Mẹ tôi đưa đĩa xúc xích to ra trước mặt Bo.

Bo cười tít mắt: “Bà ngoại ơi, Bo đói lắm!”

“Thằng nhóc này, cứ nhìn thấy xúc xích là đói ngay.” Tuyên véo mũi trêu đùa thằng bé.

“Mẹ ơi, cậu gọi Bo là thằng nhóc!” Bo chu miệng lên mách tôi.

“À, cậu lại gọi Bo của mẹ là thằng nhóc à? Cậu hư quá, để lát nữa mẹ đánh cậu. Thế Bo là gì mới đúng nhỉ?”

Thằng bé không cần suy nghĩ, trả lời ngay: “Bo là con heo béo của mẹ mà.”

Cả nhà lại ngửa đầu cười sảng khoái một trận. Nhất là tôi, một niềm tự hào chưa từng có len lỏi trong trái tim, vừa ấm áp lại vừa vui sướng.

Mẹ tôi vừa cắt xúc xích cho Bo, vừa nói: “Ôi trời! Cháu của bà giỏi nịnh mẹ quá nhỉ? Con heo béo phải ăn thật nhiều, thật ngoan nhớ chưa? Khi nào cái bụng tròn xoe rồi thì dừng lại.”

Bo “dạ” một tiếng rồi cầm thìa xúc từng miếng xúc xích nhỏ cho vào miệng ăn ngon lành. Nhìn khuôn mặt tươi tắn của Bo, chắc hẳn ai nghĩ nó vừa bị bắt cóc. Mọi người trong gia đình cũng vậy, mới sáng nay thôi bầu không khí vẫn ảm đạm nhưng bây giờ đã hoàn toàn khác. Bố tôi không nói gì mấy nhưng niềm vui lại hiện lên trong đôi mắt và không ngừng gấp đồ ăn cho Bo. Anh Trí mặc dù là người ngoài nhưng lại chẳng giống người ngoài chút nào, anh luôn nhìn Bo với ánh mắt âu yếm của một người bố và thỉnh thoảng ánh mắt của tôi và anh chạm nhau. Lúc này tôi mới thấy đôi mắt của anh Trí chứa cả một biển tình cảm mênh mông, một cảm giác yên bình thật lạ ủa đến với tôi, cảm giác như chúng tôi thật sự là một gia đình.

Ăn cơm xong là Tuyên đưa bố mẹ tôi về, Bo cũng lăn ra ngủ luôn mà chẳng cần phải ru, chắc nó mệt quá. Anh Trí đợi Bo ngủ mới ra về. Tôi tiễn anh ra cổng, tiện thể nói tiếng cảm ơn với anh.

“Nếu không có anh thì thật em không biết làm thế nào.”

Anh Trí dừng bước, quay lại nhìn tôi mỉm cười: “Không có gì. Anh đã nói anh quý Bo như con trai, bất kể là ai cũng không thể làm ngơ được đâu.”

“Anh tốt quá! Em không biết làm sao mới trả hết ơn anh. Có chuyện gì thì anh cứ nói với em, nếu em giúp được, nhất định em sẽ làm hết sức.”

“Anh đã nói là không có gì mà. À, anh chưa nói với em chuyện này. Lúc cứu được Bo về anh gặp một người tự nhận là bố đẻ của Bo trong đồn công an. Anh ta có giới thiệu anh ta tên là Hải. Đó là bố của Bo sao?”

Tôi ngần người, rất muốn biết Hải đã nói những gì với anh Trí nhưng lại không biết phải hỏi ra sao.

Thấy tôi im lặng hơi lâu, anh Trí cười khê: “Nếu em không muốn nói thì cũng không sao. Anh hiểu mà.”

“Vâng, đó là bố đẻ của Bo.” Không hiểu sao đến cuối cùng tôi vẫn nói cho anh biết, bởi đó là sự thật mà.

“Thì ra đó là người mà em đã từng yêu hết lòng.”

“À, không.” Tôi buột miệng, rồi lại im bật. Thấy anh nhìn vẻ khó hiểu thì tôi đính chính: “Dù sao đó cũng là quá khứ rồi. Anh ta có nói gì với anh không?”

“Cũng không nói gì, anh ta nhận là bố đẻ của Bo và xin vào gặp bọn bắt cóc. Có lẽ ngày mai phía công an sẽ gọi em đến.”

“Vâng, anh không phải lo gì ẹ con em nữa đâu. Anh giúp như vậy là em đã cảm ơn lắm rồi.”

“Vậy anh về đây. Em vào đi.”

Anh đi rồi, tôi mới lại quay vào nhà nằm ôm Bo trong nỗi lo lắng thấp thỏm về những điều Hải sẽ làm. Điều đáng sợ nhất là khi người ta biết trước sẽ có chuyện không hay xảy đến nhưng lại không biết nó là gì và sẽ xảy ra như thế nào, như tôi bây giờ thực sự đang rơi vào trạng thái đó. Lại một lần nữa hoang mang, lại một lần nữa sợ hãi đến toàn thân run rẩy bầy. Bo thì vẫn chỉ là một đứa bé 3 tuổi, nếu như không may tôi không giữ được con, nếu như Hải cướp đi, nếu như mãi mãi tôi không được nhìn thấy nó thì liệu thằng bé có thể nhớ nổi người mẹ này trong bao lâu? Biết đâu... biết đâu... Tôi miên man với những suy nghĩ mung lung xa vời để rồi thiếp dần đi trong một giấc ngủ chẳng bình yên.

21. Chương 21

Chiều hôm sau, tôi được cơ quan công an mời đến làm việc. Ngồi đối diện tôi là một anh công an trong màu áo xanh chừng hơn 30 tuổi, nghiêm túc và đường hoàng, gương mặt cương nghị này dễ làm cho những tên tội phạm phải sợ hãi. Tôi gật đầu chào anh. Anh nhìn tôi một lượt với ánh mắt đầy nghi vấn rồi đưa ra trước mặt tôi ba tờ khai.

“Ba kẻ bắt cóc con trai chị đã thừa nhận hành vi của chúng nhưng chúng khai rằng chính chị đã liên hệ với chúng để bán con.”

Tôi nghe mà như sét đánh ngang tai, cầm cả ba bản lời khai đọc kỹ từng bản một. Chuyện gì thế này? Tại sao chúng lại nói dối một cách trắng trợn như thế chứ? Chúng nói vì tôi túng thiếu tiền nên đã chủ động tìm hiểu và liên lạc với chúng để bán Bo với số tiền là 300 triệu, tôi đã nhận tiền. Nhưng để tránh bị mọi người nghi ngờ nên tôi dàn dựng thành một vụ bắt cóc để che mắt tất cả.

“Không, chúng nói dối. Tại sao tôi lại phải bán con mình chứ? Không có bằng chứng. Anh không thể tin lời xảo quyệt của chúng được.” Tôi gần như mất bình tĩnh, chẳng suy nghĩ được gì.

“Chị cứ bình tĩnh.” Anh công an trấn an tôi. “Hiện tại chúng tôi đang điều tra làm rõ sự việc và mong chị hết sức hợp tác. Mời chị làm tường trình toàn bộ sự việc diễn ra hôm cháu Nguyễn Thành Đạt bị mất tích.”

Tôi hít sâu một hơi, tự trấn tĩnh lại bản thân mình. Phải thật bình tĩnh, chuyện gì cũng có pháp luật can thiệp, kẻ vu khống thì không thể nào thoát tội. Tôi cầm bút lên, run run viết, viết tất cả. Tôi không làm thì không cần sợ.

Sau một tiếng đồng hồ, tôi cũng viết xong bản tường trình và cảm thấy mình bình tĩnh hơn hẳn.

Người công an đọc xong thì nói: “Được rồi, chị không cần lo lắng, cái gì cũng có pháp luật. Sẽ biết ai nói dối, ai nói thật thôi. Bây giờ chị có thể về nhưng bắt kể khi nào chúng tôi gọi, chị đều phải có mặt.”

“Vâng, tôi trông cậy cả vào các anh, mong các anh nhanh chóng tìm ra sự thật.”

Tôi ra về trong sự bất thần, đi xe máy trên đường nhưng hoàn toàn không để tâm mà đầu óc cứ nghĩ miên man về một nơi khác. Tôi không rõ tại sao bọn bắt cóc lại dám nói dối như thế, chúng chỉ vì muốn thoát tội hay có một lí do nào khác. Nhưng không, vấn đề là chúng chẳng có bằng chứng nào cả vì sự thật không phải như thế, công an sớm muộn sẽ nhận ra điều đó, chúng hoàn toàn vu khống. Hải, cái tên này chợt lóe lên trong đầu tôi, chẳng lẽ lại là anh ta? Bây giờ tôi mới nhớ ra, ngay sau khi Bo bị bắt cóc thì anh ta đến và nói muốn gặp Bo, còn nữa, tối qua anh Trí nói gặp Hải ở đồn công an và anh ta xin vào gặp bọn bắt cóc.

Anh ta gặp bọn chúng để làm gì chứ? Chẳng lẽ tất cả chỉ là trùng hợp? Hay dựa vào đó để “mượn gió bẻ măng”? Tiện thể vu oan cho tôi để anh ta dễ dàng có quyền nuôi Bo?

Không thể chậm trễ hơn, tôi quay xe trở lại đồn công an để hỏi cho ra nhẽ mọi chuyện.

Anh công an vừa tiếp tôi lúc này rất ngạc nhiên khi thấy tôi quay lại, anh ta nhướn mày hỏi: “Có chuyện gì sao? Hay chị mới nghĩ ra điều gì quên chưa nói?”

Tôi gật gật đầu, vội vàng hỏi: “Anh cho tôi hỏi. Có phải tối qua có một người đàn ông tên Đặng Minh Hải đến đây tự nhận là bố của con trai tôi không?”

Anh công an gật đầu: “Đúng rồi. Anh ta xin vào gặp bọn bắt cóc để nói chuyện.”

“Anh ta nói những gì?”

“Không có gì, chỉ là hỏi lí do bắt cóc rồi suýt nữa thì xông vào đánh bọn chúng. May mà chúng tôi can thiệp kịp thời.”

“Đánh?!” Tôi sửng sốt. “Vậy tôi có thể gặp chúng không? Tôi muốn biết vì sao chúng lại vu oan cho tôi.”

Anh công an suy nghĩ một lát thì đồng ý, dẫn tôi vào một căn phòng riêng biệt và có người giải bọn bắt cóc ra. Chúng có 3 người, kẻ nào kẻ nấy mặt mũi bặm trợn, một trong số đó còn cạo trọc đầu, sẫm trở đầy mình nom rất đáng sợ. Thế này thì con trai tôi sẽ sợ đến khóc thét lên mất.

Tôi ngồi xuống bên cạnh anh công an. Anh công an nhìn bọn chúng và hỏi: “Các anh có biết cô gái này là ai không?”

Tên trọc đầu trả lời: “Thưa cán bộ, tất nhiên là bọn em biết. Chính cô ta là người đã đến tìm bọn em để bán con mà.”

Tôi siết chặt lòng bàn tay, không thể nhẫn nhịn thêm được mà nói: “Các anh nói láo. Tôi còn chưa từng nhìn thấy các anh bao giờ, tại sao các anh dám vu oan cho tôi chứ? Có phải Hải đã thuê các anh không?”

“Hải?” Hẳn dường như bức xúc lắm. “Cô nói cái tên hôm qua sùng sộ vào đây định đánh chúng tôi à?”

Nhìn mặt bọn chúng có vẻ vẫn còn tức giận, nhưng tôi tuyệt đối không thể tin tưởng. Hải là kẻ xảo quyệt, anh ta đóng kịch rất giỏi, cái màn đơn giản này chẳng thể làm khó anh ta. Anh ta từng lừa dối Trinh như thế thì đâu có lạ gì khi anh ta tiếp tục dở trò này để đối phó với tôi.

“Tất cả các người đang đóng kịch. Anh ta đã cho các anh bao nhiêu tiền chứ? Các anh không phải là con người.”

Thấy tôi bị kích động, anh công an tiếp tục trấn an tôi: “Được rồi, chị không phải lo. Thật giả thế nào chúng tôi sẽ tìm ra, chị cứ về nhà và yên tâm tin tưởng ở chúng tôi đi.”

Tôi túm chặt lấy tay anh công an khẩn cầu: “Không, các anh phải tin tưởng ở tôi. Tôi không bao giờ bán con tôi. Xin hãy tin tôi.”

Một trong ba kẻ bắt cóc lại lên tiếng: “Làm gì có ai thích thừa nhận là bán con mình chứ. Cán bộ, chúng tôi đã ngồi trong này rồi, chẳng còn gì để mất, nói dối làm gì cho tăng tội thêm.”

Tôi cảm thấy tuyệt vọng khi không biết phải chứng minh mình trong sạch như thế nào. “Các anh cứ khẳng định tôi bán con, vậy bằng chứng đâu?”

“Bằng chứng thì chúng tôi đã khai nhận với cán bộ rồi. Nói với cô làm gì chứ? Để cô phi tang mất à?”

Tôi ngây ngẩn cả người, chúng nói thế có nghĩa là chúng có bằng chứng ư? Bằng chứng gì? Ở đâu? Đầu óc tôi một lần nữa quay cuồng trong suy nghĩ. Tôi không biết mình đã ra khỏi đồn công an bằng cách nào, bên tai chỉ còn lại câu nói quen thuộc của anh công an: “Hãy tin tưởng ở chúng tôi.”

Tôi không vội trở về nhà mà đi qua nghĩa trang thăm Trinh. Mua cho nó một ít hoa quả, một bó hoa hồng nhung, thấp cho nó mấy nén nhang rồi ngồi phủ phục ngay dưới chân mộ. Tôi dựa cả người mình trên tấm đá lát lạnh lẽo trên mộ và tưởng tượng như đây chính là bờ vai mềm mại ấm áp của Trinh. Những chuyện xảy ra trong mấy ngày qua đối với tôi như một cơn ác mộng vô cùng đáng sợ. Vì sao họ lại không tha cho

tôi chứ? Vì sao họ không để chúng tôi được sống yên ổn, sao cứ muốn cướp đi tất cả? Đó gọi là cuộc sống à?

Cúi nhìn di ảnh của Trinh, nụ cười của nó rạng ngời như nắng mùa xuân khiến tôi cảm thấy bình yên vô cùng. Tôi tự hỏi nếu như Trinh còn sống thì sao? Có phải là nó sẽ phải chịu những gì tôi đã và đang phải chịu đựng không? Và có thể nào vì Bo mà Trinh sẽ quay về bên Hải không? Tôi chợt nhận ra rằng tôi đang sống thay cho cuộc đời của Trinh, chịu đựng thay tất cả. Cường nói đúng, tôi đang phải gánh chịu hậu quả mà người khác để lại, nhưng có sao đâu, tôi tự nguyện cơ mà. Dù có thể nào thì cũng là tôi tự gánh lấy, chẳng liên quan gì đến ai. Nhưng mà nếu như không có Bo thì sao? Nếu như Trinh không chết? Có lẽ tôi vẫn sẽ là tôi, không cần sống thay ai cả, vẫn sống cuộc đời của chính mình, tiếp tục với tình yêu, hạnh phúc của riêng mình. Có lẽ tôi sẽ chờ được Cường trở về, có thể thoải mái nói “Em vẫn chờ anh, vẫn nhớ anh, vẫn yêu anh.” Có thể chúng tôi đã cưới nhau, cũng có thể chưa, nhưng chúng tôi vẫn cứ yêu nhau như thế. Anh chắc chắn không nhìn tôi bằng ánh mắt xa lạ mà sẽ cười với tôi dịu ngọt. Có thể tôi sẽ rất hạnh phúc bên anh, cũng có thể sẽ chia tay. Nhưng tôi vẫn sống bằng cuộc đời của chính tôi, dù đau khổ hay vui sướng, dù từ bỏ hay không thì vẫn là cuộc đời của tôi. Vậy mà tôi đã sống thay Trinh, thật là thế! Nhưng tôi sẽ chẳng đời nào hối hận cả, vì tôi có Bo và từng có một người bạn như Trinh, một người có thể vì tôi mà ngay cả khi nguy hiểm nhất vẫn nghĩ cho tôi, chỉ thế thôi cũng đủ để tôi hi sinh rồi. Tất cả đều là số phận, sẽ chẳng ai có tất cả, cũng chẳng ai mất tất cả, tôi vẫn luôn ghi nhớ điều đó và tôi sẽ không để mất Bo như từng để mất Trinh.

Bỗng nhiên tôi nhìn thấy Trinh hiện ra ngay trước mắt, nó mặc bộ váy màu trắng vào hôm nó mất. Trinh vẫn đẹp lắm, lung linh huyền ảo giữa không gian quanh vắng, đẹp một cách kỳ diệu và tinh khôi, mái tóc dài đen nhánh, làn da trắng đường như trong suốt. Nó cười với tôi, nắm lấy bàn tay tôi mà nói: “Cảm ơn mày nhé Vân, mấy năm qua mày vất vả vì Bo quá. Bo ngoan lắm, tao không biết phải làm sao để báo đáp công mày nuôi nấng Bo. Tao biết mày mệt mỏi lắm rồi, đừng tự gồng mình chống đỡ nữa, tao không thích đâu. Nếu cảm thấy không chịu đựng được nữa thì hãy buông tay và đi tìm hạnh phúc của riêng mày. Mày giúp tao thế là quá đủ rồi. Hãy sống cuộc sống của mày đi.”

Tôi vội vàng nắm lấy tay Trinh, sợ nó sẽ như làn gió mà bay mất: “Không, Bo là con trai chúng ta mà. Hãy nói cho tao biết tao phải làm gì, chỉ đường cho tao, tao không thấy gì cả, mù mịt lắm. Tao sợ, rất sợ Trinh à!”

“Đừng khóc.” Trinh đưa tay vuốt khe mặt tôi, bàn tay nó lạnh lạnh nhưng cõi lòng tôi lại ấm áp. “Mọi chuyện sẽ qua. Hãy tin vào người mà mày tin tưởng, hãy nắm lấy bàn tay người đó. Tao có thể nhìn ra người đó sẽ mang đến hạnh phúc ày.”

“Tao không thấy ai cả. Tao hoang mang lắm!”

“Người đó ở ngay bên cạnh mày thôi. Cố lên Vân!”

Rồi Trinh đứng lên, quay bước đi vào vùng sương khói trắng mịt mù, đi xa mãi, xa mãi, tôi gọi thế nào nó cũng không quay lại. Muốn đuổi theo nhưng đôi chân lại không sao nhấc lên được.

“Vân! Vân! Tỉnh dậy đi!”

Tôi mở choàng mắt ra, ngơ ngác nhìn thì thấy anh Trí đang ngồi bên cạnh.

“Sao em lại ngủ ở đây? Về nhà thôi.”

Thì ra tôi đã nằm trên mộ Trinh mà ngủ thiếp đi, tất cả chỉ là mơ, nhưng sao giấc mơ ấy lại thật đến thế? Từng lời nói, cử chỉ của Trinh tôi còn nhớ như in, thậm chí...tôi nhận ra rằng mình thực sự đã khóc.

“Em mơ thấy gì mà khóc thế này?” Anh Trí quan tâm hỏi, lau đi những giọt nước mắt còn vương *** trên má tôi.

Tôi nở một nụ cười gượng gạo: “Không sao đâu ạ! Chỉ là một giấc mơ.”

Chuyện tâm linh vốn là thứ rất hư ảo, nhưng chẳng lẽ Trinh thực sự đã hiện về với tôi? Thế nào cũng được, là thật hay chỉ là mơ thì nó cũng đã truyền thêm cho tôi một chút sức mạnh. Mọi chuyện sẽ qua.

“Em đến gặp phía công an sao rồi?” Anh Trí vừa dịu tôi đứng dậy vừa hỏi.

Tôi không nhìn anh, trả lời: “Mọi chuyện ổn cả ạ! Anh đừng lo. Sao anh lại biết em ở đây?”

“Ổn cả? Có mỗi chuyện em bị đổ oan thôi chứ gì? Khi anh nghe tin dữ, anh liền đi tìm em, thì ra em ở đây.”

Tôi giật mình ngẩng đầu nhìn anh, thì ra anh đã biết cả. Tôi tự cười mình nhưng lại không dám nói gì với anh. Anh lo cho tôi như thế là đủ rồi, tôi không muốn nợ nần gì anh thêm nữa, nhưng tôi vẫn không thể thoát khỏi anh. Anh giữ chặt lấy tôi, nói như một sự giải thích: “Em đừng quên bạn anh là công an ở đó. Nó nói với anh hết rồi. Đừng giấu anh, anh thực sự muốn giúp em.”

“Anh giúp em tìm lại Bo là đủ lắm rồi. Em không muốn anh lại vì chuyện của em làm vướng bận, anh còn công việc của mình mà.”

“Em có chắc là một mình em có thể đối phó được không? Họ liên kết lại đổ oan cho em thì sao? Mặc dù anh không phải người có chức quyền hay có tiền như bố ruột của Bo nhưng anh vẫn có thể giúp em trong tầm với của anh mà. Ít ra anh cũng có thể làm chỗ dựa cho hai mẹ con em.”

Đôi mắt quá chân thành của anh không những làm tôi bối rối mà còn thấy áy náy nếu tiếp tục từ chối. Nhưng đây là chuyện của tôi và tôi phải tự mình đối mặt với nó chứ không phải dựa dẫm vào một người khác. Tôi tự cho là mình đã từng vượt qua điều kinh khủng nhất trong cuộc đời thì không có lí gì bây giờ lại không thể tự chống chọi được.

“Một mình em vẫn ổn mà. Bao năm qua em vẫn một mình sống tốt, em không nghĩ là cần một ai đó giúp đỡ mình, dù là một chỗ dựa. Chỉ mong anh giúp em giấu kín chuyện này, không cho bố mẹ em biết là được rồi.”

Anh Trí chợt cười buồn: “Em không muốn nói cho ai biết vậy em định làm sao? Em chỉ có một mình thôi mà.”

“Em tin rằng người không có tội thì rồi cũng sẽ được minh oan.”

Nói xong tôi quay người bước đi trước, không nhanh cũng không chậm và tôi biết anh Trí vẫn đi sau lưng tôi như một điểm tựa vững chắc mà bất kể khi nào quay lại cũng sẽ thấy anh đứng ở đó sẵn sàng dang tay giúp đỡ.

Lên đến chỗ dựng xe, tôi mới nghe anh Trí nói: “Đứng trước kẻ có tiền và có quyền thì công lý chỉ như một trò hề thôi.”

Rồi anh đi ngay, bỏ tôi lại đó suy ngẫm câu nói của anh. Là trò hề cũng được, tôi là con ngốc cũng được, tôi vẫn muốn tin tưởng ở nó, ít ra còn có một niềm tin để hy vọng và bám víu, còn hơn là không biết phải tin vào cái gì.

Vừa dựng xe ngoài sân nhà bố mẹ, tôi đã nghe tiếng cười giòn tan của Bo, tiếng cười ấy làm tôi nhẹ lòng biết mấy. Tôi không vội vào nhà ngay mà ngồi ở chiếc ghế gỗ cũ kỹ dưới giàn cây thiên lý, nhẹ nhàng cảm ẩm tích rớt ra một ít chè xanh mà bố tôi thường *** mỗi ngày. Nước chè nóng xanh ngắt, phảng phất chút mùi hương tươi mát. Tôi đưa chén chè lên mũi ngửi, cảm nhận mùi hương lan dần lên sống mũi. Nhớ lại cảm giác khi còn bé, hay nghịch ngợm ẩm chè của bố, thử uống một tí mà mặt mũi cứ nhăn nhúm hết lại kêu đắng, chẳng hiểu sao bố cứ uống ngon lành, còn khen chè vừa thơm vừa ngon ngọt. Tôi nhắm mắt lại, nhấp một ngụm chè, hương vị đắng đắng, chán chát nhưng khi nuốt xuống lại có vị ngọt ngào nơi cổ họng khiến tôi quên mọi buồn phiền của cuộc sống thực tế. Tôi khoan khoái mỉm cười, ngược mắt nhìn lên bầu trời xanh qua những tán lá, nắng chiều nhẹ nhàng xuyên qua, chiếu lên gương mặt tôi ấm áp.

“Sao con không vào nhà?” Giọng nói trầm trầm của bố vang lên bên cạnh.

Tôi nhìn bố, mỉm cười như không có chuyện gì xảy ra: “Con muốn ở ngoài này một chút cho thoáng.”

Bố ngồi xuống chiếc ghế đối diện, cũng rót một cốc chè, chậm chậm uống một ngụm rồi gật gật đầu: “Con thấy chè hôm nay có ngon không?”

“Ngon lắm ạ! Bố đúng là người biết chọn chè.” Tôi tấm tắc khen.

“Chè ngon hay không là do đất, do nơi nó sống chứ không phải do bố. Bố chỉ là may mắn chọn được loại ngon mà thôi. Lá chè hôm nay rất xanh, tươi, *** ra được nước chè ngon.”

Tôi cười mà không nói gì, tiếp tục uống ngụm chè của bố.

“Con đi gặp phía công an thế nào?” Bố lại hỏi.

“Không có gì ạ. Chỉ là thủ tục thôi.” Tôi trả lời mà không nhìn vào mắt bố.

“Vậy là ổn rồi. Bố là đàn ông nhưng cũng biết con cái là thứ quan trọng nhất của người phụ nữ. Một người phụ nữ thật sự có thể mất chồng, mất tình yêu, thậm chí mất cả sự nghiệp nhưng họ không đời nào để mất đứa con của mình.” Bố thở dài một tiếng rồi nói tiếp: “Đối với bố mẹ, hai chị em con dù có lớn đến mấy thì vẫn chỉ như những đứa trẻ chưa hiểu chuyện. Cho đến hôm Bo mất tích, bố đã chứng kiến con đau khổ, dần vật trong nỗi xót xa của một người mẹ thì bố đã tin con gái nhỏ của bố đã lớn thật rồi. Con đã thực sự là một người phụ nữ trưởng thành.”

“Bố...” Tôi không nói được gì, cảm thấy cổ họng mình cứ nghẹn nghẹn. Từ bé đến lớn, đây là lần đầu tiên bố nói chuyện với tôi như với một người trưởng thành.

“Hôm đầu tiên con bé Bo về nhà, bố đã thật sự tức giận, cảm thấy mắt mắt ghê gớm, nhưng chưa bao giờ bố muốn đuổi con đi, chỉ là lời nói trong lúc tức giận mà thôi. Cho đến ngày hôm nay thì có lẽ bố phải cảm ơn con đã cho bố một thằng cháu ngoại đáng yêu, và cảm ơn Bo đã giúp con trở thành một người phụ nữ thật sự.”

Tôi xúc động nắm lấy bàn tay chắc nịch đầy những vết chai sạn của bố. Bàn tay này đã từng ôm ấp hai chị em tôi mỗi khi bố đi xa trở về, cũng chính đôi tay này đã vất vả làm lụng để kiếm từng đồng tiền nuôi hai chị em ăn học. Tôi nợ bố mẹ nhiều quá, nợ một cuộc đời, nợ những giọt mồ hôi nước mắt, nợ tình yêu thương, nợ sự chăm sóc lo lắng, nợ cả những vất vả mỗi ngày, nợ nhiều, nhiều lắm. Thế mà đến giờ tôi vẫn chưa thể làm được gì cho bố mẹ tôi, vẫn cứ loay hoay tìm con đường đi đúng đắn ỉn, và giờ lại bị mang một niềm oan khuất khó nói. Làm sao tôi dám nói ra, làm sao tôi nỡ để bố mẹ tôi phải lo lắng vì tôi thêm nữa, bố mẹ đã chịu đựng đủ rồi. Tôi không muốn bố mẹ tôi vướng vào chuyện của tôi để bị người ta dùng những lời lẽ không ra gì làm tổn thương, tôi sẽ đau lòng lắm.

“Bố, con yêu bố!” Tôi thốt ra một câu mà tôi đã từng muốn nói từ rất lâu mà chưa có cơ hội.

Bố nở một nụ cười mãn nguyện, như một loại tự hào nào đó của bố về đứa con gái vô dụng này. Nụ cười của bố làm tôi nhìn rõ hơn những nếp nhăn quanh khóe miệng, vết chân chim hằn sâu nơi đôi mắt cũng tổ cáo tuổi tác cùng nỗi vất vả của một đời người.

“Bố cũng vậy, bố yêu cả gia đình mình.”

Tôi nhào đến ôm chặt lấy bố, áp mặt vào lồng ngực rộng và ấm của bố. Bố cũng ôm lấy tôi, vỗ nhẹ lên vai như một sự động viên âm thầm. Tôi vừa khóc vừa nghe tiếng nhịp tim đập trầm ổn của bố để nhận ra tình yêu thương của bố sao mà ấm áp đến thế. Bố tôi vốn không phải người giỏi thể hiện tình cảm, chị em tôi chỉ có thể nhìn thấy nó qua cử chỉ, hành động của bố hay đôi khi chỉ là một câu nói rất khô khan nhưng sự quan tâm lại đọng đầy. Bây giờ tôi chỉ cần gia đình tôi cứ mãi như thế này thôi, không đòi hỏi gì khác nhưng sao mọi thứ cứ không chịu yên, sao cứ dồn ép khiến tôi mệt mỏi thế này?

“Mẹ về!” Bo từ trong nhà chạy ra gọi to. Chắc thằng bé thấy tôi đang ôm ông ngoại của nó nên cứ đứng nhìn với một vẻ rất lạ lẫm. Tôi mỉm cười trong dòng nước mắt nhìn Bo, bố tôi thì đưa tay ra vẫy vẫy. Bo thấy vậy, lảng xăng chạy lại ôm ông ngoại. “Ông ngoại ơi, Bo cũng thích ôm ông.”

Bố tôi ngửa đầu cười: “Ông cũng thích ôm Bo của ông.”

Mẹ tôi từ ngoài vườn ôm rổ rau mới hái đi đến bể nước, thấy mấy ông cháu đang ôm nhau thì trêu đùa: “Ông ngoại mới có thêm đứa cháu gái hả?”

Bố tôi vẫn cười khà khà. Bo nghe tiếng bà ngoại múc nước liền cun cút chạy đến: “Bà ngoại rửa rau, Bo cũng rửa.”

Tôi đứng dậy, nghiêm chỉnh nạt Bo: “Con đừng có động đến chậu nước của bà, nghe chưa Bo? Lại chuẩn bị ướt hết quần áo bây giờ.”

“Bo rửa rau cho bà ngoại, không phải nghịch nước đâu mẹ.” Thằng bé chống chế.

“Được rồi, mẹ Vân không cần mắng Bo của bà nữa. Để bà dạy Bo rửa rau.” Mẹ tôi vẫn luôn bênh vực Bo như thế.

“Nhà mình hôm nay vui thế ạ?” Tuyên ôm quả bóng dắt xe vào sân.

“Mới đi đá bóng về hả Tuyên?” Tôi hỏi.

“Vâng, mệt quá!” Rồi Tuyên chạy đến nhấc bổng Bo khỏi chậu nước khi nó đang làm nước bắn tung tóe. “Bo của cậu lại nghịch nước phải không?”

Tuyên dụi dụi cằm vào bụng Bo làm thằng bé cười khanh khách: “Bo rửa rau. Cậu ơi!”

“Rửa rau hay nghịch nước?”

“Bà ngoại ơi! Cứu Bo” Bo chuyển sang cầu cứu bà.

Bố tôi đang uống chè, thấy vậy nhắc Tuyên: “Đi tắm đi Tuyên, còn ăn cơm, đừng trêu cháu nữa.”

Tuyên đùa với Bo thêm một lát rồi mới chạy đi tắm. Tôi đứng trên sân nhà, nhìn mặt trời đang lặn dần, những tia nắng nhạt ngập vàng sân gạch đỏ hòa quyện với tiếng cười nói giòn tan của cả gia đình. Hạnh phúc chỉ đơn giản có thể thôi.

22. Chương 22

Đứng trước cổng Tòa án nhân dân, tôi như đờ đẫn hồi lâu. Một bên bế Bo, một bên nắm chặt tay Thúy, nhịp tim đập liên hồi làm tôi càng thêm hồi hộp. Những hy vọng trong tôi cứ mỗi lúc lại tan thành từng mảnh như những mảnh băng trôi tan chảy dưới ánh nắng gay gắt của mặt trời. Tôi sẽ còn chút cơ hội gì đó để giữ lại con của tôi chứ? Chính tôi cũng không biết, nhưng tôi lại không dám nói lên điều đó cho bất kỳ ai, kể cả Thúy.

“Sao tay mày lạnh thế? Lo lắm à?” Thúy quan tâm hỏi.

“Không có gì, chỉ là hồi hộp.” Tôi nói mà không rời mắt khỏi biểu tượng của tòa án nhân dân được đặt trên cao kia.

“Hồi hộp gì chứ! Sẽ qua thôi, mọi chuyện đều sẽ qua, chúng ta sẽ vui vẻ về nhà cùng Bo, phải không Bo?” Thúy vẫn vui vẻ trấn an tôi và đùa giỡn với Bo vì nó không hề biết những chuyện đã xảy ra với tôi.

“Ừ, mọi chuyện đều sẽ qua.”

“Sẽ qua nhưng vấn đề là nó qua đi như thế nào và kết quả như thế nào.”

Tôi quay sang nhìn, người nói ra câu đó đương nhiên không phải Thúy, là Cường. Cường đứng bên cạnh Thúy và nhìn qua tôi. Vẫn là đôi mắt chứa đựng hàng nghìn ẩn ý mà tôi không thể nào hiểu được, nhưng rõ ràng anh đã biết điều gì đó hoặc là đã biết tất cả.

“Cậu đến rồi sao? Còn ông chủ của cậu đâu?” Thúy cố ý nói bằng giọng mỉa mai.

Cường không lấy đó làm giận mà chỉ cúi đầu cười và trả lời: “Thúy vẫn như ngày nào nhỉ? Ấn tượng của tớ về cậu vẫn không thay đổi.”

“Phải, chỉ có cậu là thay đổi thôi. Tớ không hiểu nổi tại sao cậu lại có thể đi cùng con người đó. Hẳn chẳng bằng một tên lưu manh.”

“Hai người cũng biết đấy, cuộc sống đôi khi không có quá nhiều sự lựa chọn. Và tôi cũng cần phải sống chứ!”

“Cậu sống bằng cách đó để rồi làm tổn thương Vân à? Tớ đã nghĩ về cậu khác cơ.”

Tôi kéo tay Thúy, ý bảo nó hãy bớt lời đi nhưng không kịp.

Cường nhìn về phía tôi, miệng nói với Thúy nhưng thực ra là muốn tôi nghe: “Tổn thương? Cậu nghĩ lại xem ai mới là người làm tổn thương ai đây? Cậu nghĩ tớ không buồn, không đau à? Cậu nghĩ đứng ở nơi đối nghịch với người mình yêu thì tớ sẽ thoải mái mà cười haha sao?”

Thúy không thể nói được thêm gì nữa, tôi lại càng không. Tôi chưa từng trách Cường một câu nào cả, tất cả là lỗi tại tôi, anh vốn chẳng làm gì sai. Anh hoàn toàn có thể trách cứ, thậm chí là oán giận tôi vì tôi là kẻ thất hứa chứ không phải anh.

Cùng lúc đó, Hải bước đến, chúng tôi lại làm bộ như không có chuyện gì, đi vào bên trong. Tôi bế Bo trong lòng, ngồi trên ghế chờ cùng Thúy, không quan tâm đến hai người đàn ông kia nữa. Nhân lúc chờ đợi mà dặn dò Bo mấy câu: “Lát nữa mẹ đưa Bo vào trong phòng, con phải ngoan, nghe lời, không được nghịch ngợm, nhớ chưa?”

“Tại sao hả mẹ?” Thành bé không hiểu.

“Cứ nghe lời mẹ. Khi nào có người hỏi thì con mới được nói.”

“Vâng!” Bo ngoan ngoãn nghe lời.

Thời khắc cánh cửa công lý mở ra, tôi đã biết mình sẽ chẳng thể làm gì để kháng cự. Công lý là cái quái gì chứ? Thời đại này còn có mấy ai có thể tay không đứng về phía công lý? Tôi khóc không ra nước mắt, muốn cười cũng chẳng cười thành tiếng. Ngay đến người tôi yêu cũng đang ngồi đằng kia, nơi mà anh cho rằng anh đang bảo vệ cái đúng. Có ai đó đã nói rằng: “Công lý chỉ đứng về những kẻ có tiền.” Tôi đã từng không tin bởi nếu vậy thì người ta tạo ra luật pháp để làm gì? Nhưng khi thực sự đối mặt với nó mới thấy hết cái công lý mà người ta mất công theo đuổi. Sự bất công hiển hiện rõ trong từng góc ngách của xã hội chứ đâu phải chỉ riêng có nơi đây. Cường nói đúng, anh cũng cần phải sống và chẳng ai chỉ hít không khí mà sống được cả, muốn thực hiện được ước mơ thì cũng cần phải có tiền, tình yêu đâu thể tạo nên một giấc mơ.

Tôi bước chân ra khỏi tòa án với hai bàn tay trắng, đôi mắt thất thần nhìn về một nơi vô định. Trước lúc có thể bước đến bên Thúy thì tôi đã đổ gục xuống nền đất lạnh lẽo.

“Sao vậy Vân? Đã có chuyện gì xảy ra? Bo đâu?”

Tiếng Bo kêu khóc vang vọng: “Mẹ ơi, mẹ ơi!”

Thúy đứng dậy, mắt nó nhìn chòng chọc vào Hải, có lẽ nó không hiểu tại sao Hải lại có Bo, tại sao Hải lại thắng kiện. Anh ta hững hờ nói: “Rất cảm ơn hai cô đã chăm sóc con trai tôi suốt thời gian qua. Nếu muốn hai người có thể đến nhà thăm cháu bất kỳ lúc nào.”

“Không thể nào? Tại sao lại như thế? Thế là thế nào? Anh đã dùng thủ đoạn gì chứ?” Thúy chạy đến túm chặt lấy áo Hải kêu gào.

“Đây là tòa án, cô đừng có lớn tiếng. Nếu muốn thì đi mà hỏi tòa án.”

“Anh đợi đấy! Đồ khốn! Chúng tôi sẽ không bỏ qua đâu.”

Ở trên tay Hải, Bo kêu khóc rất thảm thiết, nó đang gọi tôi và mong tôi cứu nó nhưng tôi thì có thể làm gì bây giờ? Tôi làm sao được bây giờ? Tôi đứng dậy, lê lét chạy theo Hải, nắm lấy bàn tay bé xíu của Bo nhưng lại bị Hải giật phăng lại. “Cô muốn làm gì? Đừng hòng bắt con trai tôi đi. Nếu muốn thăm thì hãy đến nhà tôi.”

“Trả lại con cho tôi. Tôi xin anh, anh muốn thế nào cũng được. Không có tôi, thằng bé không ngủ được, nó sẽ khóc rất nhiều.” Tôi như kẻ điên, cố gắng cầu xin trong vô vọng.

“Cô không phải lo. Con tôi, tôi tự biết làm thế nào.” Hải khinh bỉ nói.

Thúy kéo tôi lại: “Mày không việc gì phải làm thế. Để rồi xem, ai sẽ là người chiến thắng cuối cùng.”

Hải ném lại một nụ cười châm chọc rồi đi mất, chỉ còn lại tôi, Thúy và Cường. Cường chỉ đứng yên lặng một góc như người vô hình nhìn toàn bộ mọi thứ đang diễn ra. Thúy ôm chặt lấy tôi đang khóc đến phát run, nó rất kiên nhẫn chờ đến khi tôi bình tĩnh trở lại mới dìu đi khỏi nơi đó.

Trên đường về Thúy cũng không hỏi tôi một câu nào, tôi cứ bồn thần như thế cho đến khi biết mình đang nằm trên sofa trong phòng khách nhà Thúy. Nước mắt tôi cứ chảy dài trong yên lặng, còn Thúy thì dựa mình trên người tôi, hình như nó cũng khóc.

“Mày hãy hỏi tao một câu gì đó đi Thúy.” Rất lâu sau tôi mới có thể mở miệng.

“Vậy mày đã giấu tao những gì? Nói ra hết đi.”

Tự dưng tôi lại nở một nụ cười mà đến chính mình cũng không sao hiểu nổi. Thật chậm rãi trả lời: “Đầu tháng trước, Bo bị người ta bắt cóc, suýt nữa thì bị bán đi, may mà tìm lại được. Tao cứ ngỡ rằng mọi chuyện như thế là xong, nào ngờ bọn bắt cóc nói tao là người đã tìm đến chúng để bán con đi vì thiếu tiền. Tao vẫn cứ ngỡ rằng mọi chuyện chỉ có thế mà thôi vì chẳng có một bằng chứng nào cho chuyện đó hết, công an sẽ sớm phát hiện ra chúng nói dối, vu oan và tao sẽ được minh oan. Nhưng mọi chuyện vẫn không chỉ dừng lại ở đó, nó không hoàn toàn đơn giản như thế, công an điều tra ra trong tài khoản của tao có 300 triệu do bọn bắt cóc chuyển khoản vào, số tiền hoàn toàn trùng khớp với số tiền mà bọn bắt cóc đã khai nhận.”

Nghe tôi kể đến đây, Thúy sững sốt ngồi bật dậy: “Sao lại có thể như vậy được chứ? Không thể nào? Chuyện lớn như vậy mà mày không nói với tao là sao?”

Tôi vẫn nằm im, không động đậy: “Nói thì được ích gì chứ? Mày cũng đâu thể làm gì, chỉ khiến mày thêm lo lắng, sốt ruột vì tao mà thôi.”

“Nhất định là Hải, chính anh ta là người đã giở trò, không ai khác ngoài anh ta nữa. Chắc chắn anh ta đã dàn dựng vụ bắt cóc và cả số tiền kia nữa để vu oan ày và dễ dàng giành được Bo hơn.”

Tôi cười nhạt: “Biết là thế thì đã sao nào? Ngay đến bọn bắt cóc còn chẳng khai thì có thể làm gì được? Anh ta đã tính toán đủ các bước hoàn hảo rồi. Dù biết mười mươi thì ta cũng chẳng thể làm gì. Tòa án đã tạm tước quyền nuôi con của tao chờ phía công an có kết quả điều tra chính thức.”

“Không, kế hoạch dù có hoàn hảo đến mấy thì cũng có những sơ hở. Tao không tin anh ta có thể một tay che trời. Chỉ cần tìm ra lí do vì sao bọn bắt cóc lại không chịu khai ra kẻ cầm đầu là biết ngay, chắc chắn Hải đã nắm được điểm yếu của chúng.” Thúy vẫn lẩm bẩm phân tích.

“Thôi đi Thúy, mày đâu phải công an, đừng suy nghĩ vô ích nữa.”

“Nhưng nếu không thì phải làm sao bây giờ? Mày không thể mất Bo được, tao cũng không muốn.”

Tôi úp mặt xuống đôi bàn tay, khóc tức tưởi. Bo giờ này đang ở chung với Hải, người bố không ra gì của nó. Một nửa trong tôi lo sợ Bo lạ chỗ đang khóc đòi mẹ, từ bé đến giờ chưa bao giờ nó phải rời xa tôi quá lâu, thế mà giờ lại phải làm quen với một gia đình hoàn toàn xa lạ. Tôi không biết mọi người có đối tốt với Bo không, vợ Hải có liệu có ngạc nhiên khi thấy thằng bé không? Cô ta sẽ chăm sóc Bo tử tế hay sẽ chán ghét nó? Một nửa khác trong tôi lại sợ rằng Bo sẽ vì gia đình mới, vì những thứ lạ lẫm, những món ăn ngon mà quên mất người mẹ nuôi này. Thằng bé sẽ nhìn tôi như một người lạ mặt thôi, làm sao tôi có thể chịu đựng được.

“Vâng, đừng sợ. Có tao ở đây, dù chuyện gì xảy ra tao cũng sẽ cùng mày chịu đựng, gánh vác.”

Tôi để yên cho Thúy ôm lấy thân thể cứng đờ của mình, miệng mấp máy nói: “Thúy, mày biết không? Vào hôm tao bị đổ oan, tao đã ra mộ của Trinh ngồi, không hiểu sao tao lại có thể ngủ quên ở đó và tao đã mơ thấy Trinh.”

Thúy nghe thế, ngừng đầu nhìn tôi, có chút chú ý đến câu chuyện mà tôi đang kể.

“Trinh nói nếu tao đã cảm thấy quá mệt mỏi và không muốn tiếp tục nữa thì hãy buông tay đi, hãy để Bo về với Hải và tao hãy cứ tiếp tục sống đúng với cuộc sống của mình. Nhưng tao không chịu, lúc đó tao không hiểu tại sao dù rằng chính mình cảm thấy vô cùng mệt mỏi, gánh nặng trên vai như ngày một đè nặng nhưng không hề muốn buông Bo ra, chưa bao giờ có ý nghĩ đó. Đến bây giờ thì tao đã hiểu tại sao rồi.”

“Vì Bo đã trở thành một phần trong cuộc sống của mày.” Thúy tiếp lời.

Bo đến với tôi bằng một cách bất ngờ và khó tin nhất. Tôi thừa nhận rằng mình đã từng nghĩ thằng bé sẽ trở thành vật cản lớn trong cuộc đời, nhưng bằng một cách nào đó rất riêng, Bo đã có mặt trong những tương lai của tôi, mỗi một bước đi đều có thằng bé và tôi đã quen. Chính Bo đã biến tương lai tươi sáng của tôi rơi vào vùng tăm tối nhưng cũng chính Bo đã thắp sáng lại tương lai đó, tiếp thêm nghị lực sống cho tôi. Bây giờ tôi lại một lần nữa hoang mang về tương lai của mình, một tương lai không có Bo. Nếu như 3 năm trước tôi sợ phải trở về nhà vì có thêm Bo thì bây giờ tôi lại sợ trở về nhà vì đã để mất Bo. Tôi làm sao thể này? Tôi không phải một người mẹ tốt, tôi đã không thể giữ được con trai của mình.

Không yên tâm với tôi nên Thúy nhất định đòi đưa tôi về tận quê nhưng tôi không chịu. Dù là bạn thân đến mấy nhưng bây giờ Thúy cũng đã có gia đình riêng, tôi không thể hết lần này đến lần khác làm phiền nó, nó đối với tôi như thế là quá tốt và quá đủ rồi. Tôi chưa mất trí đến mức không thể tự trở về nhà, chỉ là tôi không biết mình trở về để làm gì thôi.

Xuống khỏi xe khách, bước chân tôi không nghe theo lí trí mà cứ bước lang thang, lang thang vô định. Tôi chỉ biết rằng mình không muốn về nhà, không muốn nhìn thấy những gì liên quan đến Bo, tôi muốn gào thét lên rằng tôi nhớ con đến nhường nào. Chỉ cần nhìn thấy đứa bé nào đó đang đi với mẹ là tôi lại nhớ đến đứa con bé bỏng của tôi, thằng bé hay nín lấy bàn tay tôi vừa bước vừa nhảy rồi ngẩng đầu nhìn tôi cười khanh khách.

Những suy nghĩ cứ miên man mãi cho đến khi tôi phát hiện ra rằng mình đang ở gần nhà anh Trí. Thực sự vào lúc này, tôi không biết mình nên làm gì, tôi cần lắm một bờ vai nương tựa, hãy cứ để mọi thứ thật tự nhiên, tôi sẽ không suy tính quá nhiều nữa.

Giờ này có lẽ anh Trí vẫn còn đang ở bệnh viện, tôi ngồi bó gối trước cửa nhà anh, trời sắp tối, chắc anh cũng sắp về.

“Vân, sao em lại ở đây?”

Tôi ngẩng đầu nhìn, hóa ra tôi cũng không phải chờ đợi quá lâu. Anh Trí tắt tá dất xe vào trong sân rồi mở cửa cho tôi vào nhà.

“Anh cho em ở lại đây một lúc được không?”

Tôi không biết gương mặt tôi lúc này ra sao, đáng sợ đến mức nào mà anh Trí cứ nhìn mãi không thôi. Anh dịu tôi ngồi xuống ghế, rất ôn tồn hỏi: “Đã có chuyện gì? Nói anh nghe. Bo đâu?”

Đôi mắt tôi lúc này khô khốc, gương mặt vô cảm như được đúc bằng sáp. Tôi chỉ đơn giản trả lời anh: “Em mất Bo rồi.”

Anh Trí cúi đầu nín lặng, có lẽ anh cũng chẳng biết phải làm sao vì anh cũng giống như tôi, mười bốn biết trước chuyện này. Anh Trí từ từ ngẩng đầu, đôi mắt anh sâu thẳm thẳm như muốn chia sẻ nỗi đau của tôi, dù chỉ một chút và anh chợt hỏi: “Em có muốn anh ôm em không?”

Tôi dờ dẩn gạt đầu, đó thực sự là những gì tôi muốn vào lúc này, một chỗ dựa đủ để tôi có thể tin tưởng. Anh quàng tay ôm chặt lấy tôi, một sự bao bọc đủ cần thiết, ấm áp và cân bằng với cơ thể đang lạnh lẽo mềm nhũn của tôi.

“Khóc đi, đừng như thế. Nếu muốn hãy khóc to nhất có thể, em đừng như thế này.” Anh dịu dàng nói bên tai tôi.

Tôi hơi nhúm mày lại: “Có phải khi mất vợ, mất con, anh cũng có cảm giác giống em thế này không? Như là mình đã mất đi cả thế giới, muốn khóc mà không khóc được, rất đau mà không diễn tả thành lời?”

Anh không trả lời, nhưng tôi thì bắt đầu cảm nhận thấy đôi mắt mình cay xè. “Có phải không? Tại sao anh ta không để ẹ con em được yên? Em chỉ muốn sống cuộc sống mà mình đã chọn thôi mà, tại sao mọi thứ cứ đi ngược lại với những gì em mong đợi chứ?”

“Bởi vì chúng ta đang sống.” Anh trả lời.

Một câu trả lời quá đơn giản nhưng thỏa đáng. Phải, vì chúng ta đang sống nên không thể nào biết trước được cuộc sống này. Vì chúng ta đang sống nên chẳng thể điều khiển mọi thứ tuân theo ý mình, có phải không? Tôi ghì chặt lấy bờ vai rắn chắc của anh mà khóc, khóc như một đứa bé mới lọt lòng, như một thiếu

nữ phát hiện ra mối tình đầu của mình toàn là giả dối. Nước mắt cứ nối đuôi nhau chảy dài ướt đầm vai áo anh, giọng tôi cũng khản đặc đến không thét lên được. Anh Trí ôm tôi mỗi lúc một chặt hơn, nhưng anh không nói gì cả, hoàn toàn im lặng. Tôi tự hỏi, nếu người ngồi cùng tôi hôm nay là Cường thì sao? Cường nhất định sẽ không để tôi ngồi yên một chỗ, sẽ chọc cho tôi cười hoặc là đưa tôi đi đến một nơi nào đó khiến tôi có thể quên đi điều mình đang đau buồn. Đó chính là sự khác biệt lớn giữa anh Trí và Cường. Anh Trí có một sự trầm tĩnh đáng nể của một người đàn ông từng trải khiến người ta có thể tin tưởng nương tựa khi đau khổ nhất. Có lẽ đó cũng chính là lí do đôi chân tôi dẫn đến chỗ anh, bởi sâu thẳm trong tiềm thức của mình, tôi hoàn toàn tin tưởng anh Trí.

“Anh làm gì đó cho em ăn nhé! Mặt em tái lấm, bố mẹ em sẽ rất lo lắng.”

Tôi dựa người trên ghế, uể oải trả lời anh: “Em không sao. Một lát là khỏe lại ngay mà, phiền anh quá!”

“Không phiền gì cả.” Anh xoa tay. “Để anh pha cho em một cốc sữa nóng vậy. Nhà anh cũng chẳng có gì.”

Nói rồi anh chạy vào trong bếp, tôi cũng chẳng kịp cản. Thật sự là lúc này tôi chẳng có tâm trạng ăn uống gì, còn chẳng biết con trai tôi đang ra sao, nó có ăn uống được cái gì không, mọi người trong nhà có đối xử với nó tốt không. Tôi lo lắng đủ điều. Rồi không tự chủ được mà lấy điện thoại gọi cho Hải, một hồi chuông dài anh ta mới thèm bắt máy bằng một giọng khó chịu: “Có chuyện gì?”

“Anh đã cho Bo ăn chưa?”

“Cô khỏi cần lo, nó đã ăn no rồi và chơi cũng rất ngoan.”

“Nếu nó không chịu ăn thì hãy mua xúc xích cho nó vì nó rất thích ăn xúc xích. Buổi tối tốt nhất anh nên ngủ với thằng bé và dỗ dành nó vì lạ chỗ lại không có tôi thì nó sẽ rất quấy, không chịu đi ngủ. Anh phải...”

Tôi còn chưa nói xong thì anh ta cướp lời: “Được rồi, tôi đã nói cô không phải lo. Nó là con trai tôi, không lẽ tôi không thể chăm sóc được sao? Có người sẽ lo lắng từng bữa ăn giấc ngủ cho nó. Thế nhé, tôi đang bận.”

Đầu máy bên kia rất nhanh đã ngắt, tôi lại ngồi thẫn thờ nhìn vào điện thoại. Vậy là đủ biết anh ta chẳng mấy lo lắng gì cho Bo, có lẽ anh ta để Bo ột bà giúp việc nào đó chăm sóc và Bo sẽ trưởng thành trong sự vô cảm giống như anh ta. Tôi không muốn Bo trở thành người như thế, không đời nào.

“Có chuyện gì vậy em?” Anh Trí đặt cốc sữa nóng trước mặt tôi và hỏi.

Tôi vội vàng níu lấy cánh tay anh, ra sức hỏi: “Đến bao giờ thì họ mới điều tra xong chuyện của em? Em không thể để Bo lại cho người bố vô trách nhiệm đó được.”

Anh ngồi xuống bên cạnh tôi, nhẹ nhàng khuyên giải: “Nghe anh nói này, điều tra bất kỳ cái gì cũng cần có thời gian, em phải kiên nhẫn. Vấn đề không phải ở em mà là ở 3 tên bắt cóc, chúng rất khả nghi và họ đang điều tra từ 3 tên này. Về phía Bo, anh nghĩ em cũng không cần quá lo lắng, ít nhất Hải không phải kẻ bắt cóc, Bo là con trai anh ta, dù anh ta có tệ hại với em nhưng anh tin anh ta không bao giờ ngược đãi con trai mình. Em yên tâm chứ? Nghe lời anh, hãy tin tưởng vào pháp luật, họ sẽ sớm tìm ra chân tướng. Anh cũng sẽ hết sức giúp đỡ em, bất kỳ khi nào em cần anh đều có mặt.”

Nhìn vào đôi mắt anh Trí, tôi hoàn toàn tin tưởng những điều anh nói, tôi cần phải lạc quan lên mới được, như thế thì mới có cơ hội gặp lại Bo, nghĩ đến đó nỗi lo trong tôi cũng nhẹ đi một chút. Cầm ly sữa nóng trên bàn uống hết cho anh yên tâm, tôi cũng đâu là gì mà cứ khiến anh phải lo lắng chứ.

Lúc đưa tôi về nhà, anh Trí còn nói thêm: “Anh nghĩ em nên sang nhà bố mẹ em và nói thật tất cả mọi chuyện, bởi đây không phải chuyện nhỏ mà em có thể giấu được. Tất nhiên, đây cũng chỉ là ý kiến cá nhân của anh, quyết định thế nào vẫn là ở em.”

Tôi không trả lời, cứ thế yên lặng đi vào nhà. Chuyện đã đến nước này rồi, có muốn giấu cũng không giấu được, vấn đề là tôi không biết phải nói với cả nhà như thế nào, không đủ can đảm để mở miệng.

Nhưng tôi không cần phải đắn đo quá lâu, ngay sáng hôm sau mẹ đã sang hỏi tôi chuyện kiện tụng. Thấy tôi chỉ có một mình ở nhà ảo não, không nghe thấy tiếng nô đùa của Bo thì chắc chắn trong lòng mẹ đã đoán ra 7, 8 phần nhưng mẹ nào biết nguyên do cụ thể. Mẹ nắm chặt lấy bàn tay tôi, hỏi nhỏ nhưng đủ mạnh để tôi run lên: “Vân, Bo đâu?”

Tôi lắc đầu, không há miệng ra nói được nửa lời.

“Nói rõ ràng ẹ nghe.” Gương mặt mẹ méo mó hẳn rõ thêm từng nếp nhăn.

“Là tại con mẹ ạ! Tại con hết tất cả, tại con nên Bo mới bị Hải cướp đi.”

Mẹ xoa nhẹ vai tôi, động viên: “Con nói xem, vì sao lại tại con?”

Tôi cúi đầu thật thấp nói với mẹ: “Con bị 3 tên bắt cóc vu oan là bán con đi, họ còn phát hiện trong tài khoản của con có 300 triệu. Con không thể minh oan được ình dù biết có người đứng sau sắp đặt.”

Mẹ không hề tỏ ra bất ngờ hay sững sốt như những gì tôi đã tưởng tượng mà thật bình tĩnh, nhẹ nhàng nâng mặt tôi lên. Tất cả những gì tôi nhìn thấy trên gương mặt mẹ là một sự trù mẩn vốn có: “Mẹ biết, mẹ sớm đã biết tất cả rồi nhưng mẹ muốn xem con sẽ nói với mẹ như thế nào.”

Và người phải bất ngờ đó chính là tôi, tôi lắp bắp: “Mẹ...vì sao mà mẹ lại biết được ạ?”

“Hôm con đến chỗ công an trở về là mẹ đã nghi ngờ rồi. Con nói mọi chuyện đều ổn nhưng cả bố và mẹ đều phát hiện ra trong lòng con vẫn còn có khúc mắc chưa dám nói. Bố không yên tâm nên đã đến đồn công an hỏi lại mọi chuyện mới biết con bị đổ oan. Bố mẹ cũng buồn lắm nhưng bố bảo không được để cho con biết bố mẹ đã biết chuyện này cho đến khi con tự mình nói ra. Làm sao con lại nghĩ là sẽ giấu bố mẹ một chuyện lớn như thế chứ?”

Tôi ôm lấy mẹ, kìm chặt dòng nước mắt: “Con xin lỗi bố mẹ. Con sai rồi.”

“Không, con không sai, không sai gì cả. Từ đầu đến cuối, người đáng thương nhất là con. Bố mẹ biết con không muốn bố mẹ lo lắng nên mới giấu, từ giờ không được làm thế nữa, nghe chưa?”

“Vâng!”

Thì ra tôi chưa bao giờ có thể giấu được bố mẹ, họ hiểu tôi giống như tôi hiểu Bo, mỗi biểu tình trên gương mặt thằng bé đã trở nên thân thuộc mà chỉ cần nhìn thoáng qua cũng đủ biết nó muốn gì.

“Vậy con sẽ định làm gì?” Mẹ tôi hỏi.

“Con cũng chưa biết nhưng chắc chắn con không thể để mất Bo như thế, con không muốn nó sống trong ngôi nhà đó, không thể tưởng tượng nổi.”

“Vậy con hãy cứ làm những gì mà con cho là đúng vì con đã trưởng thành. Nhưng trước hết, mẹ mong con hãy quan tâm đến vụ việc của con trước đã rồi hãy nghĩ đến việc giành lại Bo như thế nào.”

Tôi im lặng, chỉ im lặng mà thôi. Tôi không biết mình sẽ phải làm như thế nào nữa.

23. Chương 23

Những ngày không có Bo, tôi cứ như người đã chết. Sáng ra, vừa mở mắt là liền dắt xe đi làm, không ăn không uống. Ở bệnh viện mọi người nhìn tôi như thể một sinh vật lạ hoặc là một kẻ mới đến kỳ quặc, bởi tôi tranh làm tất cả mọi thứ, không dám để ình ngơi tay, bất kỳ ca sinh nở nào tôi cũng vào đỡ thay đồng nghiệp. Tôi hầu như không giao tiếp với ai, hoàn toàn biến mình thành nô lệ của công việc và thời gian chính là kẻ thù. Giờ nghỉ trưa, một mình tôi với suất cơm bình dân khô khốc, cố nhét cho đầy miệng đến khi phát ngẹn mới thôi.

Chị Hoài là người thân thiết nhất với tôi ở bệnh viện, thấy tôi như vậy chị cũng không muốn làm ngơ, cố tình đến bắt chuyện với tôi: “Dạo này em làm sao thế? Em như một cái máy vậy.”

Tôi cúi gầm mặt vào âu cơm đáp: “Em không sao.”

“Chị biết cả rồi. Chị hỏi thằng Trí, nó nói cho chị hết. Em đừng buồn, đâu sẽ có đó mà.” Có lẽ thấy đôi mắt ngờ ngàng của tôi nên chị nói thêm: “Không sao, chị không nói với ai đâu mà.”

Tôi vẫn im lặng, tiếp tục cúi đầu, nếu tôi mở miệng nói bất kể điều gì lúc này thì chắc tôi sẽ bật khóc mất. Tôi đang cố gắng kiềm chế lắm rồi và không muốn bất kỳ ai hỏi đến mình nữa.

“Vân, thực sự mất đi con cái là điều đau khổ nhất của mỗi người bố người mẹ, nhất lại là một người mẹ như em. Nhưng em đừng lo, chị tin Bo sẽ về với em.” Chị Hoài nhìn tôi, cười thật dịu dàng. Trong đôi mắt chị không chỉ là nét cười nhu mì mà còn là một niềm động viên an ủi.

Nước mắt tôi bắt đầu rơi nhưng tôi không để chị thấy, cứ để nó cam lặng nhỏ từng giọt, từng giọt xuống thìa cơm trắng tinh mà tôi đang nhét vào miệng. Miếng cơm trắng giờ đây có một vị mặn chát khiến tôi càng khó nuốt hơn, cái vị mặn này sao mà khó chịu đến thế? Nó khiến cổ họng tôi càng thêm nghẹn ứ, nuốt mãi không trôi.

Hồi lâu tôi không lên tiếng, chị Hoài nói tiếp: “Em không muốn nói chuyện với ai, chị hiểu. Chị thực sự yêu mến em nên chị không muốn em cứ tiếp tục đẩy dọa mình như thế, sẽ đổ gục lúc nào không hay. Em còn phải chờ Bo về nữa cơ mà. Thằng Trí cũng nhờ chị nói với em như thế đấy. Cố lên em gái!” Nói xong chị đứng lên đi ngay, còn lại mình tôi một góc với sự mặn chát của trái tim.

Tan ca trở về, vẫn theo thói quen tôi ghé qua cửa hàng tạp hóa mua sữa và xúc xích cho Bo nhưng khi anh chủ quán vừa hỏi: “Hôm nay anh mới nhập loại xúc xích mới đấy, cho Bo đổi món xem thế nào.” Thì tôi sực tỉnh, ngẩng ngẩng nhìn gói xúc xích mà anh chủ quán đưa cho.

“Không anh ạ! Em không mua xúc xích, ở nhà vẫn còn. Em...” Tôi ấp úng không biết mình muốn cái gì, nhìn quanh một lượt thì tôi chỉ bừa vào một gói đồ ăn vặt. “Cho em lấy cái này.”

Tôi lại chờ đợi đi về nhà, tắm rửa, nấu cơm, ăn cơm. Lúc dọn mâm bát, tôi vẫn vô thức lấy cả bát của Bo, xới cơm rồi để ra bên cạnh, tưởng tượng Bo đang ngồi đó, phụng phịu nhìn bát cơm đầy. Khóe miệng tôi ẩn hiện một nụ cười nhưng rồi mọi thứ như một cuốn phim được gói lại chấy bùng bùng, tôi trở về với thực tại. Xung quanh không có gì, chỉ có một mình tôi, một mình mà thôi, một mình trong căn nhà vắng lặng đến đáng sợ, không một tiếng cười đùa, không một tiếng nói. Tôi cố gắng huỷ hoặc bản thân rằng Bo vẫn ở đây, nó chỉ sang nhà hàng xóm chơi mà thôi, rồi nó sẽ về ngay, lại ríu rít quần quanh bên chân tôi khiến tôi phát bần. Thằng bé sẽ dang hai cánh tay bé xíu ra trước mặt tôi và bảo: “Mẹ quay quay Bo đi mẹ!” Tôi sẽ vỗ mấy cái vào mông nó rồi nhắc bóng nó lên cao. Bo sẽ lại cười nắc nẻ.

Tôi bị làm sao thế này, nếu cứ tiếp tục tôi sẽ chẳng nghi ngờ việc mình sẽ mắc bệnh hoang tưởng. Mà hoang tưởng thì đã sao? Hoang tưởng cũng tốt, giống như một kẻ điên, không phải lo lắng gì đến cuộc sống đang diễn ra xung quanh, không phải đau đầu với cơm, áo, gạo, tiền, cứ sống và tưởng tượng theo những gì mình muốn. Người ta chỉ trở, **** bới cũng chẳng cần phải bận tâm vì kẻ điên thì đâu cần phải hiểu những thứ vô thường đó, không cần nhìn, không cần nghe, không cần hiểu, không cần lo. Vậy tại sao tôi không thể sống như một người điên? Có thể cười thật lớn khi người ta khóc và có thể ngủ thật ngon khi người ta còn mãi tính toán mưu kế để tồn tại trong cuộc sống?

“Cho tôi gặp Bo!” Tôi vẫn tìm lòng không được mà bấm số của Hải, tôi nhớ con quá rồi.

“Cô có nhất thiết phải gọi điện thoại mỗi ngày như thế không? Con trai tôi khỏe, không sút mề chỗ nào, không mất cân thịt nào, được chưa?” Hải trả lời với một giọng hết sức bực bội.

“Tôi muốn nghe giọng nói của thằng bé.”

“Bây giờ tôi không có ở nhà.”

“Anh không có nhà? Bây giờ là mấy giờ mà anh nói là anh không có ở nhà? Anh làm bố cái kiểu gì vậy?” Tôi bực mình quát lên.

“Cô cấu cái gì? Cô là vợ tôi chắc? Hay là mẹ tôi? Tôi làm gì là việc của tôi, nuôi con thế nào cũng là việc của tôi, không mượn cô tham gia. Đừng có làm phiền tôi nữa.”

Và vẫn như mọi lần, Hải tắt máy không thương tiếc. Còn tôi vẫn nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại như hy vọng ánh mắt này có thể thiêu chết được anh ta. Tôi không hiểu anh ta làm bố kiểu gì nữa, anh ta tìm mọi phương cách giành lấy nó để rồi lại tỏ rõ là một người bố vô trách nhiệm. Thúy nói đúng, Hải căn bản chỉ là hiếu thắng, muốn mọi thứ anh ta muốn thuộc về anh ta chứ không phải một sự khao khát được làm bố. Anh ta không xứng, không xứng chút nào. Nghĩ đến đây, một mảng trong tôi lại đau xót, giống như

một bức tường mộc vừa bị người ta chọc thêm vào mà vẫn phải im lìm chịu đựng. Tôi ôm con gấu bông mà Bo vẫn thường ôm, tắt đèn, nằm lẳng lẽ trên giường, hoàn toàn không nghĩ được điều gì. Bóng tối trong căn phòng giống như cõi lòng tôi lúc này, hoàn toàn mù mịt, không định được phương hướng, đến lúc này mà tôi vẫn chưa tìm được ngọn đuốc dẫn dắt của cuộc đời mình. Tôi sẽ mất tất cả chăng?

Sáng ngày hôm sau, trong giờ làm việc thì tôi nhận được một cuộc điện thoại từ một số máy lạ. Anh ta nói: “Chào cô, cô có phải là cô Nguyễn Thu Vân không?”

“Vâng, là tôi đây. Xin hỏi anh là ai?”

“Ồ, tôi là Phạm Đức Tiến, luật sư. Tôi được một người giới thiệu để giúp cô giải quyết vụ việc mà cô đang vướng phải. Cô không từ chối chứ?”

Luật sư? Tôi ngây ngẩn mất mấy giây, vội vàng hỏi: “Nhưng ai giới thiệu mới được chứ? Tôi nhớ là tôi đâu có nhờ ai giới thiệu?”

Anh ta hơi cười cười: “À, cái này thì hơi khó nói qua điện thoại, tôi muốn gặp trực tiếp cô để nói chuyện được không?”

Tôi cảm thấy hơi băn khoăn nhưng nghĩ đến Bo và việc tôi đang bị vu oan thì tôi liền đồng ý. Vào thời điểm này, có người giúp đỡ mình quả là không dễ dàng, không thể để lỡ mất, sẽ tìm cơ hội cảm ơn người đó sau.

“Cô ở Nam Định phải không? Nếu cô không tiện hoặc không có thời gian thì tôi sẽ đến chỗ cô, dù sao thì vụ án cũng đang được thụ lý ở đó.” Anh luật sư đề nghị.

“Không cần, tôi có thể lên Hà Nội gặp anh cũng được. Tôi cũng có một số việc cần làm nữa. Ngày mai, trưa ngày mai được chứ ạ?”

“Vâng cũng được, hẹn gặp cô vào trưa mai.”

Trong tôi bỗng bừng sáng lên một niềm hy vọng, vậy là tôi đã có cơ hội, dù gì thì cũng đã có cơ hội rồi. Ngày mai tôi sẽ lên Hà Nội gặp luật sư và tiện thể ghé qua thăm Bo, chắc thằng bé sẽ mừng lắm.

Trưa hôm sau, sau khi xuống khỏi xe khách là tôi đến chỗ hẹn ngay, cũng vừa kịp giờ, may mà xe chạy nhanh. Bước chân vào quán cơm văn phòng, tôi nhìn quanh một lượt, thật sự không xác định được đâu là người mà tôi cần gặp nhưng vừa mới lúi điện thoại ra định bấm số thì đã thấy một người đứng lên vẫy tay: “Cô Vân, ở đây.”

Tôi mỉm cười chạy đến: “Anh là anh Tiến phải không? Sao anh đoán ra là tôi vậy?”

Anh ta cũng cười, nhìn tôi đáp: “Tôi là luật sư mà, đoán thôi. Cô ăn gì, cứ gọi đi.”

Sau khi gọi món xong tôi lại tiếp tục: “Anh trẻ hơn tôi nghĩ đấy.”

Vị luật sư này trông phong độ, trí thức với cặp kính cận, lại còn rất tự nhiên, thân thiện. Anh ta đưa cho tôi một tấm danh thiếp, thì ra anh Tiến làm trong một văn phòng luật sư khá nổi tiếng và uy tín, tôi bắt đầu cảm thấy lo lắng vì có lẽ tiền thù lao cho vị luật sư này không hề nhỏ. Thế nhưng anh Tiến lại tinh tế hơn tôi tưởng, đã nhìn ra sự ái ngại trong đôi mắt tôi. Anh nâng cốc nước uống một ngụm rồi nói: “Đừng vội lo lắng về chuyện phải trả tôi bao nhiêu tiền nếu như tôi giúp cô thắng kiện. Tôi đã nói rồi, tôi được một người giới thiệu đến để giúp cô nên tiền bạc với tôi không phải vấn đề quan trọng, cứ để nói sau.”

“Nhưng ai là người đã có ý tốt giúp tôi như vậy? Tôi đâu có nhờ ai.” Tôi không nén nổi sự tò mò.

Anh Tiến nở một nụ cười như có như không: “Trên đời còn nhiều người tốt lắm cô Vân ạ! Nếu người ta đã cố ý giấu cô thì có nghĩa là không muốn cô phải mang ơn người ta, cô không cần suy nghĩ nhiều.”

“Nhưng ít ra tôi cũng phải biết người đã giúp tôi là ai mới được chứ. Anh có thể nói cho tôi biết được không?”

“Không thể.”

Một cái tên bỗng bật ra khỏi miệng tôi: “Có phải Cường không?”

Anh Tiến nhướn mày nhìn tôi, kiên định lắc đầu. Cũng phải thôi, làm sao có thể là Cường được chứ. Cường ở một tình thế trái ngược tôi, làm sao anh có thể giúp đối thủ được. Anh bây giờ xa lạ với tôi như thế, có lẽ anh rất ghét tôi là đằng khác vì ngày đó không nói một lời mà biến mất. Nhưng vì sao tôi lại cảm thấy thất vọng khi biết người đứng phía sau ngấm giúp đỡ không phải là Cường? Dù đã cố gắng thuyết phục bản thân rằng tôi và anh đã sớm chẳng còn liên quan gì đến nhau nhưng kỷ niệm thì vẫn còn đó, còn tôi thì không muốn quên.

“Cô không sao chứ cô Vân?” Anh Tiến lo lắng hỏi.

“Tôi không sao. Vậy chúng ta phải bắt đầu từ đâu?”

Anh Tiến gật đầu: “Vậy bắt đầu từ lúc con trai cô bị bắt cóc đi. Cô có thể thuật lại toàn bộ sự việc đã xảy ra ngày hôm đó cho tôi nghe được không? Từng chi tiết thật cụ thể, dù là chi tiết nhỏ nhất vì có thể chính chi tiết nhỏ ấy sẽ cứu cô đấy. Cứ bình tĩnh nhớ lại.”

Tôi uống một ngụm nước rồi từ từ nhớ lại mọi việc diễn ra chiều ngày hôm đó và kể lại cho anh Tiến nghe. Anh ta chăm chú nghe một cách rất nghiêm túc, không bỏ sót bất kỳ lời nào của tôi, mỗi một chỗ nghi vấn đều hỏi lại rõ ràng hơn để xác minh, đôi khi còn lấy giấy bút ghi chép lại gì đó. Sự cẩn thận này làm tôi hoàn toàn yên tâm hơn ở người luật sư này.

“Vậy cô có biết khoản tiền 300 triệu đó được chuyển vào tài khoản của cô lúc nào không?”

“Trong khoảng thời gian đó tôi rất khủng hoảng nên không có tâm trạng để ý nhiều như vậy. Nhưng ngay khi được biết điều đó thì tôi đã chạy ra ngân hàng hỏi và họ nói rằng số tiền đó được chuyển vào trước hôm Bo bị bắt cóc.” Tôi thành thật trả lời.

“Vậy là mọi việc đã được sắp xếp trước đó. Thế tại sao cô lại nghi ngờ người đứng sau toàn bộ chuyện này là anh Đặng Minh Hải? Cô có thể nói rõ một chút không? Giữa cô và anh ta có mâu thuẫn gì?”

Bị hỏi dồn, tôi bắt đầu bối rối, chỉ trả lời đơn giản: “Vì anh ta là bố đẻ của con trai tôi.”

Anh Tiến tháo kính đặt lên bàn, ngả người ra ghế, khoanh hai tay trước ngực và quan sát tôi. Ánh mắt quan sát như dò xét này tôi đã từng bắt gặp ở Cường, rất đáng sợ, như là đang đọc mọi suy nghĩ trong đầu tôi vậy. Mãi sau, anh Tiến mới hỏi tiếp, một câu hỏi mà tôi không ngờ đến: “Tôi hỏi điều này, có phần hơi tế nhị nhưng mong cô trả lời thành thật. Cậu bé đó có phải là con ruột của cô không?”

Tôi cứng người, đây luôn là câu hỏi mà tôi không muốn nghe nhất, cũng không hề thích bị hỏi. Tôi lưỡng lự không muốn trả lời.

“Điều này không phải là không quan trọng, có thể dựa vào đó để tìm ra sơ hở nào đó nên tôi khuyên cô không nên giấu, nhất là với tôi.” Anh Tiến nhấn mạnh.

Tôi cắn môi, thừa nhận: “Đúng là thằng bé không phải con ruột của tôi. Nó là con nuôi, tôi nhận nuôi sau khi bạn tôi mất.”

Anh Tiến thoáng ngỡ ngàng, gật đầu ra chiều đã hiểu: “Ra là thế, bạn cô mới là người có quan hệ thật sự với Hải chứ không phải cô. Cho nên cô mới nghi ngờ rằng anh ta vì muốn giành lại con nên mới bày ra chiêu này?”

“Đúng thế!”

“Vậy lúc sinh cháu, anh ta không biết sao?”

“Biết, tất nhiên là anh ta biết, nhưng anh ta không thừa nhận đứa bé là con anh ta, ruồng bỏ bạn tôi để lấy một người khác. Bây giờ chính vợ anh ta cũng bị vô sinh nên anh tay quay sang đòi con của tôi.”

Anh Tiến im lặng, mắt nhìn xa xăm như là đang suy nghĩ về một vấn đề quan trọng nào đó. Không hiểu anh đang nghĩ gì mà gương mặt rất đăm chiêu, chuyện này có liên quan chặt chẽ đến việc tôi bị vu oan sao? Là con đẻ hay con nuôi thì mọi chuyện cũng đâu có thay đổi gì.

“Anh đang nghĩ gì vậy?” Tôi lên tiếng nhắc nhở.

Anh quay lại, gương mặt không biểu lộ điều gì: “À, không có gì. Tức là việc cô nhận cậu bé đó làm con nuôi nằm trong bí mật? Gia đình cô có biết không?”

“Gần đây mọi chuyện mới vỡ lở nên gia đình tôi mới biết. Xin lỗi anh, nhưng chuyện đó thì có liên quan gì đến vụ án?”

“Không hẳn liên quan.” Anh Tiến cười xòa: “Nhưng có thể nó là một cơ sở chẳng? Xin lỗi vì đã hỏi quá sâu vào đời tư của cô.”

“Không sao mà.”

“Được, quay lại vụ bắt cóc. Nếu theo như lời cô nói thì đây hoàn toàn là một vụ bắt cóc có âm mưu và được dàn dựng từ trước. Vấn đề đáng nói ở đây là vì sao ba tên bắt cóc kia thà đi tù chứ không chịu khai ra kẻ chủ mưu, chắc cô đã nghĩ đến chứ?” Anh đặt hai tay lên bàn, thực nghiêm túc nhìn vào mắt tôi.

“Phải, đúng là tôi đã nghĩ tới và tôi chắc chắn rằng chúng đã bị mua chuộc bằng một hình thức nào đó.”

Anh Tiến gật đầu: “Chắc chắn là bị mua chuộc nhưng tôi đoán nó không đơn giản chỉ là tiền. Những kẻ đó chẳng đời nào ngồi tù thay người khác vì mấy đồng bạc đâu, phải có một sự ràng buộc khác. Cô không cần lo, cứ giao hết mọi chuyện cho tôi, dù thế nào đi nữa tôi cũng sẽ giúp cô thắng vụ này, nếu không tôi sẽ bỏ nghề luôn. Cô tin tôi chứ?”

Thấy nụ cười cùng ánh mắt tự tin của anh Tiến, tim tôi chợt nhói lên một chút vì nhớ đến một người cũng có ánh mắt kiêu hãnh đầy tự tin như vậy. Bất giác, miệng tôi thốt ra một câu hỏi vu vơ: “Luật sư nào cũng sẽ có một ánh mắt như vậy sao?”

Có lẽ câu hỏi của tôi khá khó hiểu nên anh Tiến hơi dờ ra. Nhận ra sự lố bịch của mình, tôi cúi đầu cười: “Đừng để ý, là tôi nói linh tinh thôi. Tất nhiên là tôi tin tưởng anh rồi. Nói thật là ngoài anh ra, bây giờ tôi cũng chẳng biết phải bám víu vào đâu.”

“Tôi là cái phao của cô lúc này phải không. Cô nói thế làm tôi thấy thật sự tự hào đấy.” Anh Tiến tỏ vẻ hài hước nói.

“Mong anh gửi lời cảm ơn đến người đã giới thiệu anh cho tôi. Mặc dù không biết người đó là ai nhưng sẽ có một ngày tôi báo đáp.”

Lúc đó, anh Tiến không nói gì, chỉ lặng lẽ bảo tôi ăn bữa trưa đang bày trên bàn. Mãi cho đến khi ra về, anh mới nhẹ nhàng nói: “Người âm thầm giúp cô chẳng muốn cô phải suy nghĩ quá nhiều đâu nên thay vì suy nghĩ người đó là ai thì hãy giữ sức mà chờ ngày con trai cô trở về.”

Nói xong, anh chào tôi và đứng lên chủ động thanh toán tiền rồi đi trước. Tôi ngồi bần thần trước bàn ăn một hồi rồi cũng đứng lên.

24. Chương 24

Tôi ngập ngừng dừng lại trước một cánh cổng màu xanh thật lớn, bên trong là ngôi biệt thự với lối kiến trúc sang trọng nhưng quá im lìm. Những chậu cây cảnh bày ngoài sân dù có vẻ được chăm sóc thường xuyên nhưng sao vẫn tạo một cảm giác thê lương, buồn bã. Tôi lấy hết can đảm nhấn chuông cửa, một tiếng “ding dong” vang lên và bàn tay tôi cũng theo đó trở nên lạnh ngắt.

Một người phụ nữ ăn mặc bình dị mà tôi đoán là người giúp việc từ trong nhà tất tả chạy ra nhưng không vội mở cổng, hỏi tôi: “Chị tìm ai?”

“Cô cho cháu hỏi đây có phải là nhà bác Hoa không ạ?”

Người phụ nữ gật đầu: “Đúng là nhà bà Hoa rồi. Chị tìm bà ấy sao? Nhưng bà ấy được con dâu đưa đi khám lại rồi, chưa về đâu.”

Thấy người phụ nữ không có ý định mở cửa, tôi đành nói: “Cô mở cửa cho cháu vào được không ạ? Cháu đến thăm bác Hoa với cháu nội bác ấy.”

Nghe thế người phụ nữ mới ra mở cửa cho tôi vào. Bên trong nhà càng rộng hơn, chưa tính đến diện tích cả nhà, riêng cái phòng khách cũng đã to bằng cả căn nhà tôi đang ở. Nội thất đều là đồ gỗ đắt tiền, trên tủ kính còn bày đầy những chai rượu quý.

“Chị uống nước gì để tôi đi lấy.” Người phụ nữ đợi tôi ngồi xuống ghế rồi mới cẩn thận hỏi.

“Cô cho cháu xin cốc nước lọc được rồi ạ!” Tôi mỉm cười.

Người phụ nữ không nói gì, lặng lẽ đi vào lấy nước. Lúc đi ra mới lại hỏi tôi: “Chị là gì của bà Hoa vậy?”

“Dạ, là người quen sơ sơ thôi ạ! Cháu đến xem bệnh tình bác ấy ra sao.”

“May mà không sao. Ra viện giờ khỏe mạnh rồi, tôi là giúp việc thôi nhưng mà cũng mừng cho bà ấy vì bà ấy đối với tôi rất tốt.”

Thấy nụ cười thoải mái của người phụ nữ, tôi không nghi ngờ gì về điều bà ấy nói vì chính tôi cũng nhận thấy bác Hoa là người thực sự đáng để tôn trọng.

“Mọi người đi vắng hết rồi hả bác?” Tôi nhìn quanh nhà, vờ hỏi.

“Đi suốt ấy mà, bây giờ có thêm thằng cu con, cũng vui cửa vui nhà, tôi cũng vướng bận hơn.”

Nhắc đến Bo, tôi không nhịn được nữa, hỏi ngay: “Thằng bé có ngoan không bác? Sao cháu không thấy nó?”

“À, nó đang ngủ trong phòng. Chắc là nhớ mẹ nên mấy ngày khóc dữ quá, không ai dỗ được.”

Dù biết trước là sẽ như thế nhưng sao lòng tôi vẫn thất lại. “Cô cho cháu lên thăm thằng bé được không ạ?”

Cô giúp việc ngập ngừng một lát thì cũng đồng ý dẫn tôi lên phòng của Bo, thậm chí còn ra hiệu cho tôi nhẹ nhàng kéo Bo tỉnh giấc. Căn phòng mà Bo đang ngủ khá rộng rãi được thiết kế giành riêng cho trẻ em, rất nhiều đồ chơi và hình dán tường ngộ nghĩnh và con trai tôi đang ngủ yên lành trên chiếc giường xinh xắn chứ không phải là chiếc giường với đệm đơn sơ như nhà tôi. Tôi khẽ khàng nhón chân bước vào, thậm chí không dám chạm vào Bo vì sợ nó sẽ thức giấc. Thấy tôi, nó nhất định khóc đòi theo, mà nó khóc thì tôi không thể nào dứt áo bỏ đi được. Tôi chỉ im lặng quỳ bên giường Bo, tay bưng kín miệng. Con trai tôi ngủ ngoan quá, hai cái má phính ra hồng hào, đã một tuần nay tôi không được nhìn thấy nó, tôi thèm khát biết mấy được nghe giọng nói lạnh lớt đáng yêu của Bo. Vậy mà bây giờ, ngay cả khi Bo đang ở gần tôi, tôi cũng chẳng dám chạm vào nó.

“Thằng bé xinh quá phải không?” Cô giúp việc đứng phía sau tôi lên tiếng. “Nếu không phải trong hoàn cảnh này thì nhất định nó là một đứa trẻ ngoan. Cũng thật tội, bé như vậy đã phải xa mẹ. Trưa nay tôi với bà chủ phải dỗ mãi nó mới chịu ăn một chút.”

Tôi khụt khịt mũi, nghèn nghẹn lên tiếng: “Nó thích nhất là ăn xúc xích, nếu nó không chịu ăn thì cô làm cho nó 2 cái xúc xích là được.”

Cô giúp việc ngỡ ngàng, cúi xuống nhìn gương mặt tôi: “Chị...chị... là ai? Chẳng lẽ chị là mẹ thằng bé?”

Cố gắng kìm lại tiếng nức nở, tôi gật gật đầu rồi nắm chặt tay cô giúp việc khẩn cầu: “Cô ơi, cháu nhờ cô trong thời gian này hãy chăm sóc tốt cho con trai cháu giúp cháu. Cháu nhất định sẽ đưa nó về sớm nhất có thể. Bây giờ cháu chẳng biết làm thế nào, chỉ nhờ cả vào cô thôi.”

Cô giúp việc tỏ vẻ không tin được mà nói: “Thì ra chị là mẹ của nó, đã biết mọi việc như vậy tại sao chị còn nỡ bán nó đi?”

“Không, không, không phải như vậy, cháu bị người ta đổ oan. Cháu không đời nào bán con mình đi. Mong cô tin cháu, cháu đang tìm mọi cách để minh oan ình, xin cô!”

“Được rồi, đứng lên. Đứng lên đã.” Cô giúp việc đỡ tôi đứng lên, lau đi dòng nước mắt trên má tôi và nhẹ nhàng bảo: “Thấy cháu thế này, cô cũng không nghĩ cháu là người có thể bán con. Cô cũng có con và bán

thân cô cũng đang phải xa con vì đồng tiền bát gạo nên cứ yên tâm, cô giúp cháu chăm sóc tốt cho nó, không phải lo lắng gì, nhé!”

Đúng lúc đó, có tiếng chuông cửa, đoán là một trong số những người trong nhà đã về nên cô giúp việc vội bảo tôi xuống dưới ngồi, coi như chưa hề lên thăm Bo. Tôi hiểu ý cô, nhanh chân theo cô xuống dưới.

Người bước vào nhà đầu tiên là bác Hoa, nhìn bác ấy khỏe khoắn hồng hào hơn hẳn trước khi mổ và hôm nằm trong viện. Về hồng hào này không phải kiểu dùng phấn tô chút mà là hồng hào thật sự. Theo ngay sau bác là cô con dâu xinh xắn. Tôi đứng dậy chào cả hai người một tiếng. Thấy tôi, hai mẹ con có vẻ rất ngạc nhiên, đặc biệt là cô con dâu.

“Đến khi nào vậy con gái?” Bác Hoa niềm nở bước đến nắm tay tôi kéo xuống ghế ngồi.

“Cháu cũng mới đến thôi ạ!”

“Đã gặp Bo chưa?”

Tôi vờ lắc đầu. Đôi mắt bác Hoa như trùng xuống. Cô con dâu vào đưa đồ cho cô giúp việc cất rồi cũng ngồi xuống đối diện tôi. Về mặt của cô ấy vẫn bao phủ một nét u buồn khó nói, vẻ u buồn ấy khiến người ta cảm thấy e ngại và khó gần.

“Thì ra chị chính là...” Linh ngập ngừng nói. “Ngày hôm chị đến thăm mẹ tôi là tôi đã thấy lạ rồi, không ngờ...”

Tôi cúi đầu không trả lời. Bác Hoa khẽ nhắc: “Linh, quá khứ rồi, cho qua đi con. Mẹ chỉ mong mọi chuyện yên ổn một chút, hơn nữa Vân không phải người xấu.”

“Không phải người xấu mà lại đem con đi bán.” Linh sáng giọng.

“Linh, con thôi đi!”

Tôi nở nụ cười chát chúa. Đúng là tiếng dờ dợn xa, đến người giúp việc trong nhà còn biết chuyện này thì chẳng trách Linh cũng biết. Thảo nào người ta nói cả nghìn năm chưa chắc đã rửa được tiếng nợ nần.

“Bây giờ cháu thật không dám mong bác và chị tin lời cháu nhưng sự thật là cháu không hề bán con. Có lẽ giải thích thế nào đi nữa thì cũng chỉ là thừa thãi, nhưng cháu tin chuyện này sẽ sớm kết thúc thôi.”

Bác Hoa nhìn tôi e ngại: “Bây giờ còn quá sớm để có thể nói gì đó. Nếu bác nói Bo về với Hải khiến bác không vui thì là nói dối, tất nhiên là bác vui khi có đứa cháu nội vui vậy nhưng... Dù sao bác cũng đã từng tiếp xúc với con, hiểu về chuyện của con nên...”

Bác ấy còn chưa nói xong thì Linh nói chen vào: “Mẹ! Bây giờ mẹ nói cho con nghe xem, con là con dâu của mẹ hay cô ta?”

“Linh! Con nói cái gì vậy? Mẹ đã nói những gì Hải làm trong quá khứ thì hãy cho nó qua đi và mẹ cũng đang cố gắng bù đắp cho con. Mẹ nói con là con dâu của mẹ thì không ai có thể thay thế.”

“Con tin mẹ nhưng tại sao khi con muốn nhận con nuôi thì mẹ lại không đồng ý để rồi dẫn về một đứa con hoang?” Linh đứng dậy, kích động nói.

Tôi ngồi yên lặng, ngơ ngàng nhìn Linh. Cô ấy ghét Bo, ghét tôi nhưng cũng dễ hiểu thôi mà, cô ấy cũng là phụ nữ.

“Linh, mẹ nhắc lại một lần nữa, con không được có thái độ như thế khi đang có khách.” Bác Hoa thực nghiêm khắc nhắc nhở.

“Không, con muốn nói rõ ràng, có cả người phụ nữ của anh Hải ở đây, con muốn nói rõ. Cuối cùng thì con là cái gì trong cái nhà này?”

Bác Hoa từ tốn mà uy quyền cất lời: “Nhà mình đang có khách nên mẹ không muốn nói nhưng nếu con đã không ngại thì mẹ cũng nói luôn. Vì hai gia đình ta là chỗ quen biết nên ngay từ đầu khi biết con đang yêu thằng Hải thì mẹ đã nói với con rằng con phải suy nghĩ thật kỹ vì mẹ là người hiểu con trai mình hơn hết, nó không phải là một người tốt và mẹ không muốn con khổ vì nó. Con có nhớ là con đã trả lời thế nào không? Con nói con yêu nó, con tin con thay đổi được nó, rồi cuối cùng thì sao? Mẹ không khuyên được

con, mẹ con cũng không khuyên được con nên bây giờ mẹ đành muối mặt tạ lỗi với bố mẹ con. Nhưng cũng vì mẹ thương con, coi con như con gái chứ không phải con dâu nên mẹ hết lòng bù đắp, cưng chiều con. Con thấy từ ngày con về làm dâu, có cái gì là mẹ không đứng về phía con không?”

Linh gật đầu thừa nhận: “Đúng là mẹ yêu chiều con nhưng chẳng qua là mẹ thấy áy náy nên thay anh Hải bù đắp mà thôi. Trong thâm tâm mẹ, mẹ vẫn muốn có một đứa cháu ruột nên mới không muốn con đi xin con nuôi.”

“Mẹ ngần này tuổi rồi, thử hỏi làm sao không muốn có cháu. Con đi xin con người khác nuôi được, chẳng lẽ không thể nhắm mắt mà nuôi con của chồng mình? Sao con không nỗ lực nhìn thẳng bé lấy một lần?”

Thấy không khí càng ngày càng trở nên căng thẳng, tôi không thể ngồi yên được nữa, đứng dậy định đi về. “Xin lỗi, có lẽ cháu nên ra về, rất xin lỗi.”

Nhưng Linh vung tay lên, trừng mắt nhìn tôi: “Người phải đi là tôi, cô cứ ngồi đó chờ làm con dâu nhà này đi. Chào!”

Nói rồi Linh quay ngoắt ra cửa, cao ngạo bước đi mặc cho bác Hoa gọi khàn giọng cũng không quay đầu lại. Tôi thấy gương mặt khổ sở buồn bã của bác Hoa mà đắng cả lòng, nhẹ nhàng đỡ bác ấy ngồi xuống ghế.

“Cháu xin lỗi, là tại cháu. Lẽ ra cháu không nên đến đây nhưng vì quá nhớ Bo nên...”

“Không sao.” Bác Hoa xoa tay: “Không phải lỗi tại con mà, thương con, nhớ con là bản năng của người mẹ, mẹ nào mà chẳng như vậy. Có lẽ Linh lại về nhà bố mẹ thôi. Con bé vốn nóng tính, cả giận nên cứ hễ tức giận là nó lại về nhà bố mẹ. Nhưng lần này là tại bác mà ra, tại bác quá lời làm con bé giận.”

“Vậy chắc hết giận là chị ấy sẽ về thôi.”

“Ừ. Vậy con lên thăm Bo đi, chắc nó chơi trên phòng, gặp con chắc nó mừng lắm.”

Tôi vội vàng từ chối: “Dạ thôi, cháu sợ nhìn thấy nó rồi lại không nở rời. Cháu xin phép về đây ạ!”

Tôi lại lặng lẽ rời khỏi ngôi biệt thự sang trọng như khi tôi đến, trong tôi lại thêm một lần nữa khẳng định nơi này không hợp với Bo, không một chút nào cả. Tôi sẽ không để thằng bé trở thành một Hải thứ hai.

Điện thoại trong túi tôi reo lên mấy hồi tôi mới để ý, nhưng khi vừa nhìn đến tên người gọi thì tay tôi run lên. Tại sao anh ấy lại gọi cho tôi làm gì chứ?

“Alo”

“Em đang ở đâu?” Phía bên kia phát ra tiếng nói, như là gấp gấp lắm.

“Em đang ở trên Hà Nội.”

“Nhưng em đang ở đâu?”

“Đang ở gần nhà Hải.”

“Đứng nguyên đó, anh qua đón em bây giờ. Đừng có đi đâu đấy.”

Nói rồi cúp máy ngay, không cho tôi có thời gian khước từ. Cường vẫn như thế, đã quyết định làm cái gì thì phải làm cho bằng được, không lùi bước, không cả nể. Tôi vẫn còn nhớ lần anh ngẫu hứng muốn dẫn tôi về quê anh chơi, nói là đi ngay, tôi cũng không thể từ chối nổi.

25. Chương 25

Nếu tôi nhớ không nhầm thì hôm đó là 4 giờ sáng, tôi, Trinh và Thúy còn đang ôm nhau ngủ thì tôi lại bị cú điện thoại bất ngờ lôi dậy.

“Cùng ơi, em có muốn đi biển chơi không? Đi Cát Bà.”

Tôi mắt nhắm mắt mở ngồi dậy nhìn đồng hồ rồi mơ màng hỏi lại Cường: “Hôm nay là thứ mấy?”

Cường cười khê: “Thứ 4 nàg ạ! Chưa tỉnh ngủ à?”

“Sao tự dưng rủ em đi Cát Bà giờ này?”

“Có phải em từng nói muốn đi Cát Bà chơi không? Muốn thì mình đi luôn, phải đi luôn bây giờ thì tối mới về kịp. Đi không?” Anh có vẻ rất hồ hởi.

“Nhưng em còn phải đi học.” Tôi vừa ngáp vừa nói một cách máy móc.

“Có môn nào quan trọng không? Nghỉ một buổi được không?”

“Sao không để cuối tuần?”

“Cuối tuần anh còn phải chuẩn bị...” Giọng anh buồn buồn, bấy giờ tôi mới nhớ ra là tuần sau anh phải lên máy bay sang Anh Quốc học rồi, chúng tôi chỉ còn lại 1 tuần ngắn ngủi bên nhau. Nghĩ đến điều này, tôi không chút do dự liền đồng ý.

Lúc chúng tôi bắt đầu xuất phát mới là 4h30 sáng, đi bằng xe máy, đường vắng nên đi rất nhanh. Tôi ngồi phía sau Cường, ôm thật chặt anh, dựa đầu lên vai anh. Tôi không cho anh nói chuyện vì sợ sẽ mất tập trung gây tai nạn, đi xe máy đường dài rất nguy hiểm nhưng anh lại bảo: “Không cho anh nói chuyện nhớ anh ngủ gật thì sao? Đêm qua anh có ngủ tí nào đâu.”

“Thế phải làm thế nào?” Tôi cuống lên: “Hay nghỉ một lát đi. Ai bảo anh cứ thích chơi game suốt cả đêm cơ. Có gì hay ho mà cứ cắm mặt vào đấy cơ chứ?”

“Ha ha. Không cắm mặt vào đấy thì làm sao rủ em đi chơi được như thế này. Hay em hát cho anh nghe đi, hát sẽ khiến anh không buồn ngủ.”

“Em hát rất dở, anh cũng biết còn gì.” Tôi cự nự.

“Chính vì biết em hát dở nên mới bảo em hát, thế mới không buồn ngủ.” Anh cười lớn, còn tôi đánh thùm thụp vào lưng anh.

“Anh thích trêu em không?”

“Thôi, anh đùa, anh đùa. Anh đi thế này quen rồi mà, không sao đâu em.”

Và cứ thế chúng tôi đi, thỉnh thoảng anh lại trêu tôi, chỉ cho tôi xem một số nơi trên đường đi mà tôi chưa biết. Rất nhanh thì đã đến thành phố Hải Phòng, quê hương của người tôi yêu, nơi anh ấy đã lớn lên. Đó là lần đầu tiên tôi được đến Hải Phòng, thành phố này cũng rất náo nhiệt, sầm uất chẳng kém gì các thành phố lớn khác.

Cường còn chỉ cho tôi xem khách sạn của gia đình anh, nó không nguy nga lộng lẫy như khách sạn 5 sao mà tôi đã tưởng tượng. Chỉ là một khách sạn cỡ trung với cổng vào và sân đủ lớn để đậu xe ô tô.

“Em có muốn vào chào bố mẹ anh không?” Anh nhướn mày và cổ tình cười một điệu cười đều cang.

Tôi thì ngu ngốc tưởng anh nói thật nên vội quỳnh lên: “Nhưng em đã chuẩn bị gì đâu?”

“Cần gì phải chuẩn bị, cứ vào thôi. Bố mẹ anh không quan trọng quà cáp.” Anh bật đèn xi nhan, tính vòng xe lại.

“Thôi anh ơi, để hôm khác có được không?” Tôi sợ cứng cả người.

Anh bật cười hả hê: “Nói thế mà cũng tin. Anh về đây là giấu bố mẹ mà. Em yên tâm đi, sớm muộn gì thì em cũng được gặp bố mẹ anh thôi, không muốn cũng phải gặp, vợ tương lai yêu dấu của anh ạ!”

Mặt tôi tự nhiên nóng bừng, cũng may lúc đó anh không nhìn thấy nếu không sẽ lại nói tôi ngốc. Nhưng ba từ “vợ tương lai” làm tôi vừa rạo rực vui sướng lại vừa ngại ngùng khó tả, cảm giác chưa từng có.

Lúc ở trên tàu ra đảo, tôi và Cường đứng ở mũi tàu đón gió. Anh ôm tôi từ phía sau, cằm tì trên má. Mặt trời mới mọc phía chân trời xa, chiếu những ánh vàng tươi lung linh lên người chúng tôi, báo hiệu một ngày nắng gắt.

“Này, tại sao anh lại nghĩ ra việc đi Cát Bà thế?” Tôi vỗ má anh hỏi.

“Thấy người yêu em có hay không? Thực ra lúc đó anh định đi ngủ nhưng lần lóc mãi không ngủ được, mới nằm nghĩ lại xem em có điều gì thích mà anh chưa thực hiện được cho em không, thế là anh nghĩ ra chuyện này.”

Tôi hơi xoay người lại, ra vẻ nghiêm túc nói: “Chuyện đó mà cũng phải nghĩ đi nghĩ lại mới nghĩ ra à?”

Thế là anh được thể hôn một cái lên môi tôi. Tôi vội đẩy anh ra, anh cười nhăn nhó: “Em này, lát nữa vào chỗ chị gái anh chơi nhé!”

Một lần nữa tôi hoảng hốt: “Anh bảo về đây là giấu bố mẹ anh cơ mà?”

“Ừ thì giấu bố mẹ chứ có giấu chị anh đâu? Chị gái anh thì không có gì phải ngại cả, từ bé đến lớn vẫn hay bao che cho anh. Bao nhiêu điểm kém chị ấy đều giúp anh che giấu. Hồi bé anh nghịch lắm, có lần còn đánh nhau ở trường rồi bị bắt mời phụ huynh, cũng là chị đến xin cho. Vậy nên không có gì phải ngại cả.”

“Nhìn cái mặt anh là em biết hồi bé anh nghịch cỡ nào rồi. Nhưng che giấu là không tốt, thảo nào bây giờ anh lại tùy tiện như vậy.”

“Anh mà tùy tiện, chỉ là hay làm việc ngẫu hứng thôi. Chị anh lấy chồng năm ngoái, đang có bầu thằng cu rồi. Chị và anh rủ anh quản lý một nhà nghỉ ngoài Cát Bà.”

“Ồ, hạnh phúc thật! Tháng mấy chị anh sinh?” Mắt tôi sáng rỡ đầy ngưỡng mộ.

“Cuối năm, anh sắp lên chức cậu rồi. Chỉ có điều lúc đó anh không ở nhà để tận mắt nhìn thấy thằng cháu yêu. Khi đó em thay anh về thăm cháu được không? Đẳng nào em chẳng là mẹ nó.” Anh cười ha hả.

Tôi xấu hổ huých vào bụng anh: “Đừng có mơ, nói trước bước không qua.”

Anh đột nhiên trở nên thật nghiêm túc, cánh tay siết lấy tôi chặt hơn, giọng anh trầm thấp mà dịu dàng nói bên tai tôi: “Chỉ 4 năm thôi, 4 năm sau anh nhất định sẽ trở về, sẽ cầu hôn em bằng cách trang trọng nhất. Em có chờ được anh không?”

“Chờ, 4 năm, 5 năm hay 10 năm em cũng chờ, chỉ cần anh trở về thì thế nào em cũng chờ. Đừng có chạy theo cô tóc vàng, mắt xanh nào là được.”

“Thế tóc nâu mắt nâu có được không?”

“Anh muốn chết phải không?” Tôi lườm anh.

Anh ghé sát tai tôi, thì thào một câu mà cho đến giờ tôi vẫn còn nhớ rõ hơi thở và âm điệu đó: “Anh yêu em.”

Ngày hôm đó, tôi thật sự đã gặp chị gái và anh rể của Cường, họ thân thiện và vui vẻ hơn tôi nghĩ, còn chiêu đãi chúng tôi một bữa hải sản thịnh soạn. Thỉnh thoảng chị Cường còn trêu đùa gọi tôi là em dâu khiến tôi tưởng tượng ra cái viễn cảnh tôi thực sự trở thành người một nhà với họ, cùng họ ngồi bên mâm cơm gia đình, sẽ hạnh phúc biết bao.

Tôi và Cường có nguyên một buổi chiều chơi đùa trên biển, thời tiết cũng ủng hộ chúng tôi, gió lồng lộng lướt êm trên mặt biển xanh với từng đợt sóng lớn vỗ vào bãi cát trắng trải dài dưới nắng vàng rực rỡ. Đó là chuyến đi xa duy nhất của chúng tôi, đó cũng là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng tôi trốn học.

“Em đang nghĩ gì vậy?”

Một tiếng gọi kéo tôi trở về thực tại, Cường đã ở đây, đứng trước mặt tôi thật chân thực trên chiếc xe máy của anh. Tôi xúc động đến mức muốn ôm chặt lấy anh nhưng không thể.

“Đang nghĩ gì mà bần thần như vậy?” Cường hỏi lại.

Tôi lắc đầu: “Không có gì đâu. Anh hẹn gặp em có việc gì không?”

Anh nhìn tôi lâu thật lâu, rồi chợt vươn tay ra nắm lấy bàn tay tôi nhẹ thật nhẹ. Tôi giật mình muốn rút tay lại theo phản xạ tự nhiên nhưng lại bị anh giữ càng chặt. Anh vẫn nhìn tôi, ngón tay cái nhẹ xoa lên mu bàn tay tôi mềm mại.

“Có phải em nói rằng ước được một lần quay trở lại 4 năm trước không? Hôm nay anh sẽ thực hiện điều đó cho em. Hãy tạm quên đi những thứ đang xảy ra xung quanh chúng ta, tạm quên đi đứa con mà em đang giành giật muốn có và đi theo anh, được không?”

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, nước mắt trực trào ra, phải rồi, chỉ hôm nay thôi, chỉ riêng hôm nay tôi sẽ làm điều gì đó riêng ình. Ích kỷ một chút giành lấy hạnh phúc nhỏ nhoi hiếm có này. Tôi nhắm mắt gật đầu, theo anh đi, đi bất kỳ đâu anh muốn. Tôi sẽ tưởng tượng như mình là cô gái 20 tuổi ngày ấy với một đôi mắt chan chứa hạnh phúc và khát khao, với những ước mơ hồn nhiên của một cô gái mới vào đời. Khi tôi quàng tay ôm lấy anh thì mới nhận ra rằng anh đã thay đổi nhiều lắm. Anh không còn là cậu sinh viên cao cao gầy gầy như trước nữa mà thay vào đó là thân hình vạm vỡ cường tráng của một người đàn ông thật sự. Ngay trong đôi mắt anh, dù đôi mắt ấy vẫn sáng ngời nhưng tôi lại không tìm đâu ra cái vẻ lạnh lợi, tinh quái của ngày xưa. Rõ ràng là dù chúng tôi có cố thế nào đi chăng nữa thì vẫn không thể phủ nhận sự thay đổi đáng sợ mà thời gian mang lại.

Chúng tôi đi, đi lâu lắm, không biết là đi bao lâu trên đường nữa, cả hai đều không nói với nhau lời nào. Cường cứ đi, còn tôi cứ áp mặt vào tấm lưng rộng của anh, tưởng như mình đang đi trên một chuyến xe với hành trình trở về quá khứ, sẽ xuyên qua không gian, thời gian, xuyên qua những kí ức vui buồn để trở về nơi mà chúng tôi bắt đầu với chuỗi ngày hạnh phúc. Ngày ấy dù tôi có tưởng tượng phong phú đến mấy cũng không tưởng tượng ra cuộc sống của tôi 4 năm sau lại trở thành như thế này. Tôi và Cường đã không ít lần vạch ra kế hoạch cho tương lai, một tương lai sau khi anh đi học trở về. Tôi đã nghĩ mình nhất định sẽ chờ anh về bằng được, tôi sẽ ở lại Hà Nội, xin việc làm trong một bệnh viện nào đó. Và trong quãng thời gian xa nhau, chúng tôi sẽ thường xuyên liên lạc với nhau qua yahoo, email, điện thoại, kể cho nhau nghe những vất vả gặp phải và cùng nhau chịu đựng những nỗi nhớ nỗi theo ngày dài đằng đẳng. Khi anh trở về, tôi nhất định sẽ ra đón anh, sẽ là người đầu tiên chạy ra ôm lấy anh, nói với anh rằng tôi đã nhớ anh như thế nào. Rồi anh sẽ có được một công việc ổn định, chúng tôi sẽ kết hôn, mua nhà và sinh con. Chúng tôi sẽ trở thành một gia đình vui vẻ, có thể sẽ cãi nhau vì những điều nhỏ nhặt trong cuộc sống nhưng sẽ không bao giờ quên tình yêu mà chúng tôi dành cho nhau, sẽ sống hạnh phúc như thế đến hết cuộc đời. Một giấc mơ thật giản dị và đẹp đẽ đối với tôi và có lẽ cũng là đối với nhiều người.

Thế nhưng, thực tế thì sao? Sau khi anh đi, mọi chuyện đổ ập đến không một điềm báo trước. Và tôi, lặng lẽ đổi số điện thoại, lặng lẽ trở về quê, lặng lẽ sống, lặng lẽ quên anh. Thậm chí, anh trở về nước khi nào tôi cũng hoàn toàn không hay biết. Đến giờ tôi mới nhận ra, con người ta không phải ai cũng có thể sống đúng với những kế hoạch mà mình đã đặt ra. Cuộc sống luôn có những ngã rẽ bất ngờ không lường trước khiến ta buộc phải thích ứng với nó, buộc phải từ bỏ những kế hoạch của mình. Những ngã rẽ không mong muốn ấy sẽ khiến ta bối rối nhưng đừng nghĩ phía cuối con đường là một ngõ cụt, nếu ta biết cách đối mặt với nó thì thứ chờ ta phía trước sẽ là con đường trải rộng bát ngát ánh mặt trời. Cho nên hãy cứ tự hài lòng với những gì mình đang có thay vì hối hận bởi hối hận cũng chẳng thể đưa ta quay lại nơi bắt đầu. Tôi đã từng nói rằng tôi chưa từng hối hận vì đã hy sinh tình yêu của mình chưa nhỉ? Dù là thế nhưng tôi cũng không thể nói điều này với Cường, tôi không muốn làm tổn thương anh thêm một chút nào nữa.

26. Chương 26: Chương 26

“Mình ăn đồ nướng được không?” Cường hỏi tôi sau một hồi im lặng thật lâu.

“Được.” Tôi trả lời.

Chúng tôi lại rẽ vào một quán đồ nướng quen thuộc ven đường, đó chính là quán mà chúng tôi thường ăn khi xưa. Cô chủ quán dĩ nhiên chẳng thể nào nhớ ra chúng tôi, cô vẫn cứ niềm nở chào đón khách như thế. Chị con gái hình như mới lấy chồng, cái bụng bầu nhô ra một chút, thế mà vẫn ra giúp mẹ bán hàng. Tôi và Cường chọn một cái bàn, gọi đồ và cùng nhau ngồi nướng. Chủ yếu là Cường nướng cho tôi, vừa ăn anh vừa kể cho tôi nghe quãng thời gian anh phải sống một mình ở Anh, những người bạn mới, những nỗi cô đơn khó tả.

“Em sẽ không thể tưởng tượng nổi cảm giác sống một mình ở một vùng đất xa lạ sẽ cô đơn thế nào đâu, chỉ cần gặp được một người bạn đồng hương cũng sẽ cảm thấy ấm áp biết bao, chẳng cần biết là người đó tốt hay xấu. Biết tại sao không?”

Tôi lắc đầu. Anh cười khẽ, lại nói tiếp: “Bởi vì họ mang đến hương vị của quê nhà. Anh ở chung phòng với hai anh bạn, một là người Việt, một là người Nhật, cũng hợp nhau lắm. Sinh viên Anh thì có cái thú vị riêng của họ, đa số bạn bè anh quen thì họ đều khá cởi mở và nhiệt tình. Chỉ là những lúc cô đơn, đặc biệt là những ngày lễ thấy họ về bên gia đình, anh cảm thấy mình rất cô độc, một cảm giác kinh khủng lắm. Những lúc đó anh chỉ muốn bay về nhà, về bên em. Anh thực sự rất nhớ em.”

Tôi cúi đầu, chỉ lặng thinh. Tôi không thể nói là tôi cũng rất nhớ anh, không thể được. “Em không nghĩ ở bên đó anh lại cô đơn như vậy. Em luôn nghĩ anh là người vui vẻ, dễ gần, lại rất hòa đồng. Em đã nghĩ anh sẽ sớm tìm được một người bạn mới, niềm vui mới cho riêng mình.”

Cường cười buồn, có cái gì đó rất miễn cưỡng: “Người tính tình vui vẻ hay cười không có nghĩa là người đó không bao giờ cảm thấy cô đơn. Họ chỉ đơn giản dùng nụ cười để giấu đi cảm xúc thật, suy nghĩ thật của mình. Em sẽ chẳng bao giờ nhìn ra thực sự họ đang nghĩ cái gì.”

Tôi chạm nhẹ vào mu bàn tay Cường: “Em xin lỗi, xin lỗi anh.”

Anh nắm chặt lấy tay tôi: “Anh không cần em xin lỗi anh, anh không thích nghe hai từ này. Hãy buông xuôi tất cả đi được không? Cứ nhắm mắt mà bước theo anh. Cứ để đứa bé lại cho Hải, còn chúng ta lại như xưa.”

“Không!” Tôi rút tay lại. “Con trai em cần em, nó cần em mà. Em không thể để nó lại cho Hải, em sẽ chết mất.”

“Anh cũng cần em.”

“Nhưng còn rất nhiều cô gái khác.”

“Chúng ta kết hôn đi.”

Tôi giật mình nhìn anh, anh rất nghiêm túc, thật không nhìn ra một tia bồn chồn nào trên gương mặt anh. Rõ ràng là anh không hiểu, không hiểu chính mình, cũng không hiểu gì về tôi, anh không nhìn thấy khoảng cách giữa chúng tôi đã lớn đến mức nào. Ngay từ khi tôi thấy anh đứng bên cạnh Hải là tôi đã nhìn ra khoảng cách đó, nó lớn đến mức có kéo mãi, vun đắp mãi cũng không nhỏ lại được. Anh đã thực hiện được ước mơ lớn nhất của cuộc đời, trở thành một luật sư tài giỏi, một người đàn ông thành đạt. Còn tôi vẫn chỉ là một đứa con gái tỉnh lẻ, chẳng có gì trong tay ngoại trừ đứa con nuôi. Anh xứng đáng với một người phụ nữ tốt hơn nhiều, tôi không đủ tự tin để đứng bên cạnh anh.

“Hình như 4 năm trước chúng ta không hề đề cập đến chuyện này.” Tôi cố ý đẩy câu chuyện đi một hướng khác.

“Vậy 4 năm trước chúng ta đề cập đến vấn đề anh không phải là đối tượng kết hôn của em sao?” Cường vẫn ngoan cố đưa cả hai đi vào bế tắc.

“Chúng ta đừng nói chuyện này nữa được không? Em xin anh đấy!”

“Anh lại rất muốn nói. Anh muốn biết vì sao anh không phải là đối tượng kết hôn của em?”

Tôi nhìn anh, hít một hơi thật sâu. Nếu anh thực sự muốn mọi chuyện rõ ràng đến thế thì tôi sẽ chỉ cho anh thấy cái khoảng cách ấy là gì.

“Anh có nhớ anh từng hỏi em rằng đứng giữa một người đi xe xích, giàu có, có thể mua cho em những gì em muốn và một người đi xe bình thường, chẳng thể mua được cho em thứ quý giá gì thì em sẽ chọn ai. Nhớ chứ?”

“Anh nhớ. Em nói em chọn người phù hợp với mình nhất.”

Tôi cười nhạt: “Đúng thế. Nếu so ra bây giờ thì anh chính là cái người đi xe xích kia, có mọi thứ, chẳng thể hợp với một người như em. Anh có biết vì sao người ta lại cứ muốn kết hôn với một người cùng đẳng cấp với mình không? Để tránh gây tranh cãi sau này. Khi người ta không lớn lên trong cùng một hoàn cảnh,

không cùng đẳng cấp người ta sẽ khó mà hiểu nhau. Có thể khi yêu thì đem đến cho nhau cảm giác mới lạ, thú vị nhưng kết hôn lại là chuyện hoàn toàn khác. Em thừa nhận anh là một người đàn ông tốt nhưng anh không phù hợp với em. Em muốn cùng con trai gắn bó với quê hương mình, anh lại có những hoài bão lớn hơn. Em biết anh không thuộc tuýp người an phận hưởng thụ cuộc sống, anh luôn muốn vươn lên, vươn lên hơn nữa. Em nói có đúng không?”

Anh nhìn tôi một lát, đôi mắt khép hờ như đang ngẫm kỹ những điều tôi vừa nói. “Có chí tiến thủ thì không tốt sao? Anh luôn đòi hỏi ở bản thân tốt hơn, muốn một cuộc sống trong tương lai tốt hơn ở hiện tại thì không tốt à?”

“Em không nói là nó không tốt mà là không phù hợp với em. Kết hôn không chỉ đơn thuần là cần tình yêu từ hai phía mà còn nhiều yếu tố khác. Người cùng anh hành trình trên con đường dài đó phải là một người bạn đồng hành thực sự, có suy nghĩ phù hợp, cùng vươn tới một mục đích, có thể ủng hộ và can thiệp kịp thời để giúp anh phát triển sự nghiệp trong tương lai, chứ không phải một người hoàn toàn trái ngược như em.”

“Em chỉ đang đặt ra những lí lẽ ỉn đẽ để tránh né anh mà thôi. Mục đích cái gì chứ? Em không tự tin chứ gì? Vậy anh bỏ hết, được chưa? Đừng có che đậy tình cảm của em nữa. Rõ ràng là em yêu anh.”

Cường nổi giận, thực sự nổi giận. Tôi có thể nhìn rõ đường gân xanh nổi lên trên cổ anh. Đã đến nước này tôi cũng chẳng che giấu làm gì nữa, nói trắng ra tất cả: “Đúng, em yêu anh, em chưa bao giờ phủ nhận điều đó và em cũng thừa nhận luôn là em chưa từng quên anh trong mấy năm qua. Nhưng nếu nói đến kết hôn thì chỉ yêu thôi chưa đủ, em cần một người có thể đồng cảm với em và quan trọng nhất là chấp nhận con trai em bằng một trái tim rộng mở.”

“Anh có thể chấp nhận nó.” Cường trả lời sau một hồi suy nghĩ và cũng có thể là đấu tranh.

Tôi lắc đầu cười: “Nói thì dễ lắm, nhưng đâu phải ai cũng có thể chấp nhận một đứa con khác máu tanh lòng, khó lắm, hơn nữa anh còn chưa từng tiếp xúc gần gũi với nó, đừng trả lời thiếu suy nghĩ như thế. Khi anh có đứa con của mình, anh sẽ chẳng còn quan tâm đến nó nữa, làm bố mẹ không dễ như anh nghĩ đâu. Còn sự nghiệp, đừng nói bỏ là bỏ, nó là của anh và anh chẳng nên vì bất kỳ ai mà hủy đi nó, vì em thì càng không đáng. Xin anh đừng biến em thành một đứa con gái xấu xa trong mắt người ngoài.”

“Đừng nói với anh rằng, em rời xa anh cũng chỉ vì em yêu anh.”

“Đúng.” Tôi trả lời một tiếng mà thấy ruột gan cồn cào. Đau, đau lắm, giá mà anh biết được quyết định đó khiến tôi bị giày vò đau đớn thế nào, liệu anh có như tôi?

Anh lặng thinh, không cười cũng chẳng giận nhưng cũng không hoàn toàn là thản nhiên, tôi cũng không dám chắc anh đang nghĩ gì. Anh kín đáo và khó đoán hơn trước rất nhiều khiến người đối diện phải lúng túng. Nhưng tôi cũng chẳng lừa dối anh điều gì, bởi đứng trên cương vị một người mẹ thì trước hết tôi phải lo cho con tôi, phải đặt lợi ích của nó lên hàng đầu chứ không phải lo cho tình yêu đơn thuần của mình.

Chúng tôi đã không còn đề cập đến chuyện này trong buổi đi chơi nữa, không hoàn toàn là im lặng nhưng cả hai coi như không hề có cuộc tranh cãi đó. Cường lặng lẽ đưa tôi đến những nơi mà chúng tôi từng đến trước đây, thật kinh ngạc khi anh vẫn còn nhớ rõ đến thế. Đi qua mỗi nơi, anh lại nhắc cho tôi nhớ về những kỷ niệm gắn bó. Chẳng cần anh phải nhắc thì những kỷ niệm đó cũng đã tự in sâu trong tôi bởi 4 năm qua tôi vẫn thường hồi tưởng lại những lúc tôi và anh bên nhau, cùng đi ăn, cùng đi dạo phố. Khi anh rảnh rỗi sẽ đưa tôi đi học, khi tôi rảnh, nhất định sẽ ghé qua phòng trọ của anh để giúp anh nấu cơm, dọn dẹp linh tinh hay đơn giản chỉ là ngồi tựa vào lưng anh xem anh hào hứng chơi game. Tôi sẽ mắng anh nếu anh chơi quá lâu và nhất định anh sẽ trả lời rằng: “Mất anh tốt lắm!” Nghĩ đến những câu nói hài hước của anh, tôi không thể nén được cười. Dù sao đi nữa thì cũng chẳng ai có thể phủ nhận được chúng tôi đã có một thời yêu nhau trong sáng, mặn nồng. Tôi sẽ giữ lại hình bóng anh, tình yêu của anh trong một căn phòng bí mật của trái tim mãi mãi. Sẽ biến anh thành một phần máu thịt của trái tim cho đến khi nghĩ về anh, tôi không còn cảm thấy bất kỳ sự đau thương nào nữa, để khi ai đó hỏi lại, tôi có thể cười vui vẻ mà nói rằng: Tôi đã có một mối tình đầu như thế. Suy cho cùng, đâu phải ai cũng sống mãi với mối tình đầu của mình đâu, tôi đơn giản là người nằm trong số những người có nhiều hơn một cuộc tình mà thôi.

Khi Cường đưa tôi về, anh không vội về ngay mà còn nán lại cứ như biết trước tôi có điều gì đó muốn nói.

Gương mặt anh thật điềm tĩnh, hoàn toàn sẵn sàng đón nhận những gì tôi sắp nói ra, thậm chí còn cười khích lệ: “Còn chờ gì nữa? Em hãy nói ra những gì em muốn đi.”

Dù không đành lòng nhưng tôi nghĩ mình nên là người kết thúc: “Chúng ta chia tay nhé! Em vẫn nợ anh câu này đúng không? Đáng ra em phải nói từ lâu rồi mới phải. Chưa muộn chứ?”

Anh cười khổ sở: “Đúng là em nợ anh câu này nhưng anh chưa bao giờ chờ đợi nó, càng không muốn nghe nó. Giờ anh phải nói gì nhỉ? Chúc em hạnh phúc chăng?”

“Em xin lỗi! Cảm ơn anh đã tặng em một buổi tối của quá khứ.”

“Anh có thể ôm em được không?”

Không cần để anh phải chờ đợi, tôi choàng tay ôm chặt lấy anh. Mấy năm qua tôi vẫn ước được một lần ôm anh như thế này, cứ như thế này mãi mãi cũng được, không cần phải lo lắng điều gì khác. Vòng tay anh sao mà ấm áp và quyến luyến đến thế, nó khiến tôi chẳng muốn rời khỏi anh. Không nhận được, tôi đặt một nụ hôn thật nhẹ nhàng lên môi anh, thật nhẹ thôi, đủ để cho anh hiểu dù thế nào đi nữa tôi vẫn luôn giành cho anh một phần tình yêu, một sự quan tâm đặc biệt. Nụ hôn đó cũng thay cho lời tạm biệt ngọt ngào nhất.

“Anh yêu em. Hãy nhớ điều đó và sống tốt nhé!” Cường nói với tôi như thế trước khi quay lưng bước đi. Tôi ngoan cố đứng nhìn theo như thể đây sẽ là lần cuối cùng tôi được nhìn thấy anh. Nước mắt đã rơi ướt má lúc nào không hay, hơn ai hết tôi biết anh sẽ chẳng bao giờ thuộc về tôi, khóc một chút cũng có sao đâu. Chắc chắn ở đâu đó ngoài kia sẽ có một người con gái đang chờ anh, chờ để mang đến cho anh một tình yêu trọn vẹn, cho anh một gia đình hạnh phúc. Nói cho cùng thì tình yêu cũng đâu phải là tất cả của cuộc sống này, hãy cứ để nó nằm yên, đừng động vào nữa là được, không động đến thì sẽ không đau.

27. Chương 27: Chương 27

Sau khi tôi về nhà khoảng 1 tuần thì lại được cơ quan công an gọi đến làm việc. Tôi lo lắng không yên, vội vàng bỏ cả việc ở bệnh viện mà chạy đến ngay. Trên đường đi, tôi chỉ nơm nớp lo sợ rằng mình sẽ bị kết tội, họ sẽ còng tay tôi và tống vào trại giam. Nếu thực sự như thế thì cuộc đời tôi coi như chấm hết. Nào ngờ vừa đến cổng đồn công an thì tôi gặp luật sư của tôi, anh Tiến. Vừa thấy tôi, anh ta mừng rỡ: “Cuối cùng thì cô cũng đã đến, tôi chờ cô này giờ.”

Tôi ngơ ngác: “Anh đến lúc nào vậy?”

“Chẳng phải tôi đã nói mọi chuyện giao hết cho tôi sao? Từ hôm bữa đến giờ tôi đi đi về về đây suốt mà. Mau mau vào thôi.”

Tôi vẫn mơ màng chưa hiểu rõ vì sao anh Tiến lại có thái độ niềm nở như vậy, chẳng lẽ vụ án có điểm gì mới có lợi cho tôi sao?

Người tiếp tôi vẫn là anh công an quen thuộc, trông anh cũng có vẻ rất đổi vui mừng. Anh bảo cả hai chúng tôi đi vào phòng rồi ngồi xuống ghế, rất nghiêm chỉnh trình bày: “Vụ án cuối cùng cũng được sáng tỏ. Cô Vân, đúng là cô đã bị bọn chúng vu oan.”

Tôi ngây ngẩn cả người, có lẽ vẻ mặt của tôi giống như khi biết mình bị vu oan nên anh công an khẽ chau mày một cách khó hiểu. Còn anh Tiến thì lay vai tôi nói: “Này, cô đã được giải oan rồi đấy! Không mừng sao?”

Tôi đưa mắt dáo dác nhìn hai người đàn ông, hỏi lại như thể chưa tin: “Có...có thật không ạ?”

Anh công an gật đầu quả quyết: “Thật, là sự thật 100%. Bọn bắt cóc cũng đã khai nhận rồi. Chúng đổ oan cho cô. Cô có biết ai là người đứng sau vụ này không?”

“Hải, Đặng Minh Hải?”

Tôi hỏi thì hỏi vậy nhưng trong lòng đã chắc chắn đến 100%. Nào ngờ, anh công an lắc đầu rồi nói ra một cái tên: “Trần Thùy Linh. Người đó tên là Trần Thùy Linh, cô biết người này chứ?”

Tôi trợn to mắt, há hốc mồm, không thể tin được. Linh, cô ấy là vợ của Hải mà. Cô ấy, vì sao cô ấy lại làm thế? Có lẽ nào...?

“Có nhầm lẫn gì không? Cô ấy là vợ của Hải, nhưng tôi và cô ấy đâu có hiềm khích gì với nhau, sao cô ấy lại làm thế? Có khi nào cô ấy nhận tội thay?”

Anh công an tiếp tục lắc đầu, vẫn quả quyết: “Không nhầm đâu, chính là cô ta. Chúng tôi đã tạm giữ cô ta rồi. Không thể phủ nhận cô ta là người thông minh và thế lực. 3 tên kia là những con nợ của một kẻ cho vay nặng lãi, không có khả năng trả, mà cô biết đấy, những kẻ cho vay nặng lãi đều là dân xã hội, có trời mới biết chúng sẽ làm gì khi con nợ không thể trả tiền. Cho nên cô ta lợi dụng điểm này, hứa sẽ trả nợ cho cả 3 tên, không những thế nếu chúng bị bắt thì cô ta sẽ tìm cách chạy án và lo cho gia đình chúng, cấp cho chúng một khoản tiền bồi thường sau khi ra tù với điều kiện là không bao giờ được khai ra cô ta. Cho nên bọn chúng thả chịu ngồi tù mấy năm còn hơn bị bọn cho vay nặng lãi siết nợ.”

“Đúng là một lũ không có đầu óc, để một người đàn bà điều khiển.” Anh Tiến nói.

Tôi vẫn ngồi bất thần trên ghế, nhớ đến gương mặt ảo não của Linh, không một chút niềm vui, nhưng tại sao cô ấy phải làm thế? Tôi đâu có muốn cướp đi những gì cô ấy đang có? Mà nói đúng ra, cô ấy cũng có được cái gì đâu ngoài hư danh là vợ của Hải, con dâu của gia đình giàu có?

“Cô ấy hiện giờ đang ở đâu? Tôi muốn gặp cô ấy.” Tôi hỏi.

“Hiện cô ấy đang bị công an Hà Nội giữ để lấy lời khai. Muốn gặp thì cô phải lên đó.”

“Vâng, cảm ơn các anh nhiều lắm, cảm ơn đã giúp tôi làm sáng tỏ mọi việc.”

Anh công an chột trềm ngăm, nhìn tôi bằng ánh mắt rất lạ. Tôi thấy nhưng không lên tiếng, muốn chờ anh ta nói trước. Cuối cùng thì anh công an hít sâu một hơi như muốn lấy lại một chút cân bằng. “Là thế này, thật ra tôi đã hứa là không nói nhưng nếu không nói thì cảm thấy rất khó chịu.”

Chột anh Tiến ngăn lại: “Này, anh đã hứa với người ta rồi cơ mà.”

“Không sao, tôi nghĩ cô Vân biết mình phải làm gì.” Rồi anh công an nhìn sang tôi, khẳng khái nói: “Lí do chuyện này được làm sáng tỏ nhanh như vậy là vì có người âm thầm giúp cô. Anh ta là bạn tôi, bạn thân mà chắc cô cũng chẳng xa lạ gì, là anh Trí. Chính cậu ta cùng với anh luật sư đây đã lặn lội đi tìm gia đình của 3 tên bắt cóc vì đó là manh mối khả nghi nhất, mất rất nhiều thời gian tìm hiểu mới có được kết quả như thế này. Mặc dù có phối hợp cùng phía công an nhưng không thể phủ nhận công lao của hai người họ. Vốn dĩ tôi đã hứa với anh Trí sẽ giấu cô chuyện này nhưng tôi không làm được. Tôi chỉ muốn nói với cô một điều thôi, cậu ấy là người tốt lại rất chân thành, hy vọng cô hãy suy nghĩ một chút.”

Lại một lần nữa tôi mở to đôi mắt nhìn anh công an và anh Tiến. Không thể tin nổi, dù tôi biết họ là những người tốt nhưng tôi đâu là gì mà khiến họ phải bỏ công sức giúp đỡ tôi nhiều đến vậy? Thì ra người đứng phía sau tôi vẫn luôn là anh Trí, anh ấy thực sự vẫn luôn âm thầm đứng phía sau tôi, âm thầm nâng đỡ. Nghĩ lại quãng thời gian qua, tôi thấy mình thật không phải, trong đôi mắt tôi hoàn toàn không thấy anh, quá khờ choáng ngợp tâm trí khiến tôi chẳng hay biết người tốt ở ngay bên cạnh mình, rất gần đấy thôi.

“Thì ra là anh ấy.” Tôi lẩm bẩm rồi đứng lên đi ra khỏi đồn công an.

Quay trở lại bệnh viện, tôi đi đến phòng khám của anh Trí, lặng lẽ nhìn anh từ ngoài cửa vào. Anh đang mải khám cho bệnh nhân, vẻ mặt khi làm việc của anh rất đồi nghiêm túc mà lại vẫn tạo cảm giác thân thiện cho bệnh nhân nên ai đến cũng thích được anh ấy khám. Tôi nhìn thật kỹ, ngắm thật lâu gương mặt anh Trí. Anh không phải một người đàn ông đẹp trai nổi bật nhưng lại cương trực và đáng tin, ở anh có một cái gì đó rất chân phương của một người đàn ông Việt Nam mà bố mẹ tôi rất thích, chỉ là tôi...

28. Chương 28: Chương 28

Bệnh nhân vừa đi ra, anh Trí cũng đi ra, hình như là muốn giải lao một chút trước khi có bệnh nhân tiếp theo. Anh nhìn thấy tôi đang đứng một góc thì lập tức bước thẳng đến.

“Sao lại đứng đây? Tìm anh à?”

Tôi gật đầu, đôi mắt mờ hồ nhìn anh: “Tại sao anh lại làm thế? Tại sao anh phải giúp em nhiều thế? Anh bảo em còn phải mang nợ anh đến bao giờ đây?”

Anh Trí tắt cười, nhìn tôi chăm chăm: “Bạn anh nói cho em biết sao?”

Nước mắt tôi lăn thật chậm, thật chậm: “Đây là việc của em cơ mà, em giải quyết được rồi, anh bỏ công bỏ sức ra để làm gì nữa cơ chứ? Đừng tốt với em như thế có được không? Xin anh, đừng tốt với em thêm nữa.”

Anh lau nước mắt cho tôi, ngập ngừng mãi mới vung về nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của tôi: “Nghe này, những điều anh làm cho em không phải để em mang ơn gì cả, chỉ đơn thuần là anh không thể làm ngơ khi nhìn em như thế. Anh không cần em phải biết, cũng không cần em trả ơn, không cần em làm gì cả, hãy coi như đây là một sự giúp đỡ của một người bạn.”

“Vậy, vậy thì anh cũng đâu cần phải bỏ công đi điều tra làm gì, anh thuê luật sư cho em là được rồi mà. Việc điều tra là của công an.”

“Thứ nhất, nếu chờ công an điều tra thì sẽ mất một khoảng thời gian lâu hơn mà anh biết em sẽ khó lòng chịu đựng nên anh mới thử tự điều tra xem sao. Thứ hai, anh chàng luật sư ấy không phải anh thuê cho em.”

“Không phải anh thuê?” Tôi sửng sốt. “Thật sự không phải anh sao?”

“Thật sự không phải anh. Anh ta cũng không nói gì với anh cả, chỉ nói sẽ cùng anh điều tra.”

“Không phải anh thì là ai chứ?” Tôi hỏi mà không cần nhận câu trả lời vì tôi biết mình chỉ có thể tìm được câu trả lời từ anh Tiến.

“Vân, người đó là ai cũng được, cũng chỉ là muốn giúp em thôi, đừng tự dằn vặt mình như thế. Anh tin anh chàng luật sư đó không những giúp em thoát khỏi việc bị vu oan mà còn giúp em lấy lại Bo nữa.”

“Anh Trí.” Tôi nắm lấy cánh tay anh.

“Ừ.”

“Sắp tới tòa sẽ mở lại một phiên tòa nữa để đưa ra quyết định cuối cùng về việc em có được nuôi lại Bo hay không. Anh sẽ đi cùng em chứ?”

Đôi mắt anh Trí sáng ngời, lập tức gật đầu đồng ý. Tôi nghĩ anh hiểu ý tôi, cũng đúng, sau bao nhiêu điều anh đã làm vì tôi thì có lẽ tôi nên cho anh một cơ hội và cũng là cho chính mình cơ hội.

Chân tôi không nhanh cũng không chậm bước vào trại tạm giam để gặp Linh. Tôi cũng không biết phải đối diện với cô ấy như thế nào nữa, không hiểu sao sau khi biết những gì cô ấy làm thì tôi không hề có cảm giác tức giận, không một chút nào. Tôi thương cô ấy như thương Trinh, chẳng qua là họ đã chọn nhầm người đàn ông của đời mình mà thôi và họ có quyền phạm sai lầm chứ, bởi họ cũng chỉ là những cô gái đơn thuần.

Người công an giải Linh đến trước mặt tôi, nhìn kỹ gương mặt không chút phấn son của cô ấy, tôi mới thấy rõ hơn sự mệt mỏi tích tụ theo năm tháng.

“Cô đến đây làm gì? Chế giễu hay khoe khoang?” Linh trừng mắt nhìn tôi, tiếng nói như rít qua kẽ răng.

“Tôi muốn biết vì sao cô lại làm thế? Mẹ con tôi đâu có làm hại cô?”

Linh nhếch môi cười: “Vì cô, vì con trai cô nên tôi mới chẳng còn chút địa vị gì trong cái gia đình đó. Vì sao chồng tôi lại có con với cô mà không phải là tôi? Vì sao cùng là phụ nữ mà tôi lại không được làm mẹ? Cô có cái gì hơn tôi chứ?”

“Cho nên cô mới tìm cách bắt con trai tôi đi, cô muốn tôi cũng mất tất cả như cô? Cô thật độc ác!”

“Độc ác á? Tôi nhân từ để các người cười lên đầu tôi ngồi sao? Anh ta là chồng tôi vì thế tôi thừa biết không bằng cách này thì cách khác anh ta cũng sẽ cướp được đứa bé về, vậy thì trong gia đình đó tôi sẽ càng chẳng có địa vị gì hết, mãi mãi là một người phụ nữ bỏ đi, không thể sinh con. Sớm muộn gì họ cũng sẽ hắt cẳng tôi đi và mang cô hoặc một người đàn bà khác về thôi.”

Tôi đau khổ gục đầu lên bàn tay, thì ra cô ấy không biết, chính vì không biết nên mới hành động như vậy. Cô ấy nghĩ tôi là tình nhân của Hải một thời, sự hiểu lầm quá tai hại.

“Để tôi nói cho cô biết một sự thật.” Tôi chậm rãi ngẩng đầu lên. “Tôi chưa bao giờ là tình nhân của chồng cô.”

“Chưa bao giờ? Cô nghĩ tôi là trẻ con sao? Khi yêu, tôi thừa biết anh ta có hơn 1 người đàn bà bên ngoài nhưng đều bỏ qua, chỉ không ngờ cô... cô mặt dày sinh đứa con đó ra.”

Tôi cười nhạt: “Vậy thì cô may mắn hơn bạn tôi rồi. Ít ra cô còn biết người đàn ông cô yêu là kẻ hai lòng, chỉ là cô vẫn cố tình dắm đầu vào. Còn người bạn đáng thương của tôi thậm chí còn không biết chuyện đó cho đến khi mọi chuyện đã xong xuôi và cái chết cận kề.”

Linh nhíu chặt mày nhìn tôi khó hiểu. Tôi từ từ giải thích: “Một trong những người yêu của chồng cô một thời không phải là tôi mà là bạn của tôi, đó cũng chính là mẹ đẻ của đứa bé.”

Linh sững sốt, miệng lắp bắp hỏi: “Cái gì? Tức là...?”

“Đúng, tôi chỉ là mẹ nuôi của nó thôi. Nếu như cô vì chồng cô mà không thể sinh nở được nữa thì bạn tôi vì anh ta mà chết thảm. Mẹ chồng cô cũng từng kể cho tôi nghe tình cảnh của cô. Tôi vốn không ghét cô mà thương cô nhiều hơn, nhưng cô làm thế để làm gì chứ? Nó chỉ là một đứa trẻ, nó không có tội. Cô căm ghét chồng cô thì cô hãy nhắm vào anh ta chứ vì sao lại đối phó với mẹ con tôi?”

Tôi quan sát rất kỹ vẻ mặt của Linh, cô ấy dờ ra trong chốc lát rồi chợt bật cười nhưng trong nụ cười ấy mang theo cả những giọt nước mắt thể lương. Nụ cười ấy còn khiến người ta đau lòng hơn cả nghìn giọt nước mắt, bất hạnh và mất mát, khó mà diễn tả nổi. Tôi có thể hiểu cái gì gọi là đau đớn nhất, tôi biết cảm giác của cô ấy. Cả tuổi thanh xuân chạy theo một gã đàn ông, níu giữ một tình yêu hư ảo, nhận lấy mọi đắng cay, còn bị người ta mắng sau lưng là một đứa con gái hư hỏng khi hết lần này đến lần khác phá thai, rồi còn đến cầu xin người ta cho cưới. Đến cuối cùng, cô ấy nhận được cái gì? Là sự thờ ơ, lạnh nhạt của người mình yêu, là nỗi đau thể xác lẫn tinh thần, là sự nhiech móc của người đời. Bây giờ thì tôi đã hiểu vì sao người ta lại nói, con gái nên lấy người yêu mình chứ đừng lấy người mình yêu.

“Vân, cô biết không? Tôi yêu anh ta từ khi tôi học cấp 3, yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên. Tuổi trẻ mà, mơ mộng nhiều lắm, anh ta lại đẹp trai như thế, phóng khoáng như thế, một đứa con gái như tôi làm sao mà thoát. Tôi lên giường với anh ta đúng vào ngày sinh nhật 18 tuổi, câu đầu tiên anh ta hỏi tôi là tôi có còn trinh không. Ngày ấy tôi nào biết gì đâu, bây giờ mới thấy sao mà cay đắng, cái đau đớn về thể xác ấy đến giờ tôi cũng không quên. Và cô biết đấy, lần một thì sẽ có lần hai, sau mỗi lần anh ta để tôi lại với viên thuốc tránh thai tẩm lợm. Nhưng mà tôi ngốc lắm, vẫn cứ yêu anh ta dù biết bên cạnh anh ta chẳng phải chỉ mình tôi, cứ nghĩ rằng mình sẽ giống như nhân vật chính trong tiểu thuyết, thay đổi được kẻ trăng hoa như anh ta. Lần đầu tôi mang thai, tôi đã rất vui mừng, tưởng tượng ra một đám cưới trong mơ, một gia đình hạnh phúc, nhưng anh ta chẳng nói lời nào, lẳng lặng dẫn tôi đi phá thai. Lần thứ hai, anh ta đưa tiền cho tôi và nói rằng “em biết phải đến đâu rồi chứ?”. Lần thứ ba, anh ta còn chưa kịp nói gì cũng chưa kịp đưa tiền đã bị gia đình tôi phát hiện rồi ép cưới. Và khi tôi mất đứa con thứ ba thì tôi mới nhận ra rằng chẳng có bất kỳ người phụ nữ nào níu giữ nổi trái tim của anh ta vì anh ta vốn là kẻ không có trái tim, nhưng quá muộn, đã quá muộn rồi.”

Tôi lặng thinh nghe câu chuyện đau lòng ấy, người phụ nữ này vì sao lại phải khổ như thế? Tôi đã từng nghĩ sẽ chẳng còn ai khổ như Trinh, nhưng tôi đã lầm. Người chết chưa chắc đã là khổ, kẻ sống chưa chắc đã là sướng. Thật cay đắng làm sao, chữ “trinh”, Trinh vì cái đó mà bị Hải xỉ nhục, còn Linh từ đầu đến cuối chỉ có anh ta nhưng anh ta cũng chỉ coi cô như người bỏ đi. Cuối cùng thì chữ “trinh” cũng đâu phải là thước ngắm để đánh giá một cô gái? Chẳng phải họ đều cần hạnh phúc, đều đáng thương hay sao? Giống như Linh, cả đời yêu Hải, để cuối cùng đau xót nhận ra anh ta vốn chẳng có trái tim, người không có trái

tìm thì làm sao mà nín giữ?

29. Chương 29: Chương 29

Tôi trở về nhà với một trạng thái bị đè nặng, ám ảnh bởi những lời tự sự của Linh. Tôi không nỡ để cho cô ấy phải sống trong lao tù nhiều năm, vẫn biết là chẳng thể nào thoát tội nhưng nếu tôi làm ngơ thì cả đời này sẽ bị dằn vặt bởi lương tâm cho đến lúc chết. Vậy là tôi lặng lẽ viết một lá đơn xin giảm nhẹ án cho Linh để trình lên tòa, về sau tôi mới biết bác Hoa cũng đã làm một điều tương tự. Có lẽ bác Hoa là người hiểu rõ hành động của Linh nhất, hiểu rõ vì sao cô con dâu lại làm điều đó. Bác ấy nói, sẽ mãi mãi coi Linh là con dâu, sẽ đợi cô ấy ra tù và tiếp tục bù đắp cho những gì cô ấy đã mất, không bao giờ cho phép có người khác thay thế trừ khi bác ấy chết đi. Nghe nói Hải đã tức giận vì không thể nhân cơ hội này mà ly hôn với Linh. Đúng là kẻ xấu xa, sau những gì anh ta gây ra cho Linh mà anh ta vẫn có thể nghĩ sẽ rũ bỏ cô ấy, anh ta chẳng xứng có được tình yêu của Linh hay bất kỳ cô gái nào khác.

Cuối cùng tòa án đã xét xử Linh 10 năm tù, hy vọng cô ấy sẽ cải tạo tốt để được ra tù trước thời hạn, lại có thể làm một người dân bình thường. Mẹ Linh khóc thét lên và ngất xỉu ngay tại tòa khi vị thẩm phán vừa tuyên án. Nhìn cảnh đó, tôi lại nhớ đến bố mẹ Trinh khi biết tin Trinh đã mất. Ông trời thật bất công quá phải không?

Còn tôi, tôi lại tiếp tục hành trình giành lại quyền nuôi Bo. Lần này đứng trước tòa án nhân dân, tôi không còn cảm giác kiệt quệ như trước nữa mà là một niềm tin cháy bỏng, nắm chắc phần thắng trong tay. Bên cạnh tôi không chỉ có Thúy mà có cả anh Trí và anh chàng luật sư tốt bụng của tôi. Trên môi anh Tiến nở nụ cười đắc thắng, anh không nói cho tôi biết anh đã có được những gì mà chỉ nói: “Không cần lo, mọi thứ tôi đã nắm trong tay hết. Tôi đã nói nếu không giúp cô thắng kiện thì tôi bỏ nghề mà.”

Tôi chẳng nghi ngờ gì vào khả năng của anh Tiến, chỉ là tôi không biết Hải có gỡ trò gì ra nữa hay không thôi.

Lúc Hải và Cường đưa Bo đến, tôi không kịp được muồn chạy đến ôm con nhưng liền bị anh Tiến giữ lại, anh ra hiệu cho tôi không nên làm thế. Bo thấy tôi cũng nhảy lên: “Mẹ! Mẹ ơi!”

Bo bị Hải giữ chặt, bế lên không cho đến chỗ tôi.

“Bo ngoan, lát nữa mẹ đưa Bo về nhà mình, được không?” Tôi dỗ dành thằng bé.

Nào ngờ Bo quay sang đánh vào mặt Hải: “Thả cháu ra, chú xấu!”

Hải giữ lấy tay thằng bé, trừng mắt nạt: “Bố đã nói với con bao nhiêu lần rồi? Gọi bố là bố, không phải chú.”

Bo khóc ầm lên, tôi càng sốt ruột, còn chưa kịp lên tiếng thì Thúy đã mắng thay: “Anh làm cái gì thế? Anh làm thằng bé sợ đấy!”

“Liên quan đến cô sao? Các người vốn chẳng liên quan gì đến thằng bé này hết, các người không đủ tư cách làm mẹ của con trai tôi.” Rồi Hải nhìn sang anh Trí, anh ta chợt nở một nụ cười thâm hiểm: “À, xem ai nữa đây? Người đàn ông đã đến xin tôi tha cho người mà anh ta yêu. Người đàn ông si tình.”

Tất cả không hiểu mà nhìn anh Trí. Bàn tay anh Trí đang nắm chặt lại, hình như anh đang kiềm chế nỗi tức giận nhưng đó không phải điều tôi quan tâm, điều tôi quan tâm chính là anh đã đến gặp Hải sao?

Tôi nắm lấy cánh tay anh Trí: “Anh đã đến gặp anh ta? Anh làm điều vô ích đó làm gì chứ? Anh ta là kẻ vô liêm sỉ, không có trái tim.”

Anh Trí cúi đầu nhìn tôi: “Là bởi vì khi đó anh nghĩ chính anh ta đã đứng sau mọi chuyện nên mới tìm anh ta.”

Lại một lần nữa, tôi cảm thấy mình mang ơn anh Trí, anh cứ ngầm giúp tôi hết lần này đến lần khác khiến tôi vô cùng cảm động nhưng lại không dám thừa nhận mà cứ cố ý đẩy anh ra xa. Tôi sợ mình sẽ vì thế mà dựa dẫm vào anh rồi yêu anh lúc nào không hay. Ngay lúc đó, tôi cảm nhận được có ánh mắt nóng cháy đang nhìn mình, là thật hay chỉ là tưởng tượng thì chính tôi cũng không biết và tôi cũng chẳng muốn kiểm chứng, không muốn đối mặt.

“Tối giờ rồi, vào thôi.” Giọng Cường làm tôi vô thức run lên mà không hiểu lí do.

Chúng tôi đi vào trong, nhưng anh Trí thì đứng nguyên một chỗ. Tôi quay lại hỏi: “Sao anh không vào?”

Anh cười: “Em vào đi, anh sẽ ở ngoài này chờ tin tốt từ em.”

Tôi nhìn anh một lát rồi theo anh Tiến đi vào.

Tôi và anh Tiến ngồi một bên, Hải ôm Bo cùng Cường ngồi một bên. Vị thẩm phán chủ trì phiên tòa bước ra với một vẻ mặt vô cùng nghiêm túc. Ông ta nói sơ qua vụ việc để tất cả mọi người cùng nắm được rồi mới lần lượt cho từng bên đưa ra ý kiến của mình.

Cường là người bắt đầu: “Trong thời gian anh Hải nuôi dưỡng cháu Đạt đã làm đầy đủ trách nhiệm của một người bố. Cháu bé cũng đã thích nghi được với môi trường mới, bằng chứng là cháu bé vẫn rất khỏe mạnh và hoạt bát.”

Anh Tiến cũng rất nhanh nhẹn trình bày: “Vâng thưa tòa, theo những gì tôi tìm hiểu thì hoàn toàn ngược lại, rõ ràng anh Đặng Minh Hải là một người vô trách nhiệm. Khi anh ta biết mình có con với cô Phan Thanh Trinh thì đã phủ tay vứt bỏ để cô Nguyễn Thu Vân phải nhận nuôi cậu bé. Thế mà đến bây giờ lại tìm cách nhận nuôi lại cậu bé. Theo nguồn thông tin của tôi, trong suốt thời gian anh Hải nuôi cháu Nguyễn Thành Đạt thì không có một sự quan tâm đủ cần thiết của một người bố.”

Cường phản biện ngay: “Anh có bằng chứng gì nói anh Hải không quan tâm đến cháu Đạt? Anh xem cháu bé đi, không có gì gọi là bị ảnh hưởng, thể chất và tinh thần đều rất tốt.”

Thẩm phán hỏi: “Anh Tiến, anh có bằng chứng gì không?”

Anh Tiến gật đầu: “Bằng chứng thứ nhất là anh ta không phải một người chồng tốt. Vợ anh ta, tức cô Trần Thùy Linh đã vì anh ta mà phá thai 2 lần, sảy thai 1 lần dẫn đến vô sinh vậy mà anh ta còn vô tư đi ngoại tình bên ngoài. Về vấn đề này chính vợ anh ta đã thừa nhận.”

“Cô ta là một tên tội phạm, lời nói của cô ta không đáng tin, không đủ thuyết phục.” Hải sừng sộ cãi lại.

Vị thẩm phán nhắc nhở: “Đề nghị anh giữ trật tự. Mời luật sư Tiến tiếp tục trình bày.”

“Bằng chứng thứ hai.” Anh Tiến cố ý kéo dài giọng, liếc nhìn Hải bằng ánh mắt trâm chọc. “Anh Hải đây không phải một người cha có trách nhiệm.” Anh lôi trong chiếc cặp mà anh mang theo ra một sấp ảnh trình lên tòa và đưa sang phía Hải.

Tất cả chú mục vào sấp ảnh đó, tôi cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Những bức ảnh được chụp chủ yếu vào buổi tối ở nhiều nơi khác nhau, anh Tiến lấy đâu ra thời gian để theo dõi tỉ mỉ như vậy? Cảnh Hải ôm ấp các cô gái nóng bỏng trong vũ trường, quán bar, có cả cảnh một cô gái lạ khoác tay anh ta thân mật đi vào khách sạn. Thẩm phán xem xét thật kỹ các bức ảnh thì nhìn Hải bằng một con mắt khác hẳn, có lẽ là ngạc nhiên. Cũng phải thôi, ai mà ngờ được một kẻ có tướng mạo đẹp đẽ, đàng hoàng thế này lại là tên Sở Khanh chính hiệu. Ngay đến nhân vật chính trong bức ảnh còn đang tái mặt đi vì giận kia mà.

Thẩm phán nói: “Anh có muốn biện hộ điều gì không? Anh Hải?”

Hải vẫn tỏ vẻ không quan tâm, tự tin nói: “Mong tòa xem xét cho chính xác một chút. Tôi có điều kiện hoàn toàn tốt cho sự phát triển của cháu sau này, tôi sẽ cho con trai tôi được hưởng một nền giáo dục tốt nhất.”

Anh Tiến không thèm nhìn Hải mà nói với thẩm phán: “Thưa tòa, nhiều tiền chưa hẳn đã là tốt cho sự phát triển về tâm sinh lý của một đứa trẻ. Phải sống với một người bố có lịch sử tình trường như thế này liệu có ai chắc chắn rằng đứa bé sẽ không học được gì?”

Cường bỗng chen ngang: “Anh nói quá rồi. Dù sao anh Hải cũng là một người có địa vị trong xã hội, là giám đốc của một công ty, kết bạn làm ăn, phục vụ cho sự nghiệp là chuyện thường tình. Anh ấy sao có thể sớm tối ở nhà như những người đàn ông bình thường khác được.”

Anh Tiến lại nói: “Tôi không nghĩ những người cùng anh Hải trong mấy tấm ảnh này là đối tác làm ăn. Hai đối tác làm ăn ôm ấp nhau cùng vào khách sạn bàn chuyện chẳng?”

Hai bên nói qua lại vài câu thì thẩm phán tuyên bố: “Tòa sẽ xem xét tính xác thực của những bức ảnh này và đưa ra kết luận cuối cùng trong 5 ngày nữa.”

Chúng tôi đứng dậy chào thẩm phán rồi đi ra ngoài. Tôi thở dài, vậy là tôi phải xa Bo thêm 5 ngày nữa, chỉ 5 ngày nữa thôi.

30. Chương 30: Chương 30

5 ngày đó trôi đi đối với tôi không phải là nhanh cho lắm, tôi chỉ muốn mọi chuyện kết thúc thật nhanh vì tôi sợ trong 5 ngày này Hải sẽ kịp làm điều gì đó. Nhưng không, anh ta đã chẳng kịp bày trò gì và phán quyết cuối cùng của tòa là trả lại quyền nuôi Bo cho tôi. Tôi vỡ òa trong niềm vui sướng, lập tức lao đến ôm trâm lấy Bo quay một vòng và những giọt nước mắt đã rơi. Lâu lắm rồi, không rõ là bao lâu nữa tôi mới được khóc vì hạnh phúc. Bo tíu tít cười, cứ bám chặt lấy tôi không buông, nó sợ tôi lại bỏ nó lại với Hải. Thật không thể tin tôi và Bo lại được bên nhau, hai mẹ con tôi... “Mẹ sẽ không xa con, không xa con trai của mẹ nữa đâu, không bao giờ.”

Hải thì khỏi phải nói, anh ta tức tối ra mặt, quay sang hục hặc với Cường. Lúc đi ngang qua hai người họ, tôi nghe tiếng Hải đứng trong góc sừng sộ la mắng Cường, tuy không lớn nhưng là một sự bùng nổ của tức giận: “Tôi tưởng anh học hành tài giỏi ở nước ngoài lắm cơ mà? Học bổng hẳn hơi cơ mà? Tôi chẳng hiểu anh làm luật sư cái kiểu gì, bảo anh đi điều tra bên đó thì anh nói không có gì. Không có gì mà như thế à? Để chúng tôi điều tra ngược lại tôi sao? Tốt nhất là anh bỏ quách cái nghề luật sư này mà về làm ruộng đi.”

Tôi chỉ nghe được có bấy nhiêu đó, không biết Cường đối phó thế nào, tôi nghe trong lòng có cái gì đó tan vỡ. Sự thành công của tôi lại trở thành nỗi sỉ nhục của anh. Đúng là để có được thành công của mình thì phải hy sinh một số thứ và tôi đang hy sinh chính tình yêu của mình, hy sinh Cường nhưng lúc đó tôi chưa hề biết, mãi đến khi...

Tôi gặp anh luật sư Tiến sau vụ kiện 1 ngày, tôi đưa ra trước mặt anh một phong bì tiền, đó cũng là thù lao mà anh đáng được nhận. Tôi cũng không biết cần phải trả cho anh bao nhiêu tiền nên cứ đưa tạm cho anh 5 triệu.

“Khoản tiền này có lẽ không phải là lớn đối với người luật sư tài giỏi và tận tâm như anh nhưng đây thực sự là tấm lòng của tôi. Cảm ơn anh đã giúp tôi trong 2 vụ kiện. Nếu anh cảm thấy chưa đủ, tôi có thể đưa thêm.”

Anh Tiến mỉm cười cầm phong bì lên: “Tôi đã nói rồi, tôi giúp cô là chính, tiền không quan trọng.” Anh mở phong bì ra xem rồi rút lấy một tờ 500 nghìn. “Tôi chỉ nhận bằng này cho cô thoải mái. Thế thôi, cô cầm về lo cho cháu bé.”

Tôi áy náy nói: “Không, anh cứ nhận đi, anh xứng đáng hơn số tiền này. Tôi còn phải biết ơn anh suốt đời ấy chứ!”

Anh xua tay: “Ôn nghĩa gì, tôi không dám nhận đâu.”

Tôi ngẫm nghĩ một lát rồi quyết tâm khấn thiết cầu xin anh một lần nữa: “Anh làm ơn nói cho tôi biết người giới thiệu anh cho tôi là ai được không? Xin anh, tôi sẽ không nói cho người đó biết, chỉ âm thầm mang ơn trong lòng, sẽ không để người ta khó nhẽ.”

Anh Tiến im lặng, nhìn ra ngoài cửa sổ, hai bàn tay đặt trên bàn đan chặt vào nhau. Anh có vẻ đang rất khó xử, lại như là đấu tranh, có lẽ đang cân nhắc xem có nên nói cho tôi biết hay không. Một lúc sau anh Tiến mới quay sang nhìn tôi, ngón tay trở gồ nhịp lên bàn: “Thế này cô Vân ạ! Hai người họ đã bắt tôi hứa không được nói cho cô biết là họ nhờ tôi giúp cô nhưng tôi cảm thấy vẫn nên nói cho cô biết thì hay hơn.”

“Hai người? Những hai người? Là ai mới được chứ?” Tôi kinh ngạc, hỏi dồn dập.

“Cô cứ bình tĩnh. Hai người đó, một người là mẹ của Hải và người kia chính là Cường. Khó tin lắm phải không? Họ đã đến tìm tôi và nhờ tôi đứng ra giúp cô.”

“Là...là hai người đó?” Tôi thực sự không hiểu, quá khó tin.

“Cường thì tôi không lạ gì nhưng mẹ Hải thì thực sự làm tôi băn khoăn. Hỏi ra thì bác ấy khóc và nói không thể tiếp tục để cậu con trai quý tử kia làm tổn thương thêm một cô gái nữa. Bác ấy muốn dùng cách này để cho Hải biết cái gì gọi là công bằng. Anh ta có bao nhiêu tiền thì cũng chẳng thể dùng chúng để che kín bầu trời được.”

“Ra là thế. Bác ấy thật tốt, phải nói là tôi luôn biết bác ấy là người tốt chỉ không ngờ bác ấy lại tốt đến thế.” Tôi chợt nghĩ ra một điều nữa, liền hỏi: “Mà khoan đã, anh vừa nói là Cường thì anh không lạ?”

Anh Tiến mỉm cười trầm lặng: “Tôi cũng chẳng giấu cô làm gì nữa. Tôi và Cường vốn học cùng trường đại học Luật, tôi hơn cậu ta 2 khóa, cũng là chỗ anh em thân thiết. Tôi không may mắn như Cường, không giành được học bổng nên đành học trong nước. Sau khi cậu ấy sang Anh học được khoảng 2 năm thì có gửi mail về cho tôi, đại khái là nhờ tôi tìm một người tên Nguyễn Thu Vân, chính là cô đấy! Cậu ấy chỉ biết quê của cô và tên huyện thôi nên tôi đã nhờ một người bạn cùng quê với cô tìm giúp. Kết quả là người đó nói cô đang làm việc trong một bệnh viện và đã có một đứa con. Chính vì thế Cường nghĩ cô đã lập gia đình, không chờ cậu ấy về và đã đau khổ trong một thời gian dài. Tôi đã được nghe Cường kể một chút về chuyện tình của hai người nên khi đó cũng cảm thấy rất ghét cô, tại sao lại gấp gáp lấy chồng như thế, còn không thêm nói với Cường một câu. Đến lúc biết được sự thật, tôi nghĩ chắc vì cậu ta quá khổ tâm khi ngày đó không tin tưởng cô, không tìm hiểu kỹ mọi chuyện dẫn đến hiểu lầm, nên mới đến nhờ tôi giúp cô thẳng kiện bằng mọi cách, cậu ấy sẽ hỗ trợ. Tất cả những ảnh chụp đó là do Cường lên cung cấp. Thật ra thì sự hiểu lầm tai hại ấy cũng do tôi mà ra, đáng lẽ tôi nên tìm hiểu thật kỹ rồi mới nói với Cường, là tôi quá nóng vội. Trước khi gặp cô, tôi còn nghĩ cô không đáng có được tình yêu của Cường, nhưng bây giờ tôi biết là tôi đã nhầm. Cô đáng nhận được nhiều hơn thế.”

Tôi gần như chết lặng, cả người cứng đờ không nói được gì. Thì ra trong khi tôi nghĩ mình có thể trốn được Cường thì Cường cũng đã cố gắng tìm kiếm tôi. Tôi cười nhạt, chẳng còn gì để nói, chẳng còn gì để hỏi nữa, chính sự im lặng dờ dơi của tôi đã cho thấy cho anh một tổn thương lớn. 3 năm sau, khi tôi quyết định không chịu im lặng nữa thì chính sự quyết đoán của tôi lại tiếp tục gây cho anh một tổn thương khác. Tôi đã hy sinh anh hết lần này đến lần khác mà chẳng chịu suy nghĩ gì.

“Bây giờ Cường đang ở đâu?” Tôi hỏi với một vẻ mặt bất thần.

“Cậu ấy đã quyết định quay lại Anh để học tiếp. Cậu ấy nói với tôi chuyến này đi chắc chắn không chỉ là 4 năm, cậu ấy không biết là bao lâu, chỉ nói là có lẽ sẽ rất lâu và cũng có thể là định cư luôn bên đó. Nếu cô muốn giữ cậu ấy lại thì vẫn còn kịp đấy, chuyến bay là vào lúc 2 giờ chiều ngày mai.”

Đầu óc tôi gần như trống rỗng, bộ não chẳng chịu hoạt động. Tôi có nên giữ Cường lại không? Nhưng giữ lại để làm gì chứ? Gieo cho anh cái hy vọng mà tôi biết sẽ chẳng thể nảy mầm ư?

Tôi không biết mình đã trở về nhà Thúy bằng cách nào, đầu tôi chỉ còn lưu lại ngày và giờ Cường sẽ bay.

“Mọi chuyện xong cả chưa em?” Anh Trí đứng trước mặt, nhìn tôi cười. Anh cùng với mẹ con tôi ở tạm nhà Thúy một ngày. Vì là cuối tuần nên vợ chồng Thúy nhất định giữ chúng tôi lại chơi. Được cái anh Hoàng và anh Trí rất hợp nhau, ngoài sức tưởng tượng của tôi và Thúy. Họ nói đủ thứ chuyện, từ chuyện môn đến chính trị, cái gì cũng hợp ý nhau. Anh Hoàng còn hẹn Tết này làm một bữa tất niên cùng anh Trí và tôi nữa.

Tôi gật gật đầu: “Mọi người đi đâu cả rồi anh?”

“Thúy dắt Bo đi siêu thị rồi, anh Hoàng thì nói phải đến bệnh viện có việc gì đó.”

Tôi bặm môi suy nghĩ trong vài giây rồi bước đến chỗ anh, kéo anh ngồi xuống ghế sofa và nghiêm túc nói: “Em có chuyện này muốn nói với anh. Anh có muốn nghe không?”

Anh Trí nhúm mày: “Nếu em thực sự muốn nói.”

“Anh có bao giờ thắc mắc tại sao Bo lại không có điểm gì giống em không?”

Anh im lặng, không trả lời. Tôi lại tiếp tục: “Anh có bao giờ thắc mắc vì sao em là mẹ của Bo mà lại cứ lo sợ Hải đến cướp mất? Anh có bao giờ thắc mắc tại sao em và Hải từng yêu nhau mà lại chẳng có cái gì giống như là tình cũ?”

Anh vẫn im lặng, không nói một lời nào. Tôi mỉm cười, nhìn ra khung cửa sổ màu trắng trước mặt. “Để em nói cho anh biết một sự thật, một sự thật quan trọng nhất cuộc đời em. Nó chẳng phải là bí mật nữa và em nghĩ mình nên nói với anh. Em vốn không phải là mẹ đẻ của Bo.”

“Cái gì?” Anh thốt lên kinh ngạc.

“Đúng là thế đấy! Khó tin phải không? Bo là con của một người bạn rất thân với em, thân như chị em ruột ấy. Nó đã từng yêu Hải, từng chịu bao đau khổ và sinh ra Bo trong máu và nước mắt. Nó đánh đổi mạng nó để cho con trai sự sống. Đó là lí do em căm thù Hải, nhưng lạ một điều là càng căm thù anh ta thì em càng yêu Bo hơn. Anh biết không, vì Bo mà em đã hi sinh tình yêu đầu của mình, em đã làm anh ấy tổn thương, làm anh ấy phải rời xa em.”

“Tình yêu đầu của em? Có phải anh chàng luật sư của Hải?”

Tôi đưa đôi mắt như hỏi nhìn anh Trí. Anh liền giải thích: “Là anh đoán thôi, bởi anh đã thấy đôi mắt cậu ta nhìn em không giống với những người khác. Rất ẩn ý, rất sâu nặng, cậu ta thực sự yêu em.”

Nghe anh Trí nói, tôi càng đau lòng hơn, cổ thắt chặt lòng mình lại, không ọai cảm xúc ủa ra. “Nhưng mà anh ấy sắp đi rồi. Ngày mai anh ấy sẽ lên đường quay lại Anh, có thể sẽ chẳng bao giờ về nữa, sẽ chẳng bao giờ em được gặp lại anh ấy.”

Anh Trí nắm chặt bàn tay tôi, tay anh ấm lắ, bao gọn bàn tay tôi khiến tôi có một cảm giác thật yên ả và an toàn. Tôi nhẹ nhẹ dựa đầu vào vai anh, không nói tiếng nào nữa, cứ thế, chúng tôi ngồi tựa vào nhau và cùng nhìn về khung cửa sổ mãi cho đến khi Thúy và Bo trở về. Trông hai cô cháu đến là vất vả với túi lớn túi nhỏ trên tay, bao muộn phiền của tôi lại vơi đi một nửa.

31. Chương 31

Ngày hôm sau đến rất nhanh, dù biết là chiều nay tôi phải cùng anh Trí và Bo trở về nhà nhưng trong lòng vẫn thấp thỏm không yên, cứ liên tục nhìn đồng hồ xem đã đến 2 giờ hay chưa. Đến khoảng gần 1 giờ 30, khi tôi cầm điện thoại lên định xem đồng hồ lần nữa thì anh Trí giữ tay tôi lại và bảo: “Em đi gặp cậu ấy đi nếu không em sẽ chẳng yên lòng được đâu.”

Thấy tôi còn đang chần chừ, anh lại giục: “Mau lên, vẫn còn kịp đấy!”

Tôi không suy nghĩ được gì nữa, bỏ tất cả lại phía sau và chạy thẳng đến sân bay, tâm trạng chơi vui thấp thỏm. Tôi đi hết một vòng sân bay với hy vọng nhìn thấy dáng người quen thuộc ấy nhưng vẫn không thấy đâu. Cuối cùng tôi đứng ở chỗ dễ quan sát nhất, bao quát bốn phía tìm kiếm, khi tôi bắt đầu cảm thấy tuyệt vọng thì Cường xuất hiện. Cái dáng cao cao đơn độc của Cường đang ngồi trên hàng ghế chờ, gương mặt anh nhìn nghiêng trông thật kiêu hãnh làm sao. Tôi mừng rỡ, muốn chạy đến chỗ đó nhưng đôi chân tôi khựng lại, không bước tiếp bởi một suy nghĩ đang chiếm lĩnh. Tôi gặp anh lúc này thì được gì đây? Tôi sẽ nói gì? Hay lại làm gợi lên nỗi đau trong lòng anh? Tôi không thể làm thế, anh không thuộc về tôi, không thể ích kỷ mà giữ khư khư anh lại bên mình. Thế giới của anh là ở ngoài kia, rộng lớn và mệnh mông lắ, ước mơ của anh còn trải rộng đến chân trời. Có lẽ tôi không nên đến gặp anh thì hơn, phải để cho anh được thoải mái xây dựng ước mơ của mình, tiếp tục trên con đường thành công ấy mà không có vật cản đường là

tôi. Tôi lấy điện thoại ra, nhấn cho anh một dòng tin: “Lên đường may mắn nhé, Cường. Cậu sẽ là người thành công. Tạm biệt bạn của tôi.”

Tôi nhìn xuống chỗ Cường ngồi, thấy anh rút điện thoại ra xem, trên môi là một nụ cười nhẹ nhõm, rồi đứng dậy xách túi đi vào cửa soát vé. Hạnh phúc nhé, mỗi tình đầu của tôi!

Lúc tôi quay về nhà Thúy thì nó không những không cho tôi vào nhà mà còn vừa đẩy ra thang máy vừa nói rất nhanh: “Trời ơi, anh Trí vừa đi xong, chắc vẫn đang đứng ngoài bến xe bus, mày ra giữ anh ấy lại. Anh ấy nghĩ mày muốn làm lại với Cường đó. Mau đi, đừng để lỡ mất một người đàn ông tốt như vậy. Mày mà không giữ được anh ấy thì tao tuyệt giao với mày.”

Tôi chẳng kịp xen ngang câu nào, Thúy nói như một cái mày, dứt câu thì thang máy đã đóng lại, chỉ còn mình tôi. Tôi bình tĩnh định hình lại những gì Thúy nói và... tôi hết hoảng. Đúng rồi, anh Trí, tôi đã quên mất, chẳng còn để ý đến cảm nhận của anh. Thang máy xuống đến tầng 1, vừa mở ra tôi đã chạy như bay ra ngoài trạm xe bus. Thấy anh vẫn còn đang đứng đó chờ xe, tôi mừng rỡ, thở hắt ra, nhưng không, một chiếc xe bus đang đến và hình như anh định lên chiếc xe đó. Tôi liều mạng chạy, cũng không thể nào hiểu nổi động lực nào đã khiến tôi chạy nhanh như thế. Lúc anh chuẩn bị bước lên xe thì cũng là lúc tôi vừa kịp nhào ra kéo tay anh lại, hét lên: “Anh đi đâu? Sao không chờ em?”

Mọi người xung quanh tò mò nhìn chúng tôi nhưng tôi chẳng thèm quan tâm, cứ giữ chặt lấy tay anh Trí. Anh nhìn tôi, ngơ ngẩn: “Anh tưởng rằng em và cậu ấy...”

Không đợi anh nói hết, tôi liền chen vào: “Cậu ấy cái gì mà cậu ấy? Cậu ấy là quá khứ của em, là quá khứ thôi, mà quá khứ thì chẳng thể nào lấy lại được. Anh mới là hiện tại của em, anh hiểu chưa?”

Anh nhìn tôi, như không thể tin nổi rồi kéo tôi ôm gọn vào lòng. “Cảm ơn em!”

“Không, người cảm ơn phải là em, là em mới đúng. Cảm ơn anh vẫn luôn âm thầm ở bên em, giúp đỡ em. Giá mà em nhận ra sớm một chút.”

Anh buông tôi ra, nắm chặt lấy hai bàn tay tôi, chỉ nói đủ lớn để tôi nghe thấy: “Anh biết mình không phải người lãng mạn cho lắm, cũng biết chỗ này không thích hợp nhưng nếu không phải là bây giờ thì anh cũng không biết lúc nào mới thích hợp. Anh muốn hỏi là em có thể mang đến cho anh một gia đình mới không? Em có thể cho anh làm bố của Bo không?”

Tôi mỉm cười, nhưng thực ra nụ cười đó để che giấu đi sự hồi hộp vì được cầu hôn. “Em không dám chắc là mình sẽ mang đến cho anh một gia đình hoàn hảo, nhưng em tin là anh sẽ giúp em.”

Anh thở phào rồi hôn lên trán tôi, lại đem tôi ôm vào lòng mặc cho người ta vẫn đang nhìn. Có gì đáng phải bận tâm chứ, một lần hưởng thụ cảm giác bị người khác ghen tị cũng thú vị lắm. Tôi ngẩng đầu nhìn bầu trời cao và thầm nghĩ mùa đông bắt đầu từ khi nào vậy nhỉ? Những đám mây như kẹo bông đang vẩy kín trời nhưng nắng thì vẫn cố nhào mình ra chiếu những dải vàng xuống mặt đất. Mùa đông này hẳn là sẽ ấm áp lắm đây!

Sau khi mọi chuyện đã yên bình trở lại thì tôi mới dám dắt Bo sang gặp bố mẹ Trinh. Hai bác chẳng hay biết chuyện gì, vẫn vui cười đón mẹ con tôi. Nhìn vẻ mặt của hai bác, tôi lại không nỡ nói ra, cuối cùng phải hít vào thở ra không biết bao nhiêu lần mới hạ được quyết tâm. Tôi nghiêm túc nhìn hai bác mà nói: “Con có chuyện này muốn thưa với hai bác.”

Hai bác nhìn tôi khó hiểu nhưng không lên tiếng. Tôi nói tiếp: “Liên quan đến Trinh ạ! Thực ra nguyên nhân thật sự về cái chết của Trinh không chỉ là đụng xe. Con thành thật xin lỗi vì bây giờ mới nói cho hai bác biết. Ngày ấy, ở trên Hà Nội, Trinh từng có bạn trai và... và còn có thai với anh ta. Trước khi chết, Trinh đã để lại cho con đứa con ấy.”

Hai bác lặng người đi, mặt tái nhợt. Tôi tưởng như trái đất vừa mới ngừng quay và tôi thì ngừng thở. Chưa bao giờ tôi lo sợ đến thế. Tin này có sốc quá không? Nó có khiến hai bác vì thế mà không chịu đựng nổi không? Nếu thế thì chắc tôi sẽ không bao giờ tha thứ inh.

“Là...là Bo?” Bác trai lắp bắp hỏi.

“Vâng, là Bo ạ!” Tôi gật đầu thú nhận. “Mong hai bác hãy tha lỗi cho con vì đã không nói sự thật ngay từ đầu. Chỉ là con sợ hai bác sẽ không chịu đựng được. Nhưng dù sao thì mọi chuyện cũng đã qua, con chỉ muốn Bo nhận ông bà ngoại thật sự thôi.”

Ngoài dự đoán của tôi, bác gái không bị sốc đến mức ngất đi mà vậy Bo lại ngấm nhìn thật kỹ. Bo không hiểu, mặt mũi cứ ngơ ngáo tội nghiệp. Bác gái chợt cười: “Phải rồi, ông nhìn đi, đôi mắt này, giống cái Trinh nhà mình quá phải không? Thảo nào ngay từ lần đầu tiên tôi đã thích thằng bé như thế.”

Rồi nụ cười lại chuyển hóa thành nước mắt, vừa như tủi hờn, vừa như hạnh phúc.

“Nhưng vì sao con lại muốn cho hai bác biết? Con không sợ một ngày Bo cũng biết sao?” Bác trai hỏi.

Tôi lắc đầu: “Con chưa bao giờ có ý định giấu chuyện này với Bo. Đến khi nào nó đủ lớn và hiểu chuyện thì nhất định con sẽ nói với nó.”

“Vậy bố đứa bé là ai?”

Tôi không cười nổi nhưng cũng không thể giấu: “Anh ta đã bỏ rơi Trinh bác ạ! Anh ta cũng suýt nữa thì cướp đi Bo. Anh ta không xứng đáng được làm bố của Bo đâu ạ. Hai bác cũng không cần bận tâm. Con chỉ hy vọng hai bác sẽ đồng ý cho con tìm một người bố thật tốt cho Bo.”

Bác gái với tay nắm lấy bàn tay tôi: “Được, được chứ! Bác không trách gì con cả, cũng không trách Trinh. Mặc dù Trinh không còn nhưng chẳng phải nó đã để lại một phần máu thịt của mình hay sao. Con mới là đứa vất vả, gánh hậu quả thay nó suốt bao năm qua. Hai bác phải cảm ơn con mới đúng.”

Tôi chẳng nói được gì nữa vì nước mắt trực trào ra. Thực sự tôi cũng chẳng cần gì ngoài những lời động viên an ủi ấy, bao tủi hờn uất ức theo đó mà tan đi. Chỉ có một điều duy nhất tôi còn giấu hai bác là chuyện trước đó Trinh từng bị người ta cưỡng bức, nhưng hai bác cũng đâu cần biết chuyện đó. Hãy cứ để hai bác nhớ về Trinh là một đứa con gái vô tư lự và chuyện kinh khủng đó sẽ trở thành một bí mật mãi mãi.

32. Chương 32

Mẹ tôi ngồi vật ra ghế thờ, tháo cái khăn quàng trên cổ vắt lên thành ghế: “Mệt quá cơ, cưới với xin. Sắp Tết đến nơi mà nóng thế không biết. Bảo bố mày đi mời thì lại cứ đùn ẹ, rõ là chán mấy bố con ông.”

Tôi biết điều, vào pha cốc nước ẹ uống. Bố tôi cười khà khà: “Lúc thì kêu trời lên là bao giờ mới tổng được quả bom nổ chậm trong nhà đi, bây giờ nó cưới thì lại kêu mệt. Tôi cũng có ngồi chơi đầu, cũng đi đặt cỗ bàn đấy chứ!”

Mẹ tôi uống cốc nước rồi lấy cái quạt nan phe phẩy: “Đấy là chỉ mời những người thân thiết, tôi chả hiểu những nhà làm trăm mâm thì thế nào. Mệt thế!”

Bo sà vào lòng bà ngoại, bắt chước giọng bà: “Bà ngoại ơi, Bo cũng mệt quá cơ.”

“Thằng cún con của bà, ăn nhiều quá nên mệt phải không?”

“Bo không ăn nhiều đâu bà ạ! Mẹ bảo là bao giờ đám cưới ăn một thể.”

Mẹ tôi cười vui vẻ, vỗ vào mông Bo: “Hôm nay Bo có gặp bố Trí không?”

Bo lắc đầu ngoay ngoay: “Bố Trí bảo bận xây nhà cưới vợ.”

Thằng bé nói một cách ngây ngô làm tôi cũng phải buồn cười. Bây giờ tôi vẫn không tin nổi mình sẽ lấy anh Trí. Chỉ còn bốn ngày nữa thôi là tôi sẽ được làm cô dâu, được mặc váy cưới, lên xe hoa về nhà chồng như bao cô gái khác và cũng được hưởng niềm hạnh phúc đơn thuần của một người vợ.

Đêm trước ngày cưới, tôi và Bo ngủ cùng mẹ trên chiếc giường cũ kỹ. Một bên mẹ ôm Bo, một bên ôm tôi. Mẹ nhắc lại hết chuyện khi tôi còn bé, những trò nghịch ngợm của hai chị em, cả những lần bị đòn. Mẹ thì

thầm bảo: “Ngày hai đứa còn bé, sao mà mẹ thấy khốn khổ thế, nhà thì nghèo, neho nhóc hai đứa con, bao giờ hai đứa mới lớn? Thế mà thoát một cái, hai chị em đã trưởng thành, mẹ đã có cháu rồi.”

“Nhanh quá mẹ nhỉ? Chắc sau này, con cũng sẽ ôm Bo và nói giống như mẹ mất.” Tôi cười khi khi.

“Lấy chồng rồi, không thể sống tùy tiện như sống một mình đâu nhé. Phải biết trên biết dưới, nhún nhường thì mới có hạnh phúc. Anh Trí là người tốt, mẹ tin cậu ta sẽ mang lại hạnh phúc cho con. Mặc dù mẹ biết không phải vì yêu mà con quyết định lấy cậu ấy nhưng hôn nhân không chỉ dựa vào tình yêu không thôi.”

Mẹ vẫn là người hiểu tôi nhất, có thể không phải vì yêu mà tôi đến với anh nhưng tôi lại bị anh làm cảm động. Ở anh có một cái gì đó khiến tôi cảm thấy tin tưởng và yên bình mà ở người khác không có. Ngay đến lễ cưới anh cũng dốc tâm chuẩn bị, không để tôi phải lo nghĩ nhiều, anh thực sự là một người đàn ông của gia đình, là tất cả những gì tôi cần. Còn tình yêu, nó có thể được vun đắp mỗi ngày mà, đâu cần phải nói ra. Tình yêu không lời đôi khi còn bền chặt hơn ấy chứ.

Tôi đứng nhìn mình trong bộ váy cưới trắng muốt trước gương, được khoác lên mình bộ váy cưới là niềm mơ ước của bất kỳ cô gái nào. Đây là thời khắc dành cho tôi, đúng chứ? Thời khắc tôi được quyền hạnh phúc, được quyền ích kỷ giành lại mọi thứ mình, đó là sự quan tâm và tình yêu thương của mọi người, cả những lời chúc phúc nữa. Mẹ bước đến sau lưng tôi, nhẹ nhàng chỉnh lại dáng váy.

“Con gái mẹ sắp lên xe hoa rồi. Cái váy này hợp với con quá!” Mẹ len lén lau đi giọt nước mắt. Nếu tôi không nhầm thì mẹ đã thức trắng cả đêm, bằng chứng là quầng thâm quanh mắt mẹ hiện thật rõ ràng. Tôi đau lòng nhưng không nói, cứ xòe xòe chiếc váy cưới trắng tinh trước mặt mẹ để chọc mẹ cười. Bo cũng ăn mặc chỉnh tề lắm, được mọi người khen đẹp trai thì cười tít mắt lên. Thăng bé nghịch ngợm chạy vòng quanh váy cưới của tôi, úp mặt vào đó rồi ngẩng đầu cười: “Mẹ xinh quá!”

Tôi ngồi xuống xoa đầu Bo: “Bo của mẹ cũng xinh quá!” Rồi tôi cố ý thơn thớt mạnh lên má Bo làm in hằn dấu son môi đỏ trên má nó. Nhìn cái má trắng hồng phúng phính giờ có thêm dấu son đỏ trông mới đáng yêu làm sao. Ai nhìn thấy cũng phải bật cười.

Bố mẹ Trinh và em gái, em trai nó cũng qua nhà tôi từ sớm phụ giúp và tham gia rước dâu. Bo chưa quen gọi bố mẹ Trinh là ông bà ngoại mà vẫn cứ ông Tân, bà Tân, chắc cái này phải mất một thời gian mới tập cho nó quen được.

“Chị Vân, hôm nay chị xinh quá. Chúc chị mãi mãi hạnh phúc nhé!” Cái Thủy – em Trinh chạy vào vui vẻ chúc tụng tôi, rồi bế Bo từ dưới đất lên nựng: “Bo của dì cũng đáng yêu nữa.”

“Cảm ơn con bé khéo mồm. Lát đi rước dâu với chị. Mà em có thấy vợ chồng chị Thúy với thằng Tuyên nhà chị dâu không? Chị định nhờ chị Thúy trông Bo.”

“Chị ý đang tiếp khách ngoài kia. Để em trông cho.”

“Vây cũng được, trông giúp chị.”

Vừa nói xong, Thúy chạy vào gi tay lên trán tôi: “Xong vụ này mày phải trả tiền công cho tao vì đã tiếp khách khứa rất chu đáo nhé!”

Tôi xoa xoa trán: “Chia ày một nửa tiền mừng là được chứ gì? Ai bảo mày bắt tao đi lấy chồng?”

“Đây là tao muốn Bo có bố thôi, chứ ai thèm bắt mày.” Thúy giả bộ như không quan tâm. Lúc nào nó cũng như thế, hay đùa cợt và làm ra vẻ thờ ơ nhưng nếu xảy ra chuyện gì thì chắc chắn nó sẽ là người đầu tiên đến bên tôi.

Tuyên lách thếch chạy vào đưa cho tôi hai hộp quà gì đó, bảo một hộp là quà cưới của bác Hoa gửi, một hộp là quà từ nước Anh gửi về. Tôi cũng ngỡ ngàng lắm, mở quà của bác Hoa ra xem, là một bình hoa pha lê rất đẹp và chắc giá cả cũng không rẻ chút nào. Hộp quà từ nước Anh là của Cường, tôi chỉ thắc mắc không biết ai đã thông báo ngày cưới của tôi cho Cường biết, chắc lại là anh Tiến vì tôi có mời nhưng anh bận việc, chỉ gửi tiền mừng. Cường tặng vợ chồng tôi bộ đồ ngủ đôi rất đẹp, cũng có mắt thẩm mỹ đấy chứ. Bên trong còn có một tấm thiệp ghi mấy dòng ngắn gọn: “Hạnh phúc nhé Vân. Chúc hai người sớm có ngày được tự do để ỉnh. Tên luật sư của cậu ngày nào, Cường.” Kèm theo là một hình mặt cười hết sức

trẻ con. Tôi bật cười thành tiếng, dường như tôi lại có thể thấy vẻ mặt tinh quái của Cường buổi đầu gặp gỡ ẩn hiện trong từng nét chữ.

Tôi cười rồi bảo mẹ cất hai món quà đi giùm. Lúc ngẩng đầu lên, tôi thấy Tuyên và Thủy đang đứng tíu tít nói chuyện, trong đầu bỗng nảy ra một ý nghĩ, hai đứa nó đẹp đôi đấy chứ. À, tôi đã nói hai đứa nó đều thi đậu đại học chưa nhỉ? Tuyên thi đậu trường xây dựng, còn Thủy đậu vào trường mà con bé mơ ước, cũng chính là trường mà khi xưa Trinh thi trượt.

“Nhà trai đến rồi, nhà trai đến rồi.” Có ai đó nói khiến mọi người trong nhà cuống cuống cả lên, vội vàng chỉnh sửa quần áo, bắt tôi ngồi nguyên một chỗ chờ chú rể.

Một lát sau, chú rể của tôi cầm bó hoa hồng đi vào, anh ghé vào tai tôi hỏi nhỏ: “Em sẵn sàng chưa?”

Tôi cười thật tươi, gật đầu, nắm chặt lấy tay anh cùng đi ra ngoài. Khoảnh khắc đó tôi cảm giác như mình đang đặt cả cuộc đời của hai mẹ con vào tay anh Trí với một niềm tin tưởng tuyệt đối, không chút hoài nghi nào cả.

Sau lễ xin dâu và lời phát biểu của đại diện hai họ, mẹ trao cho tôi một sợi dây chuyền vàng coi như của hồi môn cho con gái trước khi về nhà chồng. Mẹ dắt tay tôi ra tận xe hoa, tôi có thể nhìn thấy niềm tự hào xen lẫn cả nỗi cô đơn và buồn tủi trong mắt mẹ. Mẹ thường bảo muốn tôi đi lấy chồng cho rảnh nợ cơ mà, thế mà bây giờ lại buồn. Tôi hiểu tâm trạng của mẹ lắm, rồi sau này tôi cũng giống như mẹ thôi, là một nỗi cô đơn khó tả khi con cái đã trưởng thành và có gia đình.

Tôi vừa ngồi lên xe hoa thì Bo í ới đòi theo, chẳng còn cách nào, mọi người đành cho thằng bé leo lên xe cùng tôi. Có Bo đi cùng không khí trong xe cũng náo nhiệt hơn hẳn.

Lễ thành hôn của tôi và anh Trí diễn ra theo nghi thức truyền thống. Có lẽ bái tổ tiên rồi mời nước anh em họ hàng. Một lễ cưới thực sự đầm ấm, cỗ bàn cũng không nhiều, chỉ mời họ hàng và xóm giềng thân thiết đến chung vui. Một lễ cưới đúng như trong tưởng tượng của tôi, chỉ cần có thế là đủ.

Sau lễ cưới khoảng một tháng, tôi nhận được một tin, chẳng biết gọi đó là tin vui hay tin buồn nữa. Đó là Hải bị tai nạn, chấn thương nặng, có khả năng sẽ bị liệt nửa người. Thúy nói: “Nghe anh Hoàng nhà tao kể tên Hải cãi nhau với bố mẹ anh ta và bố mẹ vợ chuyện đòi ly hôn với Linh, chẳng ai đồng ý cả. Anh ta liền đi uống rượu giải sầu, thế là trên đường về tự mình đâm vào giải phân cách.”

Thật lạ là nghe Thúy kể xong tôi chẳng thấy có gì vui vẻ hả hê, tôi nghe tin ấy mà cảm giác như vừa nghe tin về một người ở đâu đó, chẳng liên quan đến mình. À không, là người đương thì có khi còn cảm thấy chút gì đó đáng tiếc, còn anh ta thậm chí chẳng lấy đi được chút cảm xúc nào của tôi. Vậy là chàng công tử hào hoa một thời cũng hết kiêu ngạo rồi chứ? Ông trời thật có mắt, kẻ xấu xa đó cuối cùng cũng gặp điều không may, đâu cần người ta phải làm gì. Tôi chỉ thương bác Hoa, mặc dù tôi không muốn Bo nhận Hải là bố nhưng bác Hoa mãi mãi là bà nội của Bo, điều này sẽ không bao giờ thay đổi.

Một buổi chiều mùa xuân đầy nắng, cả gia đình tôi, hai lớn một nhỏ dắt tay nhau đi trên con đường làng quanh co quen thuộc trở về nhà. Hôm nay là ngày đầu tiên Bo đi mẫu giáo, cứ tưởng thằng bé sẽ khóc mếu máo nào ngờ nó vui vẻ hơn tôi tưởng. Bo nắm chặt bàn tay của cả bố lẫn mẹ, cái miệng nhỏ líu lo không ngừng, kể đủ thứ chuyện ở lớp, nào là có bạn khóc nhè, có bạn không chịu ăn, có bạn nghịch quá phải đứng úp mặt vào tường, rồi đến chuyện cô giáo dạy hát, dạy múa, kể chuyện. Mặc dù câu chuyện không đầu không cuối của Bo làm đầu óc tôi quay vòng vòng nhưng lại khiến tâm trạng rất vui vẻ. Tôi đưa mắt sang nhìn người chồng thương yêu của mình, đôi mắt anh thật hiền, bàn tay to lớn bao chặt bàn tay bé xíu của Bo. Hai vợ chồng tôi chưa từng có những lời lẽ yêu thương, cứ chỉ lẳng mạn nhưng những gì anh làm ẹ con tôi thì còn ý nghĩa hơn rất nhiều. Giữa tôi và anh, nếu chỉ dùng từ “yêu” thôi thì không đủ, tôi không biết gọi nó là gì nhưng có lẽ hãy cứ giữ nó nguyên vẹn ở trong trái tim.

“Bố công Bo đi!”

“Được rồi, để bố công con trai về nhà.”

Chồng tôi ngồi xổm xuống cho Bo leo hẳn lên vai rồi chạy lượn lờ trên đường để tôi tụt lại phía sau.

Bo cười khoái trí: “Bố ơi, Bo cao chưa này, cao hơn cả mẹ.” Rồi thằng bé ngoái đầu lại gọi tôi: “Mẹ, mẹ nhanh lên!”

Tôi đi chậm chậm phía sau ngắm hai bố con chơi đùa mà cảm thấy hạnh phúc biết bao, hai bố con cứ quần lấy nhau không rời. Nhưng mỗi khi nhìn vào đôi mắt tròn xoe hồn nhiên của Bo là tôi lại nghĩ đến tương lai của thằng bé, nó sẽ ra sao? Thằng bé sẽ làm thế nào để đổi mặt? Trong tôi hình thành nên một nỗi lo không tên.

Bo à, con hãy cứ vui sống với tuổi thơ của con thế này nhé, cứ yên bình như thế mà lớn lên, hãy cứ mơ ước những gì con muốn và tha hồ tạo dựng ước mơ ấy. Mặc dù cuộc sống sau này không giống như những giấc mơ của con nhưng cũng đừng quá bi quan vào nó, cũng đừng quá ép mình vào những kế hoạch để rồi chính nó sẽ nhấn chìm con xuống bể thất vọng. Con nên biết rằng kế hoạch hay nhất chính là không có kế hoạch nào cả. Hãy đối diện và đón nhận cuộc sống này theo cách riêng của con. Tương lai là một món quà quý giá thuộc về riêng con nhưng con không bao giờ được bỏ quên quá khứ cũng đừng gấp gáp giành lấy tương lai, hãy cứ từ từ bóc từng lớp ra, con sẽ nhận thấy điều tuyệt vời ẩn chứa trong đó. Hãy tin tưởng rằng luôn có mẹ đứng phía sau con như lúc này.

“Mẹ, nhanh lên! Nhà mình ở phía trước rồi kìa!” Bo lại ngoái gọi lần nữa.

“Mẹ nhanh lên! Bo của bố đói rồi đây này!” Chồng tôi cũng hòa theo.

“Được rồi, mẹ đến ngay đây!”

Tôi chạy đến đi ngang bằng với hai bố con, ngôi nhà nhỏ của chúng tôi đã hiện ra trước mắt. Phải nói thế nào nhỉ? Tôi đã có một gia đình.

~ Hết

~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-me-trinh-trang>